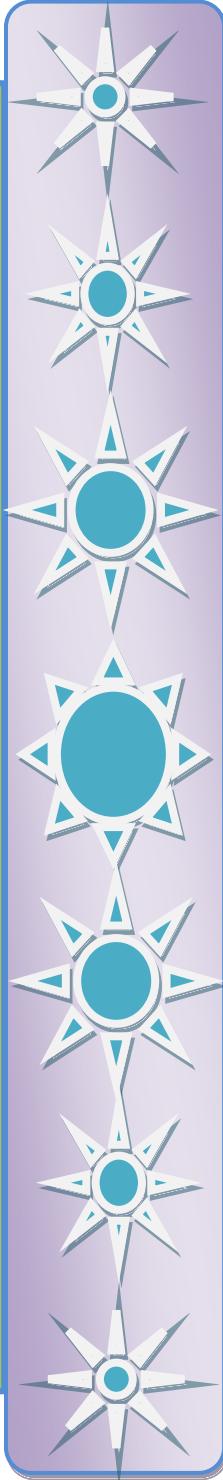
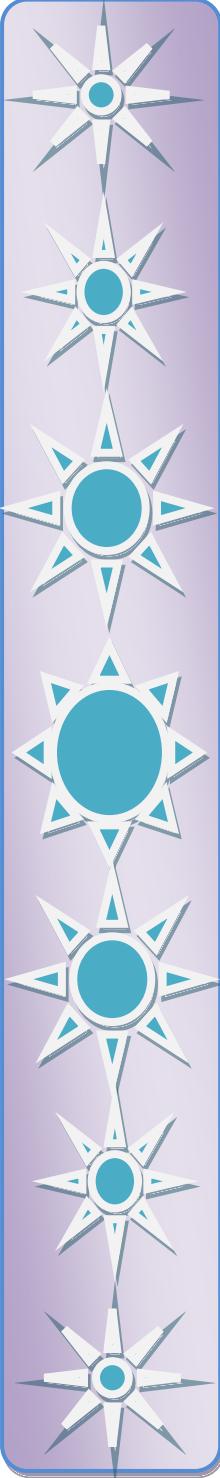

ترجمة سور
الفاتحة، البقرة
وآل عمران

إعداد وتقديم: دار الإسلام / طاجيكي

ТАРҖУМАИ СУРАҲОИ ФОТИҲА, БАҚАРА ВА ОЛИ ИМРОН

Таҳияи: islamhouse/ Тоҷикӣ

СУРАИ ФОТИХА

1. Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон
2. Ҳамд (ситоиш) барои Ҳудо – он Парвардигори ҷаҳониён,
3. Бахшандаи меҳрубон.
4. (ва) Молики рӯзи ҷазо.
5. Фақат Туро мепарастем ва танҳо аз Ту ёрӣ меҳоҳем,
6. Моро ба роҳи рост роҳи қасоне, ки бар онҳо инъом намудай, ҳидоят фармо,
7. ки он роҳи ғайри хашишудагон ва гумроҳон аст.

سورة الفاتحة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
 الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ مَلِكُ يَوْمِ الدِّينِ
 إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ
 أَهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ
 الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ
 الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا
 الظَّالَّمِينَ

СУРАИ БАҚАРА (ГОВ)

**Ба номи Худованди
бахшандай меҳрубон**

1. Алиф, лом, мим.
2. Ин китоб, ки шакке дар он нест, роҳи рост аст барои парҳезгорон,
3. (он) қасоне, ки ба ғайб имон меоваранд ва намозро барпо медоранд ва аз он чи барояшон рӯзӣ додаем, инфоқ (харҷ) менамоянд,
4. ва қасоне, ки ба фурӯфиристодай ба сӯи ту ва фиристодай пеш аз ту имон меоваранд ва онҳо ба (барпоии) рӯзи охират (ҳам) яқин доранд.
5. Онҳо бар роҳи росте аз ҷониби Парвардигорашон ҳастанд ва ҳам онҳоянд раstagорon.

سورة البقرة

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 ﴿١﴾ الَّمْ ذَلِكَ الْكِتَبُ لَا رَبَّ
 فِيهِ هُدَىٰ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ
 يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيَقِيمُونَ
 الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ
 وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنْزِلَ
 إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ
 وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾
 أُولَئِكَ عَلَىٰ هُدَىٰ مِنْ رَبِّهِمْ
 وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٤﴾

6. Бар касоне, ки кофир шудаанд, баробар аст, ки оё бимашон додай, ё надодай, имон нахоҳанд овард.

7. Худованд бар дилҳо ва бар шунавоияшон мӯҳр ниҳодааст ва бар чашмонашон пардаест ва барои онҳо азоби бузург аст.

8. Ва дар миёни мардум касоне низ ҳастанд, ки мегўянд: Ба Худо ва ба рӯзи охират имон овардем, дар ҳоле ки онҳо мӯъмин нестанд.

9. Онҳо меҳоҳанд (бо ин гуфтаҳои худ) Худо ва мӯъминонро фиреб диханд, вале, дар ҳақиқат, ғайр аз худ касеро намефиребанд, (вале худ) инро дарк намекунанд.

10. Дар дилҳояшон беморие аст ва Худо низ бар бемории онҳо афзудааст ва барояшон ба сабаби он ки дуруғ мегуфтанд, азоби дардноке бошад.

11. Ва чун ба онҳо гуфта шавад, ки дар рӯи замин табаҳкорӣ нақунед, гўянд: Мо, албатта, ислоҳкорон мебошем.

12. (Вале) бидонед, ки ба яқин, онҳоянд фасодкорон, аммо худ намедонанд.

13. Ва чун ба онҳо гуфта шавад: Ҳамон гуна, ки мардум имон овардаанд, шумо низ имон биёваред, гўянд: Оё мо (низ) ҳамон гуна, ки бехирадон имон овардаанд, имон меоварем? Бидонед, ки ба яқин, онҳо худ бехирадонанд, вале (онро) намедонанд.

14. Ва вақте ба мӯъминон барҳӯрд ва мулоқот намоянд, гўянд, ки (мо низ) имон овардаем ва чун ба шайтонҳои худ хилват намоянд, гўянд: Мо дар воқеъ ҳамроҳи шумоем. (Ин тазоҳури ба имон беш аз ин нест, ки) мо (онҳоро) истехзокунанда ҳастем.

15. Худованд эшонро истехзо менамояд ва ба онҳо дар туғёнашон, ки дар он кӯру кар гаштаанд, мадад ва мӯҳлат медиҳад.

16. Онҳо касоне мебошанд, ки гумроҳиро дар ивази ҳидоят харидаанд, пас ин тиҷорати онҳо (барояшон) ҳеч суд (ва фоидае ба ҳамроҳ) надошт ва (дар он) ҳидоятёфга (низ) набуданд.

۹۸ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ إِنَّ دُرَرَتْهُمْ أَمْ لَمْ تُنْذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١﴾ حَتَّمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ أَبْصَرِهِمْ غِشْوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ إِيمَانًا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣﴾ يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٤﴾ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَرَزَادُهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٥﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿٦﴾ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ ءَامِنُوا كَمَا ءَامَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا ءَامَنَ السَّفَهَاءُ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ السَّفَهَاءُ وَلَكِنْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨﴾ وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا إِنَّمَا وَإِذَا خَلَوْا إِلَيْ شَيَاطِينِهِمْ قَالُوا إِنَّا مَعَكُمْ إِنَّمَا تَخْنُ مُسْتَهْزِئُونَ ﴿٩﴾ أَللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمْدُدُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٠﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوْا الْضَّلَالَةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبَحْتَ تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهَتَّدِينَ ﴿١١﴾

17. Намунаи онҳо ба монанди касе аст, ки (ба душворӣ) оташе афрӯxt. Ба маҳзи ин ки (оташ) атрофи ўро равшан намуд, Ҳудованд нури онҳоро аз байн бурд ва онҳоро дар миёни торикиҳое фурӯ гузошт, ки ҳеч намедиданд.

18. (Онҳо) карону гунгон ва кўроне бошанд, пас онҳо боз наҳоҳанд гашт.

19. Ё ба монанди борони саҳте мебошад, ки аз осмон фуруд ояд (ва) торикиҳо ва раъду барқро ба ҳамроҳ дошта бошад. Онҳо аз садои даҳшатноки оташҳои осмонӣ аз бими марг ангуштони худро дар гӯшҳояшон намоянд ва Ҳудованд фарогирандаи кофирон аст.

20. Наздик аст, ки тобиши барқ ҷашмони онҳоро биработад. Ҳар боре, ки он барояшон рӯшной дихад, дар зери он (рӯшной) роҳ раванд ва ҳамин ки бар эшон торик гардад, аз ҳаракат бозистанд. Ва агар Ҳудо бихоҳад, бетардид, шунавоӣ ва биноиҳои онҳоро дур месозад, зеро Ҳудованд, ҳатман, бар ҳар чизе тавоност.

21. Эй мардум, Парвардигори худро, ки шумо ва мардуми пеш аз шуморо оғаридааст, бипарастед, шояд ки парҳезгор ва аҳли тақво гардед!

22. Он (Парвардигоре), ки заминро барои шумо бистаре ва осмонро биное гардонидааст ва аз осмон обе фуруд оварда, бо он меваҳоero барои ризқи шумо берун намудааст. Пас барои Ҳудо ҳамтоёне қарор надиҳед, дар ҳоле ки худ (хақиқатро) медонед.

23. Ва агар шумо аз он чи бар бандай Ҳуд фуруд овардаем, дар шак бошед, пас (шумо низ) як суре ба монанди онро биёваред ва мададкорони худро низ, ки ғайр аз Ҳудо ба онҳо эътиқод доред, (ба кўмаки худ) фаро хонед, агар ростгӯ бошед.

24. Пас агар ин корро нақунед –ва албатта, ҳаргиз ҳам карда наметавонед– пас аз он оташе битарсед, ки одамон ва сангҳо сўзишвории он бошанд ва барои кофирон омода гардидааст.

﴿مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي أَسْتَوْقَدَ نَارًا فَلَمَّا
أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ وَذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ
فِي ظُلْمَتٍ لَا يُبَصِّرُونَ ﴾١٧
فَهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴾١٨﴾ أَوْ كَصِيبٌ مِّنَ السَّمَاءِ
فِيهِ ظُلْمَتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَجْعَلُونَ أَصْبِعَهُمْ فِي
ءَاذَانِهِمْ مِّنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتُ وَاللَّهُ
مُحِيطٌ بِالْكَافِرِينَ ﴾١٩﴾ يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطُفُ
أَبْصَرَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ مَشَواً فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ
عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ بِسَمْعِهِمْ
وَأَبْصَرِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾٢٠﴾
يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ
وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴾٢١﴾ الَّذِي
جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بَنَاءً وَأَنْزَلَ
مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الْثَّمَرَاتِ رِزْقًا
لَكُمْ فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴾٢٢﴾
وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَى عَبْدِنَا فَأَتُوْا
بِسُورَةٍ مِّنْ مِثْلِهِ وَأَدْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ
دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَدِيقِينَ ﴾٢٣﴾ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا
وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ
وَالْحِجَارَةُ أَعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴾٢٤﴾

25. Ва касонеро, ки имон овардаанд ва аъмоли нек анҷом додаанд, башорат бидех, ки боғҳои биҳишт, ҳатман, ҷойгоҳи онҳо мебошанд, боғҳое, ки аз зери дараҳтони он нахрҳо равонанд. Ҳар боре ба онҳо аз меваҳои он боғҳо рӯзие дода шавад, гӯянд ин ҳамон мевае аст, ки пеш аз ин рӯзӣ дода шудаем ва ба монанди он барояшон рӯзие низ оварда шавад ва (ҳамчунин) ҳамсарони покизае дар он боғҳо насиби эшон бошад ва онҳо дар он ҷо ҷовидона бошанд.

26. Ҳудованд ҳаргиз аз ин ки пашиша (хомӯшак) ва ё болотар аз онро (дар хурдии оғариниш) мисол биоварад, шарм намедорад. Аммо касоне, ки имон овардаанд, медонанд, ки ин мисол рост ва аз (ҷониби) Парвардигорашон мебошад ва аммо касоне, ки коғир шудаанд, мегӯянд: Ҳудованд бо ин мисол чӣ меҳоста бошад? Ба сабаби он бисёрero гумроҳ ва бисёрero ҳидоят менамояд ва ба (сабаби) он танҳо бадкоронро гумроҳ месозад.

27. Он касонеро (гумроҳ месозад), ки аҳди Ҳудоро пас аз бастани паймони он мешикананд ва он чиро, ки Ҳудованд ба пайвастани он амр намудааст, қатъ ва дар рӯи замин фасод менамоянд. Воқеан ҳам, ҳаминҳоянд зиёндидагон.

28. Ҷӣ гуна ба Ҳудо куфр меварзед, дар ҳоле ки шумо мурдагоне будед (ва) пас аз он зиндаатон гардонид. Боз шуморо мемиронад (ва) пас аз он зинда месозад ва дар ниҳоят, ба сӯи ӯ бозгардонида мешавед.

29. Ўст он Ҳудое, ки тамоми он чиро дар замин аст, барои шумо оғарида. Пас аз он ба сӯи осмон рӯй овард ва онҳоро (дар қолаби) ҳафт осмон рост намуд ва ӯ ба ҳама чиз доност.

﴿ وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّلِحَاتِ أَنَّ
لَهُمْ جَنَّتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَرُ كُلَّمَا
رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ شَمَرَةٍ رِّزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي
رُزِقْنَا مِنْ قَبْلٍ وَأَتُوا بِهِ مُتَشَبِّهًاتٍ وَلَهُمْ فِيهَا
أَزْوَاجٌ مُّظَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴾ ۲۵ ﴿ إِنَّ
اللَّهَ لَا يَسْتَحِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَا بَعْوضَةً
فَمَا فَوْقَهَا حَفَّاً مَّا أَذْلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ
الْحُقْقُ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَمَّا أَذْلَى الَّذِينَ كَفَرُوا
فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهِذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ
كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا
الْفَسِيقِينَ ﴾ ۲۶ ﴿ الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ
بَعْدِ مِيشَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ
يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ هُمْ
الْخَسِرُونَ ﴾ ۲۷ ﴿ كَيْفَ تَكُفُّرُونَ بِاللَّهِ
وَكُنْتُمْ أَمْوَاتًا فَأَحْيَيْكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ
يُحْيِيْكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴾ ۲۸ ﴿ هُوَ الَّذِي
خَلَقَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا ثُمَّ أَسْتَوَى
إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّلَهُنَّ سَبْعَ سَمَوَاتٍ وَهُوَ
بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴾ ۲۹ ﴿

30. Ва ба ёд биовар он вақтеро ки Парвардигорат ба фариштагон гуфт: Ман ҳатман дар рӯи замин ҳалифа (ва ҷонишине) оғаридаи ам. (Онҳо) гуфтанд: Оё дар он касеро меофаринӣ, ки дар он ба фасод ва хунрезӣ даст мезанад? Ва ин дар ҳолест, ки мо Туро ҳамроҳ бо ҳамдат тасбех мегӯем ва ба покии Ту эътироф менамоем. Гуфт: Ман, ба таҳқиқ, чизеро медонам, ки шумо намедонед.

31. Ва ба Одам тамоми номҳоро омӯхт. Он гоҳ онҳоро бар фариштагон арза намуд ва гуфт: Агар ростгӯ бошед, Маро аз номҳои инҳо ҳабар дихед!

32. (Фариштагон) гуфтанд: Худоё, Ту пок ҳастӣ, мо ҳеч гуна илму донише, ба ҷуз он чи ба мо омӯхтай, надорем. Ростӣ, (ин) Туй донову боҳикмат.

33. Фармуд: Эй Одам, фариштагонро аз номҳояшон ҳабар дех! Ҳангоме (Одам) онҳоро аз номҳояшон ҳабар дод, гуфт: Ба шумо нағуфта будам, ки Ман, ба таҳқиқ, ғайби осмонҳо ва заминро медонам ва он чиро, ки ошкор ва ё пинҳон медоред, низ медонам.

34. Ва ҳангоме ба фариштагон гуфтем: Барои Одам саҷда намоед! Ҳама ба ҷуз Иблис саҷда намуданд. (Вай) қабул накард ва истикбор варзиҳ ва (бо ҳамин) аз ҷумлаи коғирон гардид.

35. Ва гуфтем: Эй Одам, ту ва ҳамсарат дар биҳишт сукунат гузинед ва аз ҳар ҷои он, ки хостед, бо фаровонӣ биҳӯред, ва (ле) ба ин дараҳт наздик нагардед, ки дар он сурат аз ситамкорон мегардед.

36. Пас ҳардуро шайтон аз он билағжонид ва (дар натиҷа) онҳоро аз он неъматҳо, ки дар он буданд, берун намуд. Ва гуфтем (акнун) фуруд оед, дар ҳоле ки баъзеатон душмани баъзе дигар бошед ва барои шумо то муддате дар рӯи замин оромгоҳ ва баҳрамандӣ (фароҳам) бошад.

37. Пас аз он Одам аз Парвардигори худ қалимотеро дарёфт намуд, ки (дар натиҷаи он) Ҳудованд тавбаи ўро пазируфт. Ба дурустӣ, ўст тавбапазири меҳрубон.

﴿وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَيْحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٠﴾ وَعَلَّمَ إَادَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالُوا أَئْتُنَا بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَدِيقِينَ ﴿٢١﴾ قَالُوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٢٢﴾ قَالَ يَأْتَادَمُ أَئْتِهِمْ بِأَسْمَاءِهِمْ فَلَمَّا أَتَيَاهُمْ بِأَسْمَاءِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ عَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبَدِّونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٢٣﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ أُسْجُدُوا لِإِدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَنِي وَأَسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾ وَقُلْنَا يَأْتَادَمُ أَسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغْدًا حَيْثُ شِئْتَمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾ فَأَزَّهُمَا الْشَّيْطَانُ عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا أَهِبُّطُوا بَعْضُكُمْ لِيَعْضِ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقْرٌ وَمَتَاعٌ إِلَى حِينٍ ﴿٢٦﴾ فَتَلَقَّى إَادَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ وَهُوَ الْتَّوَابُ ﴿٢٧﴾

38. Гүфтем: Ҳама якция аз он фуруд оед! Он goх аз (чониби) Ман барои шумо ҳидояте мерасад. Касе аз (он барномаи) ҳидояти Ман пайравӣ намояд, ҳеч туна хавфе бар онҳо набошад ва онҳо ҳаргиз андӯҳгин намегарданд.

39. Ва касоне, ки куфр варзанд ва оятҳои Моро тақзӣ намоянӣ (дурӯғ шуморанд), онҳо ёрони оташ (-и дӯзах) хоҳанд буд ва дар он ҷовидона мемонанд.

40. Эй фарзандони Исроил, он неъматамро, ки ба шумо ато намудаам, ба ёд оваред ва ба аҳди Ман вафо намоед, то ба аҳди шумо вафо намоям. Ва танҳо аз Ман битарсед!

41. Ва ба он чи фурӯфиристодаам, дар ҳоле ки тасдиқунандаи он (китоб)-ест, ки ҳамроҳи шумост, имон оваред ва аввалин кофири ба он набошед! Ва ба ивази оятҳои Ман баҳои ноҷиз (-и дунё ва матоъи андаки он)-ро ҳаридорӣ нанамоед ва танҳо аз Ман битарсед!

42. Ва ҳақро ба ботил омехта ва пӯшида насозед ва ҳақиқатро китмон(пинҳон) нанамоед, дар ҳоле ки шумо (ҳақ будани онро) медонед!

43. Ва намозро барпо доред ва закотро бипардозед ва ҳамроҳи роқеъон (рукуъунандагон) ба руқӯй биравед!

44. Оё мардумро ба некӣ амр менамоед ва худро фаромӯш мекунед? Ва шумо (инро) дар ҳоле (анҷом медиҳед), ки китобро меҳонед? Пас чаро ақлҳоятонро ба кор намегиред?

45. Аз сабр ва намоз қўмак бигиред ва он (қўмак гирифтган аз онҳо) дар ҳақиқат, кори сангине мебошад, магар бар хушӯъунандагон.

46. (Ҳамон) касоне, ки яқинан медонанд, ки онҳо Парвардигори худро мулоқот ҳоҳанд кард ва ба сӯи Ў ҳатман боз ҳоҳанд гашт.

47. Эй фарзандони Исроил, ба ёд оваред он неъматамро, ки ба шумо ато карда будам ва ин ки Ман шуморо бар ҷаҳониён бартарӣ баҳшидам!

48. Ва аз он рӯзе битарсед, ки ҳеч касе барои дигаре коре анҷом дода наметавонад ва аз вай на шафоате пазируфта мешавад ва на иваз ва пардохте аз ў гирифта мешавад ва на онҳо ёрӣ дода мешаванд!

﴿ قُلْنَا أَهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنْيَ
هُدًى فَمَنْ تَبِعَ هُدًى إِلَيْهِ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا
هُمْ يَحْرَثُونَ ﴾ ٢٣ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِمَا أَيَّتَنَا
أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا حَلِيلُونَ ﴾ ٢٤
يَبْنَى إِسْرَائِيلَ أَذْكُرُوا نِعْمَتِي الَّتِي أَنْعَمْتُ
عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أُوفِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّى
فَارَهُبُونِ ﴾ ٢٥ وَءَامِنُوا بِمَا أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِمَا
مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرِيْهِ وَلَا تَشْتَرُوا
إِيمَانِي شَمَنَا قَلِيلًا وَإِيَّى فَآتَقُونِ ﴾ ٢٦ وَلَا تَلِسُوا
الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ
وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الْزَكُوَةَ وَأَرْكَعُوا مَعَ
الرَّكِعَيْنِ ﴾ ٢٧ أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ
أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتَنَلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ
وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا
عَلَى الْخَلِشِعِينَ ﴾ ٢٨ الَّذِينَ يَظْنُونَ أَنَّهُمْ مُلَكُوْ
رَبِّهِمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴾ ٢٩ يَبْنَى إِسْرَائِيلَ
أَذْكُرُوا نِعْمَتِي الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَإِنِّي
فَضَلَّتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴾ ٣٠ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا
تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا
شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنَصَّرُونَ
﴿ ٣١

49. Ва ба ёд оваред он замонеро, ки шуморо аз оли Фиръавн начот додем, дар холе ки бадтарин азобро ба шумо мечашонидан! Фарзандони шуморо забҳ ва занонатонро зинда мегузоштанд ва дар ин (вазъияти дучоргаштаатон) озмоishi бузурге аз чониби Парвардигоратон буд.

50. Ва вақте оби баҳрро барои шумо шикофтем, он гоҳ шуморо начот ва оли Фиръавнро ғарқ намудем ва шумо (ин манзараро) тамошо мекардед!

51. Ва вақте барои Мӯсо чиҳил шаб мавъид гузоштем, (ва) пас аз ў гӯсоларо ба парастиш гирифтед ва шумо (дар ин коратон) ситамгар будед.

52. Боз шуморо пас аз ин (коратон) мавриди афви худ қарор додем, шояд ки шукргузор гардед.

53. Ва ҳангоме ки Мӯсо Китоб ва Фурқон додем, бошад ки шумо ҳидоят ёбед.

54. Ва он вақте ки Мӯсо ба қавмаш гуфт: Эй қавм! Шумо бо гӯсолапарастиатон бар худ зулм намудаед. Пас ба сӯи Офариғори хеш тавба ва бозгашт намоед ва (гунаҳкорони) худро биқушед! Ин кор барои шумо дар назди Офариғоратон беҳтар аст. Он гоҳ Ҳудованд тавбайи шуморо қабул кард. Ў дар ҳақиқат, бисёр тавбапазириу меҳрублон аст.

55. Ва ҳангоме гуфтед: Эй Мӯсо, мо то Ҳудоро ошкоро набинем, ҳаргиз бату имон намеоварем (ва туро бовар намекунем). Дар ин вақт шуморо оташе аз осмон фаро гирифт ва шумо он манзараро мушохида мекардед.

56. Сипас шуморо пас аз маргатон бори дигар барангехтем, то шукргузор гардед.

57. Ва абрро бар шумо сояфкан намудем ва манну салворо бар шумо фуруд овардем: Аз покизаҳое, ки ба шумо рӯзӣ додаем, бихӯред! Онҳо бар Мо ситам накардаанд, балки бар нафси худ зулм мекарданд.

﴿وَإِذْ نَجَّيْنَاكُم مِّنْ ءالٍ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ
سُوءَ الْعَذَابِ يُذْهِبُونَ أَبْتَاءَكُمْ وَيَسْتَحِيُونَ
نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ
وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَاكُمْ وَأَغْرَقْنَا
ءَالٍ فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴾٥٤
وَإِذْ وَاعَدْنَا مُوسَى أَرْبَعِينَ لَيْلَةً ثُمَّ أَخْتَدَثْنُمُ الْعِجْلَ مِنْ
بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴾٥٥ ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُم مِّنْ
بَعْدِ ذَلِكَ لَعْلَكُمْ تَشْكُرُونَ ﴾٥٦ وَإِذْ ءَاتَيْنَا
مُوسَى الْكِتَبَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴾٥٧
وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يَقُولُمْ إِنَّكُمْ ظَلَمُونَ
أَنْفُسَكُمْ يَا تَخَادِيْكُمُ الْعِجْلَ فَتُوبُوا إِلَى
بَارِيْكُمْ فَاقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ
عِنْدَ بَارِيْكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ إِنَّهُ وَهُوَ الْتَّوَابُ
الرَّحِيمُ ﴾٥٨ وَإِذْ قُلْتُمْ يَمْوَسَى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ
حَتَّىٰ نَرَى اللَّهَ جَهَرًا فَأَخَذْتُمُ الصَّاعِقةَ
وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴾٥٩ ثُمَّ بَعْثَنَّاكُمْ مِّنْ بَعْدِ
مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴾٦٠ وَظَلَلْنَا
عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ
وَالسَّلَوَىٰ كُلُّوا مِنْ طَبِيبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَمَا
ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴾٦١﴾

58. Ва он вақте гуфтем, ки: Ба ин шаҳр дохил шавед ва аз ҳар чое, ки майл доред, аз он бо фаровонӣ бихӯред ва аз дарвозаи он шаҳр саҷдакунон дохил шавед ва бишӯед, ки аз Ту умеди баҳшиш дорем, то Мо кӯтоҳиҳо (хатоиҳо)-и шуморо мағфират намоем ва Мо (подош ва муваффақияти) некӯкоронро афзун менамоем.

59. Аммо қасоне, ки зулм намудаанд (ситамгарон), он суханро бар хилофи қалимае, ки ба онҳо гуфта шуда буд, тағиyr доданд. Дар ин вақт бар (сари) қасоне, ки зулм намудаанд, азоберо аз осмон дар натиҷаи нофармониашон фуруд овардем. 60. Ва он вақте ки Мӯсо барои қавмаш об хост, гуфтем: Сангро бо асоят бизан! (Дар он лаҳза) дувоздаҳ ҷашмаи об аз он (санг) ба ҷӯш омад. Ҳар гурӯҳе аз мардум обгир ва обхӯри худро, дақиқан, шинохтанд. Бихӯред ва бинӯshed аз ризқи Худо, ва(ле) дар рӯи замин фасодкорона рафтор нанамоед!

61. Ва ҳангоме гуфтед: Эй Мӯсо, мо ҳаргиз бар як навъ таом сабр наҳоҳем кард! Аз Парвардигорат бихоҳ, то барои мо аз он чи замин, аз қабили сабзӣ, хиёр (бодиинг), гандум, наск ва пиёз месабзонад, берун оварад! (Мӯсо) гуфт: Оё шумо дар ивази чизи беҳтар чизи паст ва камарзишеро меҳоҳед? Пас ба шаҳре фуруд оед, дар он чо он чи меҳоҳед, бароятон фароҳам бошад! (Бо ҳамин) хориву нодорӣ бар онҳо афканда шуд ва ба ғазабе аз ҷониби Худованд гирифтор омаданд. Ин барои он буд, ки онҳо ба оятҳои Худованд куфр меварзиданд ва паёмбаронро ба ноҳақ ба қатл мерасониданд. Ин рафтори онҳо дар натиҷаи он буд, ки сар печиданд ва аз ҳад таҷовуз мекарданд.

﴿وَإِذْ قُلْنَا أَدْخُلُوا هَذِهِ الْقَرِيَةَ فَكُلُّو مِنْهَا
حَيْثُ شِئْتُمْ رَغْدًا وَأَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا
وَقُولُوا حِلَّةٌ نَغْفِرُ لَكُمْ خَطَایِكُمْ وَسَنَزِيدُ
الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ
الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا
رِجَزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾
﴿وَإِذْ أَسْتَسْقَى مُوسَى لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا أَضِربِ
بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ أَشْنَاتَا عَشْرَةَ
عَيْنَانِ قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَشْرَبَهُمْ كُلُّو
وَأَشَرَبُوا مِنْ رِزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْثُوا فِي الْأَرْضِ
مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَمْوَسَى لَنَ نَصِيرَ عَلَىٰ
ظَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا
تُنْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقَثَّاهَا وَفُومِهَا
وَعَدَسِهَا وَبَصَلِهَا قَالَ أَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ
أَدْنَى بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ
لَكُمْ مَا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْذِلَّةُ
وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُو بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ
إِنَّهُمْ كَانُوا يَكُفُرُونَ بِإِيمَانِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ
الْتَّبِيِّنَ بِغَيْرِ الْحُقْقِ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا
يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

62. Бе шак, касоне, ки имон оварданд ва онхое, ки пайрави дини яхуд ҳастанд ва насрониён ва собион, ҳар касе аз онҳоба Худо ва ба рӯзи охират имон оварад ва амали нек анҷом дихад, ҳатман, ачри онҳо дар назди Парвардигорашон бошад ва (дигар) на хавфе бар онҳо бошад ва на онҳо андӯхгин шаванд.

63. Эй бани Истроил, ба ёд оваред он замонеро, ки аз шумо паймон гирифтем ва қӯхи Турро бар болои шумо бардоштем ва ба шумо гуфтем, ки он чиро ба шумо додаем, тавонмандона ва бо ҷиддият баргиред. Ва ба ёд оваред он (паём ва мӯҳтаво)-еро, ки дар он аст, шояд шумо тақво намоед.

64. Сипас аз он аҳду паймон рӯй гардонидед. Агар фазлу раҳмати Худованд бар шумо намебуд, ҳатман, шумо аз зиёндиагон мегаштед.

65. Ва шумо, дар ҳақиқат, донистед он касонеро аз миёнатон, ки дар рӯзи шанбе таҷовуз (ва муҳолифати амри Мо) намуданд. Пас (дар он ҳолат) ба онҳо гуфтем: Ба сурати маймунҳои манfur ва рондашудае дароед!

66. Ва он (ҳодиса)-ро барои миллиатҳое, ки пеш аз он (ҳамаср) ва пас аз он буданд, ибрате ва барои парҳезгорон панде гардонидем.

67. Ва ба ёд оваред он вақтеро, ки Мӯсо (ъ) ба қавмаш гуфт: Худо шуморо амр менамояд, ки говоро забҳ намоед. Гуфтанд: Оё моро масхара менамой? Гуфт: Ба Худо паноҳ мебарам аз ин ки аз нодонон бошам.

68. Гуфтанд: Аз Парвардигорат бихоҳ, то барои мо баён намояд, ки он (тоб) чист? Гуфт: (Парвардигорам) мефармояд: Он тоб на солрафтаву пир ва на чандон хурдсол аст, (балки) дар миёни он ду ҳолат қарор дорад. Пас он чиро, ки амр шудаед, анҷом дихед!

69. Гуфтанд: Парвардигоратро бихон, то барои мо баён созад, ки ранги он кадом аст? Гуфт: Парвардигорам мегӯяд, ки он товест зарди якранг, ки бинандагонро хуш месозад.

﴿إِنَّ الَّذِينَ ءامَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالنَّصَرَى
وَالصَّابِرِينَ مَنْ ءامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
وَعَمِلَ صَلِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا
خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴾ ۶۳
۶۴ إِذَا يَأْتِكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمْ الظُّرُورَ خُذُوا مَا
مِثْقَلَكُمْ وَلَا يُؤْقَوْهُ وَإِذْ كُرُوا مَا فِيهِ لَعْلَكُمْ
تَتَقَوَّنَ ﴾ ۶۵ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَلَوْلَا
فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَلَكُنْتُمْ مِنَ
الْخَسِيرِينَ ۶۶ وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ أَعْتَدَوْا
مِنْكُمْ فِي السَّبِيلِ فَقُلْنَا لَهُمْ كُونُوا قِرَدَةً
خَسِيرِينَ ۶۷ فَجَعَلْنَاهَا نَكَلًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهَا
وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ ۶۸ وَإِذْ قَالَ
مُوسَى لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذَكُّرُوا
بَقَرَةً قَاتَلُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُواً قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ
أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ۶۹ قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ
يُبَيِّنَ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ وَيَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا
فَارِضٌ وَلَا بِكُرْ عَوَانٌ بَيْنَ ذَلِكَ فَأَفْعَلُوا مَا
ئُوْمَرُونَ ۷۰ قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنَ لَنَا مَا
لَوْنُهَا قَالَ إِنَّهُ وَيَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ صَفَرَاءُ فَاقْعُ
لَوْنُهَا سُرُّ الْنَّاظِرِينَ ۷۱﴾

70. Гуфтанд: Аз Парвардигорат бихоҳ, то барои мо баён намояд, ки он чист? Ба ростӣ, гов бар мо муштабаҳ (норавишан) гардид ва мо, Худо хоҳад, албатта, роҳёфта ҳастем.

71. Гуфт: Парвардигорам метӯяд, ки он говест, ки барои шудгори замин ва обёрии кишт омода нагаштааст, (балки барьакс) солим ва аз ҳар айбе холӣ мебошад. Гуфтанд: Ҳоло ҳақро (ба сурати равшан бароямон) овардӣ. Пас аз он говро забҳ намуданд ва наздик ҳам буд, ки онро забҳ нанамоянд.

72. Ва ба ёд оваред он замонеро, ки нафсеро ба қатл расонидед ва дар (таҳқиқи кушандай) он ба ҷангӯ кашмакаш бархостед ва Ҳудованд ошкоркунандай он чизест, ки пинҳон менамудед.

73. Он гоҳ гуфтем: Мурдаро ба порае аз гов (- и забҳкардаатон) бизанед! Ҳамин тавр Ҳудованд мурдагонро зинда месозад ва оятҳои худро ба шумо нишон медиҳад, бошад ки биандешед.

74. Пас аз он боз дилҳоятон саҳт гашт ва акнун онҳо ба монанди санг ё аз он ҳам саҳттар мебошанд. Ва воқеан ҳам, аз баъзе сангҳо наҳрҳои об чӯш мезанад ва аз сангҳое, вақте шикофта мешаванд, об берун меояд ва сангҳои дигаре аз бими Ҳудованд ба поин меафтанд ва Ҳудованд аз он чи анҷом медиҳед, ғофил намебошад.

75. Оё пас умед мебандед, ки онҳо ба шумо бовар қунанд ва имон оваранд, дар ҳоле ки турӯҳе аз онҳо сухани Ҳудоро мешунишанд, он гоҳ пас аз дарк намудан онро таҳриф (ва дигаргун) мекарданд ва онҳо ин корашонро худ медонистанд.

76. Ва ҳангоме ба мӯъминон рӯ ба рӯ шаванд, (ба онҳо) гӯянд, ки (мо ҳам) имон овардаем, ва (ле) ҳамин ки бо яқдигар хилват намоянд, (бо сарзаниш ба яқдигар) гӯянд: Оё шумо ба мӯъминон дар бораи он чи Ҳудованд бар (зарари) шумо кушодааст, сухан меѓӯед, то (дар охират) дар назди Парвардигоратон ҳамон чизро бар шумо ҳуччат оваранд? Оё (инро) дарк (тааққул) намекунед?

﴿قَالُوا أَدْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّن لَنَا مَا هِيَ إِنَّ الْبَقَرَ
تَشَبَّهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴾٦٧
إِنَّهُوَ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا ذُلُولٌ تُشَيرُ الْأَرْضَ وَلَا
تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةً لَّا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا إِنَّكَ
جِئْتَ بِالْحُقْقِ فَذَبَحْوَهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴾٦٨
وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَرَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَا
كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴾٦٩ فَقُلْنَا أَضْرِبُوهُ بِعَصْبَاهَا
كَذَلِكَ يُحِيِّ اللَّهُ الْمَوْتَىٰ وَيُرِيكُمْ مَا إِيَّتُهُ
لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴾٧٠ ثُمَّ قَسْطَ قُلُوبُكُمْ مِنْ
بَعْدِ ذَلِكَ فَهَيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ
مِنْ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَرُ وَإِنَّ مِنْهَا
لَمَا يَشَقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا
يَهْبِطُ مِنْ حَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا
تَعْمَلُونَ ﴾٧١ ﴿أَفَتَطْمَعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ
كَانَ فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلَمَ اللَّهِ ثُمَّ
يُحَرِّفُونَهُ وَمِنْ بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴾٧٢
وَإِذَا لَقُوا الَّذِينَ ءَامَنُوا قَالُوا إِنَّا مَنَا وَإِذَا خَلَ
بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا أَتُحَدِّثُنَّهُمْ بِمَا فَتَحَ اللَّهُ
عَلَيْكُمْ لِيُحَاجُوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ ﴾٧٣﴾

77. Оё магар яхудиён намедонанд, ки Худо тамоми он чиро, ки пинҳон ва ё ошкор месозанд, медонад?

78. Ва дар миёни яхудиён мардуми нохонда ва бесаводе вучуд доранд, ки аз китоби (худ) ба ҷуз орзуҳо чизеро намедонанд ва онҳо беш аз ин нестанд, ки гумонпардозӣ мекунанд.

79. Пас вой бар (ҳоли) касоне, ки китобро бо дастони худ менависанд, он тоҳиҷа мегӯянд, ки ин аз назди Худост, то аз тариқи он арзиши ноҷиз (-и дунё)-ро ба даст оваранд! Пас вой барои онҳо ба хотири чизе, ки дастонашон навиштааст ва вой бар онҳо барои он чизе, ки ба даст меоваранд!

80. Ва гуфтанд: Ба ҷуз ҷанҷиҳати башуморе оташи дӯзах моро намерасад. Бигӯй: Оё дар назди Худованд аҳде ба даст овардаед? Ва (агар паймоне гирифта бошад), Худо ҳаргиз аҳди худро хилоф наменамояд. Балки бар Худованд чизеро мегӯед, ки намедонед.

81. Оре, ҳар касе бадие касб намояд ва гуноҳаш ўро (дар худ) фаро гирад, бешак, онҳо ёрони оташ мебошанд ва дар он ҷовидона боқӣ мемонанд.

82. Ва (аммо) касоне, ки имон овардаанд ва амалҳои нек анҷом додаанд, онҳо ёрони биҳишт буда, ҷовидона дар он бошанд.

83. Ва ба ёд овар он замонеро, ки аз бани Исроил паймон гирифтем, ки ба ҷуз Аллоҳ касеро парастиш нақунед ва бо падару модари худ ва ҳамчунин бо хешовандон, ятимон ва бенавоён некӣ намоед! Ва бо мардум некӯ бигӯед ва намозро барпо доред ва закотро бидихед! Пас аз он, ба ҷуз гурӯҳи андаке, шумо ба паймони худ пушт ниҳодед, дар ҳоле ки эъроз менамудед.

﴿أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا
يُعْلِنُونَ ﴾^{٧٧} وَمِنْهُمْ أُمِّيُّونَ لَا يَعْلَمُونَ
الْكِتَبَ إِلَّا أَمَانِيًّا وَإِنْ هُمْ إِلَّا يُظْنُونَ^{٧٨}
فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَبَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ
يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا
قَلِيلًا فَوَيْلٌ لَّهُمْ مِمَّا كَتَبْتُ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ
لَّهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ^{٧٩} وَقَالُوا لَنَ تَمَسَّنَا
النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَةً قُلْ أَتَخَدْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ
عَهْدًا فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ وَأَمْ تَقُولُونَ
عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ^{٨٠} بَلَى مَنْ كَسَبَ
سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ حَطِيقَتُهُ وَفَأُولَئِكَ
أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا حَلِيلُونَ^{٨١} وَالَّذِينَ
عَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّلِحَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ
الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا حَلِيلُونَ^{٨٢} وَإِذَا أَخَذْنَا مِيقَاتَ
بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ
إِحْسَانًا وَذِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى وَالْمَسَاكِينَ
وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنَا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَءَاتُوا
الزَّكَوَةَ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِنْكُمْ وَأَنْتُمْ
مُّعْرِضُونَ^{٨٣}

84. Ва боз ба ёд оваред он вақtero, ки аз шумо паймон гирифтем, ки хуни яқдигарро нарезед ва худро аз шахру диёратон берун наронед. Дар он ҳолат иқрор намудед ва шумо шоҳиди баста шудани он паймон будед.

85. Ҳоло бошад, инак, шумо яқдигарро мекушед ва дастае аз ҳамқавмонатонро аз сарзамини худ берун мeroned. Дар гуноху таҷовуз бар зидди онҳо бо яқдигар ҳамкорӣ менамоед. Ва агар ба (сурати) асироне ба наздатон оянд, барои озодии онҳо фидя мепардозед. Ва аслан берун рондани онҳо бар шумо ҳаром буд. Оё пас шумо ба баъзе (аҳкоми) китоб имон меоваред ва ба баъзе дигараш коғир мешавед? Пас чист ҷазои он касе аз шумо, ки чунин коре анҷом дихад, ба ҷуз ҳорӣ дар зиндагонии дунё ва рӯзи қиёмат бошад, онҳо ба саҳттарин азоб баргардонида мешаванд? Ва Ҳудо аз он чи анҷом медиҳед, ғофил намебошад.

86. Онҳо қасоне мебошанд, ки зиндагонии ин ҷаҳонро дар ивази охират ба даст овардаанд. Пас на азоб аз онҳо сабук сохта мешавад ва на ба онҳо ёрие расонида мешавад.

87. Мо, дар ҳақиқат, ба Мӯсо китобро додем ва пас аз ўрасулони Ҳудро равона намудем ва ба Исо писари Марям оятҳои равшане додем ва ўро бо Рӯхулқудус (Ҷабраил (ъ)) таътид намудем. Оё пас ҳар боре фиристодае барои шумо он (паём ва аҳкоме)-ро биоварад, ки нафсҳоятон онро напазирад, аз қабули он истикбор меварзед ва дар натиҷа гурӯҳеро дурӯғ шуморида ва гурӯҳи дигарро ба қатл мерасонед?

88. Ва гуфтанд: Диљҳои мо бастааст, балки Ҳудованд онҳоро ба сабаби куфрашон лаънат намудааст, пас каме аз онҳо имон меоваранд.

﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَقَكُمْ لَا تَسْفِكُونَ
دِمَاءَكُمْ وَلَا تُخْرِجُونَ أَنفُسَكُمْ مِنَ
دِيْرِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ شَهِدُونَ ﴾٨٤
أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنفُسَكُمْ وَتُخْرِجُونَ
فَرِيقًا مِنْكُمْ مِنْ دِيْرِهِمْ تَظَاهِرُونَ عَلَيْهِمْ
بِالْإِثْمِ وَالْعُدُوانِ وَإِنْ يَأْتُوكُمْ أَسْرَى تُفَدُّوْهُمْ
وَهُوَ مُحَرَّمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ أَفْتُوْمُنُونَ
إِبْعَضُ الْكِتَابِ وَتَكُفُّرُونَ إِبْعَضٍ فَمَا
جَزَاءُ مَنْ يَفْعُلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ إِلَّا خِزْنٌ فِي
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَشَدِ
الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴾٨٥
أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ
فَلَا يُخَفَّفُ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنَصَّرُونَ
وَلَقَدْ ءاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ
بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَءاتَيْنَا عِيسَى اُبْنَ مَرْيَمَ
الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدَنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفْكُلَّمَا
جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنفُسُكُمْ
أَسْتَكْبَرُتُمْ فَقَرِيقًا كَذَبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ
وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ لَعَنْهُمُ اللَّهُ
بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَا يُؤْمِنُونَ ﴾٨٦﴾

89. Ва вақте онҳоро китобе аз назди Худо омад, ки мұхтавои аслии Тавротро тасдиқ менамуд ва пеш аз ин ҳам бар зидди қасоне, ки коғир буданд, талаби фатху пирүзій мекарданд, ва ҳангоме ки онҳоро ҳамон паёмбаре омад, ки ўро шинохта буданд, ба ў куфр варзиданд. Пас лаънати Худо бар коғирон бод!

90. Чын бад аст он чизе, ки худро ба он фурӯхтаанд, ки ба (китоби) фиристодаи Худо, дар натиҷаи ҳасад бурдан ба ин ки Худо аз фазли Худ бар бандагони хостааш чизе фуруд оварад, коғир шуданд. Пас бо газабе рўи ҳам гирифтор гаштанд ва барои коғирон азоби хорсозандае бошад.

91. Ва чун ба онҳо гуфта шавад, ки ба (китоби) фиристодаи Худованд имон оваред, гўянд: Ба он чи бар мо нозил шудааст (Таврот), имон меоварем ва ба он чи пас аз он нозил шуда (Қуръон), куфр меварзанд, дар ҳоле ки он ҳақ ва тасдиқунандаи китоби ҳамроҳи онҳост. Бигў: Пас чаро паёмбарони Худоро пеш аз ин мекуштед, агар (ба ҳамон китоби худатон ҳам) имон дошта бошед?

92. Ва дар ҳақиқат, Мўсо бо оятҳои равшане ба сўи шумо омад, (вале) пас аз вай шумо гўсоларо парастиш намудед, дар ҳоле ки ситамгор будед.

93. Ва ба ёд оваред он замонеро, ки паймони шуморо гирифтем ва кўхи Турро ба болои сари шумо бардоштем ва гуфтем: Он чиро, ки ба шумо додаем, бо чиддият ва мустаҳкам баргиред ва фармонбардорона паёмҳои онро бипазиред! Гуфтанд: Шунидем, вале аз фармонат сар қашидем ва дилҳои онҳо ба муҳаббати гўсола ба сабаби куфрашон лабрез сохта шуд. Бигў: Чын бад аст он имоне, ки шуморо ба парастиши гўсола амр намояд, агар мўъмин бошед!

﴿وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِنْ قَبْلٍ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكُفَّارِيْنَ ﴾٨٩
إِنَّمَا أَشْرَوْا بِهِ أَنفُسَهُمْ أَن يَكُفُّرُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ بَغْيًا أَن يُنَزِّلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَن يَشَاءُ مِنْ عَبَادِهِ فَبَأْءُوا بِعَصْبِيْرٍ عَلَى غَضَبِ وَلِلْكُفَّارِيْنَ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴾٩٠ وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ إِمَانُوا بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا نُؤْمِنُ بِمَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا وَيَكُفُّرُونَ بِمَا وَرَأَءُوا وَهُوَ الْحُقْقُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ اللَّهِ مِنْ قَبْلٍ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴾٩١
وَلَقَدْ جَاءَكُمْ مُّوسَى بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ أَخْتَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَنْتُمْ ظَلِيمُوْنَ ﴾٩٢
وَإِذَا أَخْذَنَا مِيقَاتَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الْطُّورَ خُدُوْا مَا إِنَّا أَتَيْنَاهُمْ بِقُوَّةٍ وَأَسْمَعُوْا قَالُوا سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَشْرِبُوْا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴾٩٣﴾

94. Бигү, агар сарои охират дар назди Худованд танҳо барои шумост ва ҳеч каси дигаре дар он шарики шумо нест, пас маргро орзу намоед, агар ростгӯ бошед!

95. Вале ҳаргиз онҳо ба сабаби аъмоле, ки анҷом додаанд, маргро орзу наҳоҳанд кард ва Худованд ба ҳоли ситамгарон огоҳ аст.

96. Ва бешак, онҳоро ҳаристарини мардум бар зиндагонӣёбӣ ва (ҳатто) аз қасоне, ки ширк варзидаанд. Ҳар қадоми онҳо дўст медорад, ки ҳазор сол умр бинад, вале он умри дароз низ ўро аз азоб дурсозанд на бошад ва Худованд ба он чи анҷом медиҳанд, биност.

97. Бигү: Касе душмани Ҷабраил бошад, пас ў Қуръонро бо изни Худованд бар дили ту фуруд овардааст, ки тасдиқунандай он (китобҳо)-и пеш аз худ ва роҳи рост ва муздае барои мӯъминон аст.

98. Касе душмани Худо, фариштагони й, фиристодагони й ва Ҷабраилу Микоил бошад, пас Худо душмани кофирон мебошад.

99. Дар ҳақиқат, оятҳои равшане ба сӯи ту нозил намудем ва ба ҷуз фосиқон касе ба он куфр намеварзад.

100. Оё ҳар боре, ки аҳде банданд, гурӯҳе аз онҳо онро дур меандозанд? Балки бештари онҳо (яҳудиён) имон намеоваранд.

101. Ва чун паёмбаре аз ҷониби Худо ба сӯи онҳо омад, дар ҳоле ки китоби ба ҳамроҳ доштаи онҳоро низ тасдиқ мекард, гурӯҳе аз аҳли Китоб китоби Худоро ба пушти худ афканданд, гӯё ин ки (онро аслан) намедонанд.

﴿قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الْدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ
خَالِصَةٌ مِّنْ دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوْا الْمَوْتَ إِنْ
كُنْتُمْ صَدِيقِينَ ﴿٩٤﴾ وَلَنْ يَتَمَنَّوْا أَبَدًا بِمَا
قَدَّمْتُ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ
وَلَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَضَ النَّاسِ عَلَى حَيَاةٍ وَمِنَ
الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَيْوَدَ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمِّرُ أَلْفَ سَنَةً
وَمَا هُوَ بِمُزَحْجِهِ مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمِّرَ
وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٩٥﴾ قُلْ مَنْ كَانَ
عَدُوًا لِّجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَرَأْلُهُ وَعَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ
الَّهِ مُصَدِّقاً لِمَا بَيْنَ يَدِيهِ وَهُدَى وَبُشْرَى
لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٦﴾ مَنْ كَانَ عَدُوًا لِّلَّهِ وَمَلَكِتِهِ
وَرَسُولِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَلَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوًّا
لِلْكُفَّارِينَ ﴿٩٧﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ ءَايَاتٍ
بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكُنُّ فُرُّ بِهَا إِلَّا الْفَسِقُونَ ﴿٩٨﴾ أَوْ
كُلَّمَا عَاهَدُوا عَهْدًا نَّبَذُوهُ فَرِيقٌ مِنْهُمْ بَلْ
أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ
مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَهُمْ نَبَذَ فَرِيقٌ
مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ كَتَبَ اللَّهُ وَرَأَءَ
ظُهُورِهِمْ كَعَنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٠﴾

102. Ва (баръакс) аз чизе пайравй ва пайгирий намуданд, ки шайтонҳо онро дар аҳди Сулаймон меҳонданд. Ва (худи) Сулаймон күфир наварзидааст, валекин шайтонҳо кофир шуданд, (зоро) сехрро ба мардум меомӯхтанд. Ва ба ду фаришта: Ҳорут ва Морут дар (сарзамини) Бобул (сехре) нозил карда нашудааст. Ва онҳо (ду фаришта) ба касе (онро) омӯзиш намедоданд, то он ки ба ў бигўянд: Мо, воқеан ҳам, фитна (мояи озмоиш ва гирифторӣ) ҳастем, пас кофир нашав! Пас аз он мардум аз онҳо чизеро меомӯхтанд, ки ба воситаи он миёни мард ва ҳамсара什 ҷудой меоварданд ва албатта, онҳо бо ин кори худ ба касе наметавонистанд зарар бирасонанд, магар бо изн ва хости Ҳудо. Ва чизеро меомӯхтанд, ки ба худашон зарар мерасонд ва нафъе намебахшид. Онҳо дар ҳақиқат, дониста буданд, ки ҳар касе онро ба даст овардааст, дар охират ҳеч баҳрае надорад. Нихоят бад аст он чизе, ки худро ба он фурӯхтаанд, агар (бадӣ ва зиёнионро) медонистанд.

103. Ва агар онҳо, дар ҳақиқат, имон меоварданд ва тақво (худотарсӣ) мекарданд, ҳатман, аҷру подоше, ки аз назди Ҳудо аст, (барояшон) беҳтар буд, агар медонистанд.

104. Эй қасоне, ки имон овардаед, (ҳангоми мурочиат ба Расули Ҳудо (с)) «роъино» (моро риоя кун) нагӯед, балки «унзурно» (нозири ҳоли мо бош) бигӯед ва фармон баред ва барои кофирон азоби дардноке бошад!

105. Қасоне, ки кофир шудаанд, чи аз аҳли Китоб ва чи аз мушрикон, намехоҳанд, ки бар шумо аз ҷониби Парвардигоратон ҳайре фиристода шавад, vale Ҳудованд раҳматашро ба ҳар касе биҳоҳад, ихтисос медиҳад ва Ҳудованд соҳиби фазли бузург аст.

﴿وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُوَ الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكِ
سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ
الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ
وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكِينَ إِبَابَلَ هَرُوتَ
وَمَرُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَا
إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكُفُّرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا
مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءَ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ
يَضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ
وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ
عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَنَهُ مَا لَهُ وَفِي الْآخِرَةِ مِنْ
خَلْقِهِ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا
يَعْلَمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ
مِنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقُولُوا رَعِنَا وَقُولُوا
أَنْظَرْنَا وَأَسْمَعْنَا وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابُ الْآيْمُ ﴿١٤﴾
مَا يَوْدُدُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا
الْمُشْرِكِينَ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِنْ
رَبِّكُمْ وَاللَّهُ يَخْتَصُ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ
وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿١٥﴾

106. Ҳар оятеро, ки мансух (бекор) намоем ва ё онро аз ёдат бизудоем, беҳтар аз он (ва) ё монанди онро меоварем. Оё намедонӣ, ки Худованд бар ҳар чизе тавоност?

107. Оё намедонӣ, ки Худованд мулки осмонҳо ва заминро дар ихтиёри худ дорад ва шуморо ба ҷуз Ҳудованд сарпараст ва ёваре набошад?

108. Ё меҳоҳед ҳамон гуна ки Мӯсо (ъ) пеш аз ин пурсида мешуд, Паёмбаратонро бипурсед ва ҳар касе имонро бо қуфр иваз намояд, дар ҳақиқат, аз роҳи рост бороҳ гаштааст.

109. Бисёре аз аҳли Китоб орзу доранд, ки шуморо пас аз имонатон кофир гардонанд (ва) ин аз рӯи ҳасади нафсанон пас аз равшан шудани ҳақ барояшон мебошад. Пас авғу гузашт намоед, то Ҳудованд амрашро бароятон биоварад.

110. Намозро барпо доред ва закотро бидиҳед ва ҳар хайре, ки барои худ аз пеш мефиристед, онро дар назди Ҳудо ҳатман, хоҳед ёфт. Бешак, Ҳудованд ба он чи анҷом медиҳед, биност.

111. Ва гуфтанд: Ба ҷуз яхудӣ ва ё насронӣ ҳаргиз касе доҳили биҳишт намегардад. Инҳо орзухои онҳо мебошанд. Бигӯ: Агар дар ин даъвоятон ростгӯ бошед, пас далели худро биоваред!

112. Оре, ҳар касе худро таслими Ҳудо намояд, дар сурате, ки (мӯъмини) некӯкор бошад, пас аҷри ў дар назди Парвардигораш мебошад ва на ҳавфе бар онҳост ва на ғамгин мегарданд.

﴿۱۶۰﴾ مَا نَسَخَ مِنْ ءَايَةٍ أَوْ نُنْسِهَا نَأْتِ بِخَيْرٍ
مِنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ تَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿۱۶۱﴾ أَلَمْ تَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ لَهُ وَمُلْكُ
السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ
مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿۱۶۲﴾ أَمْ تُرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا
رَسُولَكُمْ كَمَا سُئِلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُّ وَمَنْ
يَتَبَدَّلِ الْكُفَّارُ بِالْإِيمَانِ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ
السَّيِّلِ ﴿۱۶۳﴾ وَدَّ كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ
يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا
مِنْ عِنْدِ أَنفُسِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ الْحُقْقُ
فَاعْفُوْا وَاصْفَحُوْا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ إِنَّ
اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۶۴﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ
وَءَاتُوا الْزَكَوَةَ وَمَا تُقْدِمُوا لِأَنفُسِكُمْ مِنْ
خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ
بَصِيرٌ ﴿۱۶۵﴾ وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ
هُودًا أَوْ نَصَارَىً قَلْ تِلْكَ أَمَانِيُّهُمْ قُلْ هَاتُوا
بُرْهَنَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿۱۶۶﴾ بَلَىٰ مَنْ
أَسْلَمَ وَجْهَهُ وَلِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ وَأَجْرٌ وَ
عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزُنُونَ

113. Яхудиён гуфтанд, ки насоро бар чизе (аз ҳақ) намебошанд ва насрониён гуфтанд, ки яхуд бар чизе (аз ҳақ) намебошад, дар ҳоле ки онҳо Китобро тиловат менамоянд. Ва ҳамин тавр, ба монанди сухани онҳо гуфтанд он қасоне, ки намедонанд. Пас Ҳудо дар миёни онҳо рӯзи қиёмат дар он чизе, ки дар бораи он ихтилоф доранд, ҳукм менамояд.

114. Ва кӣ метавонад золимтар аз касе бошад, ки аз зикри номи Ҳудованд дар масцидҳои Ҳудо манъ намояд ва дар ҳароб соҳтани онҳо талош варзад? Инҳо ҳаққи доҳил шудан дар он масцидҳоро надоранд, магар бимнокона. Дар дунё барояшон хорӣ ва дар охират азоби бузурге бошад.

115. Машриқу мағриб аз они Ҳудо ҳастанд, пас ба ҳар кучо, ки рӯй оваред, онҷо ваҷҳ (ризо)-и Ҳудост. Ҳудованд, бешак, фарогири доност.

116. Ва гуфтанд, ки Ҳудо фарзанд дорад. Пок аст Ӯ, балки тамоми он чи дар осмонҳо ва замин аст, аз они Ӯст. Ҳама фармонбардори Ӯянд.

117. Офаридағори осмонҳо ва замин аст ва чун кореро бихоҳад, ба он мегўяд, ки «бош», дарҳол он ба вучуд меояд.

118. Ва гуфтанд қасоне, ки намедонад (яъне мушрикон): Чаро Ҳудо ба мо сухан наметгӯяд (ки ту Паёмбари Ӯ ҳастӣ) ё чаро ояте барои мо фурӯ намеояд (ки дурустии рисолати туро тасдиқ намояд)? Ҳамин тавр қасоне, ки пеш аз онҳо буданд, низ ҳамин суханонро мегуфтанд. Дилҳои онҳо ҳама бо ҳам монанд аст. Дар ҳақиқат, оятҳоро барои қавме, ки яқин меоваранд, (ба таври ошкор) баён намудаем.

119. Мо туро ба ҳақ мұждадиҳанда ва бимдиҳанда фиристодаем ва (пас аз он дигар) аз аҳли дўзах пурсида намешавӣ.

﴿وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصَرَى عَلَى شَيْءٍ
وَقَالَتِ النَّصَرَى لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ
وَهُمْ يَتَلُوُنَ الْكِتَبَ ۖ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ لَا
يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَإِلَهٌ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ
الْقِيَمَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ وَمَنْ
أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذْكَرَ فِيهَا
أَسْمُهُ وَوَسَعَ فِي حَرَابِهَا أُولَئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ
أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَâيِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا خِزْنٌ
وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۚ وَلِلَّهِ
الْمُشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُولُوا فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ
إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ۚ وَقَالُوا أَتَخَذَ اللَّهُ وَلَدًا
سُبْحَانَهُ وَبَلَّهُ وَمَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ
لَّهُ وَقَلِيلُونَ ۚ بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا
قَضَى أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ وَكُنْ فَيَكُونُ ۚ
وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ
تَأْتِينَا ءَايَةً ۖ كَذَلِكَ قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ
قَوْلِهِمْ تَشَبَّهُتْ قُلُوبُهُمْ قَدْ بَيَّنَاهُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ
يُوقِنُونَ ۚ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا
وَلَا تُسْأَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ۚ﴾

120. Ва ҳаргиз яхудиён ва насрониён аз ту хушнуд нахоҳанд гашт, то пайрави миллати онҳо гардӣ. Бигӯ: Бешак, роҳи Худо роҳи рост аст ва агар пас аз он илме, ки (дар бораи ҳак) барои ту омад, боз аз ҳавову майлҳои онҳо пайравӣ намоӣ, дар он ҳолат дар баробари Ҳудованд ҳеч гуна сарпарат ва ёваре наҳоҳӣ дошт.

121. Касоне, ки Мо барояшон китоб додаем, онро ҳамон тавре, ки шоиста аст, тиловат менамоянд. Онҳо ба он (китоб) имон меоваранд ва касе, ки ба он кофир гардад, пас ҳамонҳоянд зиёндиагон.

122. Эй бани Истроил, он неъматамро, ки бар шумо инъом намудам, ба ёд оваред ва ин ки Ман шуморо бар ҷаҳониён бартарӣ бахшидам.
123. Ва аз он рӯзе битарсед, ки ҳеч касе наметавонад ба каси дигар нафъе бахшад ва на аз ўивазе пазирафта шавад ва на ўро шафоате нафъ бахшад ва на ба онҳо ёрие расонида шавад.

124. Ва ба ёд овар он замонеро, ки Иброҳимро Парвардигораш бо калимоте мавриди озмоиш қарор дод. Пас (Иброҳим) онҳоро (ба сурати тамом) ба ҷой овард. (Ҳудованд) гуфт: Ман, дар ҳақиқат, туро барои мардум имом мегардонам. (Иброҳим) гуфт: Ва аз миёни фарзандонам низ. Гуфт: Аҳди ман ба золимон наҳоҳад расид.

125. Ва ба ёд овар он замонеро, ки хонаро бозгаштоҳе барои мардум ва макони амне қарор додем. Ва аз мақоми Иброҳим намозгоҳе бигиред! Ва ба Иброҳим ва Исмоил аҳде ниҳодем, ки хонаи Маро барои тавофқунандагон, мӯътакифон ва руқӯу сучуд кунанадагон (намозгузорон) пок бисозед.

126. Ва он ҳангоме, ки Иброҳим гуфт: Парвардигоро! Ин (ҷойгоҳ)-ро сарзамини амн бигардон ва аз миёни аҳли он касонеро, ки ба Ҳудо ва рӯзи охират имон овардаанд, аз меваҳо рӯзӣ бидех! (Ҳудованд) гуфт: Ва касеро, ки кофир шудааст, низ баҳраи андаке медиҳам ва сипас ўро ба сӯи азоби оташ равона месозам ва чӣ саранҷом ва бозгашти бадест.

﴿وَلَنْ تَرَضِيَ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا الْتَّصَرَّفَ حَتَّىٰ
تَتَبَعَ مِلَّتَهُمْ قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهَدَىٰ وَلَئِنْ
أَتَبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا
لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٦٠﴾
عَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَتَلَوَنَهُ حَقَّ تِلَاقِهِ أُولَئِكَ
يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ يَكُفُرْ بِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ
الْخَاسِرُونَ ﴿١٦١﴾ يَبَنِي إِسْرَائِيلَ أَذْكُرُوا نِعْمَتِي
الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَىٰ
الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجِزِي نَفْسُ عَنْ
نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا
شَفَاعَةً وَلَا هُمْ يُنْصَرُونَ ﴿١٦٣﴾ وَإِذْ أَبْتَلَى إِبْرَاهِيمَ
رَبُّهُ وَبِكَلِمَتٍ فَأَتَمَّهُنَّ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ
إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَتَأْلُمُ عَهْدِي
الظَّلَمِيْنَ ﴿١٦٤﴾ وَإِذْ جَعَلْنَا الْبَيْتَ مَثَابَةً لِلنَّاسِ
وَأَمْنَا وَأَتَخِذُوا مِنْ مَقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصْلَّى وَعَهْدَنَا
إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَنْ طَهَرَا بَيْتَنَا لِلظَّاهِيفِينَ
وَالْعَكَفِينَ وَالرُّكْعَعَ السُّجُودَ ﴿١٦٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمَ
رَبِّيْ أَجْعَلْ هَذَا بَلَدًا ءَامِنًا وَأَرْزُقْ أَهْلَهُ وَمِنْ
الشَّمَرَاتِ مَنْ ءَامَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ
وَمَنْ كَفَرَ فَأُمَّتِعُهُ وَقَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُهُ وَإِلَى
عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٦٦﴾

127. Ва ба ёд овар он лаҳзахоеро, ки Иброҳим асосҳои хонаро ҳамроҳи Исмоил мебардошт (ва ин дуъоро замзама мекарданд): Парвардигоро, аз мо қабул фармо. Ин Туй шунавандаи доно.

128. Парвардигоро, моро мусалмон ва пайрави худат бигардон ва аз насл (ва зуррия)-и мо уммати мусалмон ва фармонбардоре барои худат ба вучуд биовар ва маносики ҳач ва тариқи бандагиро барои мо худат нишон дех ва тавбаи моро бипазир. Ростӣ, ин Туй тавбапазири меҳруbon.

129. Парвардигоро! Ва дар миёни онҳо расуле аз худи онҳо барангез, то бар онҳо оятҳои Туро бихонад ва китобу ҳикматро ба онҳо биомӯзад ва эшонро тазкия (покиза) намояд. Ба дурустӣ, Туй тавонманду ҳаким.

130. Ва кист, ки аз миллат (дин ва равиши ҳудогарастӣ)-и Иброҳим рӯйбаргардонад, ба ҷуз шахсе, ки худро аҳмақу хор сохтааст? Ва дар ҳакиқат, ўро дар дунё баргузидаем ва бешак, ў дар охират (ҳам) аз ҷумлаи некон аст.

131. Ҳангоме Парвардигораш ба ў гуфт: Таслим бош! Гуфт: Таслими Парвардигори ҷаҳониён шудам.

132. Ва Иброҳим фарзандонашро ба он тавсия намуд ва Яъқуб ҳам: Эй фарзандонам! Ҳудо барои шумо динро баргузидааст, пас дар ҳоле бимирид (ва аз ин дунё биравед), ки шумо мусалмон бошед!

133. Ё шумо ҳангоме ки Яъқуб ба бистари марг афтод, ҳозир будед, вақте ба фарзандонаш гуфт: Пас аз ман чиро парастиш мекунед? Гуфтанд: Ҳудои ту ва Ҳудои падаронат Иброҳим, Исмоил ва Исҳоқро ба ягонагӣ мепарастем ва мо (ҳама) таслими ў ҳастем.

134. Онҳо уммат ва насле буданд, ки гузаштанд. Барои онҳост он чи анҷом додаанд ва барои шумост он чи ба даст овардаед ва шумо аз он чи онҳо анҷом медоданд, пурсида намешавед.

﴿وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ
وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلَ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴿١٢٧﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ
ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ
عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْتَّوَابُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٨﴾ رَبَّنَا
وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولاً مِنْهُمْ يَتَلَوَّ عَلَيْهِمْ
ءَاءِيَّتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيْهِمْ
إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٢٩﴾ وَمَنْ يَرْغَبُ عَنْ
مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفَهَ نَفْسَهُ وَلَقَدِ
أَصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ وَفِي الْآخِرَةِ لَمِنَ
الصَّالِحِينَ ﴿١٣٠﴾ إِذْ قَالَ لَهُ وَرَبُّهُ وَأَسْلِمَ قَالَ
أَسْلَمَتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٣١﴾ وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ
بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَبَنِيَ إِنَّ اللَّهَ أَصْطَفَنِي لَكُمْ
الْدِيَنَ فَلَا تَمُوتُنَ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمْ
كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتُ إِذْ قَالَ
لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ
وَإِلَهَنَا وَآبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهَنَا
وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ وَمُسْلِمُونَ ﴿١٣٣﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ
خَلَقْنَا لَهَا مَا كَسَبُتُ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا
تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٤﴾

135. Ва гуфтанд: Яхудийё насронй шавед, то ҳидоят ёбед! Бигү: Балки мо аз дини ҳаниф (ва поки) Иброҳим пайравй менамоем ва ўаз чумлаи мушрикон набуд.

136. Бигүед: Ба Худо ва ба он чи ба сўи мо ва он чи ба сўи Иброҳим, Исмоил, Исҳоқ, Яъқуб ва асбот (фарзандони Яъқуб) нозил шудааст ва ба он чи Мўсо, Исо ва дигар паёмбарон аз ҷониби Парвардигорашон дода шудаанд, имон овардаем ва миёни касе аз онҳо фарқ намегузорем ва барои Ў таслим шудаем.

137. Пас агар ба монанди шумо имон оваранд, дар ҳақиқат, роҳ ёфтаанд, ва(ле)агар рўй бартобанд, пас (бидонед) ки онҳо ба яқин, дар ҳолати душманий ва муҳолифат бо шумо қарор доранд ва Худованд аз шарру осеби онҳо туро ҳимоя (ва кифоя) менамояд ва Ў шунавову доност.

138. Ранги худой дорад (он дине, ки мо аз он пайравй менамоем) ва чӣ касе метавонад аз Худо дар ранти динаш беҳтар бошад? Ва мо Ўро парастиш кунандаем.

139. Бигү: Оё дар бораи Худо бо мо ба мучодала бармехезед, дар ҳоле ки Ў Парвардигори мо ва Парвардигори шумост, барои мо подоши аъмоламон ва барои шумо (масъулият ва) подоши аъмолатон бошад ва мо холиссандаи худ барои Ў мебошем?

140. Оё шумо даъво доред, ки Иброҳим, Исмоил, Исҳоқ, Яъқуб ва асбот яхудӣ ва ё насронй буданд? Бигү: Оё шумо донотаред ё Худо? Ва чӣ касе золимтар аз он аст, ки шаҳодатеро, ки аз ҷониби Худо дар назди ўст, пинҳон намояд ва Худованд аз он чи анҷом медиҳед, ғофил набошад.

141. Ва онҳо уммат (ва насл)-е буданд, ки гузаштанд. Ҳар чи кардаанд, барои худи онҳо бошад ва ҳар чи шумо ба даст овардаед, барои худатон бошад ва шумо аз он чи онҳо анҷом медоданд, пурсида намешавед.

﴿وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ
مِلَّةً إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾٢٥
قُولُوا ءامَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَيْ
إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَى وَعِيسَى وَمَا أُوتِيَ
النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ
وَنَحْنُ لَهُوَ مُسْلِمُونَ ﴾٢٦
﴿فَإِنْ ءامَنُوا بِمِثْلِ مَا
ءَامَنْتُمْ بِهِ فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا هُمْ
فِي شِقَاقٍ فَسَيَخْكِفِكُهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ
الْعَلِيمُ ﴾٢٧
صِبْغَةُ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ
صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُوَ عَبْدُونَ ﴾٢٨
﴿قُلْ أَتُحَاجِجُنَا
فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَلَنَا أَعْمَلْنَا وَلَكُمْ
أَعْمَلْكُمْ وَنَحْنُ لَهُوَ مُخْلِصُونَ ﴾٢٩
﴿أَمْ تَقُولُونَ
إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
وَالْأَسْبَاطِ كَانُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ إِنَّمَا
أَعْلَمُ أَمْ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً
عِنْدَهُ وَمِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ
﴿تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ
مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ
﴾٣٠

142. Мардуми сафех (бехирад) мегүянд, ки онхоро аз қиблае, ки (қаблан) бар он буданд, чй чизе бозгардонд? Бигү: Машриқу магриб (ва тамоми рўи замин) аз они Худоанд. Касеро бихоҳад ба роҳи рост ҳидоят менамояд.

143. Ва ҳамин тавр, шуморо уммати миёнае гардонидем, то бар мардум гувоҳ бошед ва Паёмбар бар шумо гувоҳ бошад. Ва Мо он қиблаеро, ки (қаблан) бар он будӣ, ба хотири он қибла қарор дода будем, ки бидонем чй касе аз Паёмбар пайравӣ менамояд ва чй касе ба ақибаш (аз динаш) бармегардад ва он (тағири қибла) ҷуз барои касоне, ки Худо онхоро ҳидоят намудааст, барои дигарон саҳту сангин аст. Ва Худованд ҳаргиз имони шуморо зоеъ намесозад, зоро Худованд нисбат ба мардум меҳруbonу бораҳмат аст.

144. Мо ба таҳқик, гардиши рўятро дар осмон мебинем, пас туро ба сӯи қиблае бармегардонем, ки (онро) дўст медорӣ. Пас рўи худро ба ҷониби Масциду-л-ҳаром бигардон ва дар ҳар кучое бошед, рўятонро ба ҷониби он баргардонед. Ва албатта, касоне, ки китоб дода шудаанд (аҳли Китоб), хуб медонанд, ки он (тағири қибла) ҳақ ва аз ҷониби Парвардигорашон аст ва Худованд аз он чи анҷом медиҳанд, ғоғил намебошад.

145. Ва агар барои аҳли Китоб тамоми оятҳо (далелҳо ва мӯълизот)-ро (ҳам) биоварӣ, аз қиблай ту пайравӣ наҳоҳанд кард ва ту низ аз қиблай онҳо дигар пайравӣ наҳоҳӣ кард. Ва онҳо (ҳатто дар миёни худ) тобеъи қиблай яқдигар намебошанд. Ва агар пас аз он илме, ки барои ту омадааст, (боз) аз ҳавову ҳавасҳои онҳо пайравӣ намой, дар он сурат ту низ аз ҷумлаи золимон мебошӣ.

﴿ سَيَقُولُ الْسُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّهُمْ عَنْ قِبْلَتِهِمُ الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ۚ ۱۴۲ ۶۵ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطَا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونُ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَبَعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقِلِبُ عَلَى عَقِبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِيعَ إِيمَانَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَّحِيمٌ ۖ ۱۴۳ ۶۶ قَدْ نَرَى تَقْلُبَ وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَهَا فَوَلِ وَجْهَكَ شَطَرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامَ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُوا وُجُوهُكُمْ شَطَرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحُقْقُ مِنْ رِبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ۖ ۱۴۴ ۶۷ وَلَئِنْ أَتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ ءَايَةٍ مَا تَبِعُوا قِبْلَتَكَ وَمَا أَنَّتَ بِتَابِعٍ قِبْلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِنْ أَتَبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ إِذَا لَمْنَ ﴾ ۱۴۵ الظَّالِمِينَ

146. Касоне, ки ба онҳо китоб додаем, ў (Мұхаммад)-ро ба монанди фарзандони худ мешиносанд ва вөкеан ҳам, гурӯхе аз онҳо ҳақиқатро мепүшонанд, дар ҳоле ки худ медонанд.

147. Ҳақ аз ҷониби Парвардигорат аст, пас аз чумлаи шаккунандагон набош!

148. Барои ҳар уммате таваҷҷӯҳгоҳ ва қиблае вучуд дорад, ки ба он рўй меоваранд. Пас ба сўи корҳои нек бишитобед! Дар ҳар кучо, ки бошед, Ҳудованд шуморо гирд меоварад ва бешак, Ҳудованд бар ҳар чизе тавоност.

149. Ва аз ҳар ҷое берун омадӣ, рўятро ба ҷониби Масциду-л-ҳаром бигардон! Ва он яқинан ҳақ ва аз ҷониби Парвардигорат мебошад ва Ҳудованд аз он чи анҷом медиҳед, ғофил намебошад.

150. Ва аз ҳар кучо, ки (дар сафарҳо) берун омадӣ, рўи худро ба ҷониби Масциду-л-ҳаром гардон ва дар ҳар кучое, ки бошед, рўйҳоятонро ба ҷониби он бигардонед. То барои мардум бар шумо ҳуҷҷате боқӣ намонад, ба ҷуз қасоне аз онҳо, ки зулм намудаанд. Пас аз онҳо ҳавфе надошта бошед ва аз Ман битарсед ва то неъматамро бар шумо тамом гардонам ва шояд хидоят ёбед.

151. Ҳамчуноне дар миёни шумо расуле аз худатон фиристодем, ки оятҳои Моро бар шумо меҳонад ва шуморо тазкия менамояд ва ба шумо китобу ҳикматро меомӯзад ва ба шумо он чиро меомӯзад, ки (қаблан онро) намедонистед.

152. Пас Маро ёд намоед, то шуморо ёд намоям ва шукри Маро ба ҷой оваред ва ба Ман куфр наварзед!

153. Эй қасоне, ки имон овардаед, аз сабр ва намоз кўмак бигиред (ва бидонед, ки) Ҳудо бо собирон аст!

۱۴۶. الَّذِينَ ءَاتَيْنَاهُمُ الْكِتَبَ يَعْرِفُونَهُ وَكَمَا
يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكُتُمُونَ
الْحُقْقَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٤٦﴾
تَكُونُنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١٤٧﴾ وَلِكُلِّ وِجْهَةٍ هُوَ
مُوْلَيهَا ﴿١٤٨﴾ فَاسْتَبِقُوا الْحُجَّرَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا
يَأْتِ بِكُمُ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ﴿١٤٩﴾ وَمِنْ حَيْثُ حَرَجْتَ فَوَلِ وَجْهَكَ
شَطَرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ وَالْحُقْقُ مِنْ رَبِّكَ
وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٠﴾ وَمِنْ حَيْثُ
حَرَجْتَ فَوَلِ وَجْهَكَ شَطَرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُوا وُجُوهَكُمْ شَطَرَهُ وَلِئَلَّا
يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ
ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشُوْهُمْ وَأَحْشُوْنِي وَلَا تُنَمِّ
نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥١﴾ كَمَا
أَرْسَلْنَا فِيهِكُمْ رَسُولًا مِّنْكُمْ يَتَلَوَّ عَلَيْكُمْ
ءَاءِيَتَنَا وَيُزَكِّيَكُمْ وَيُعَلِّمُكُمْ الْكِتَبَ
وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ
فَادْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَأَشْكُرُوا لِي وَلَا
تَكُفُرُونِ ﴿١٥٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَسْتَعِينُوا
بِالصَّابِرِ وَالصَّلَوةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾

154. Ва күшташудагони дар роҳи Худоро мурда нагӯед! Балки онҳо зиндагонанд, валокин он (навъи зиндагонӣ)-ро (шумо) дарк наменамоед.

155. Ва албатта, шуморо бо каме биму тарс, турснагӣ, нуқсоне дар молу нафс ва самарот озмоиш менамоем ва мужда бидех сабркунандагонро!

156. Он касонеро, ки чун ба онҳо мусибате расад, гӯянд: Мо, ба ҳақ, аз они Худо ва мо бе ҳеч шакке ба сӯи Ў бозгардандаем.

157. Бар онҳо салавот ва раҳмате аз ҷониби Парвардигорашон фуруд ояд ва онҳо роҳёфтагони воқеӣ бошанд.

158. Сафо ва Марва, воқеан ҳам, аз ҷумлаи шаоир (ва нишонаҳои дин)-и Худо мебошанд. Пас ҳар касе ҳаҷчи хонаи Худо ва ё зиёрати умра намояд, тавоф (саъӣ) намудан дар миёни он ду бар ў гуноҳ набошад ва ҳар касе бо ҳоҳиши худ ҳайре анҷом дихад, пас Худованд низ посдору доно аст.

159. Албатта, касоне, ки далелҳои равшан ва роҳи рости фиристодаи Моро пас аз он ки барои мардум онро дар китоб (-и Таврот) баён намудаем, пинҳон менамоянд, онҳоро Худо ва тамоми нафринқунандагон лаънат менамоянд.

160. Ба ҷуз касоне, ки тавба, ислоҳ ва баён намоянд, пас аз онҳо тавбаашонро мепазирам ва Ман бисёр тавбапазиру меҳрубонам.

161. Албатта, касоне, ки коғир шуданд ва бар куфр бимурданд, бар онҳо лаънати Худо, фариштагон ва тамоми мардум бод!

162. Дар он (оташи дӯзах) ҷовидона бошанд, дигар на азоб аз онҳо сабук сохта мешавад ва на ба онҳо фурсат (мӯҳлат)-е дода мешавад.

163. Ва Худои шумо (ки шоистаи парастиш бошад) Худои якто ва ягона аст, ҳеч маъбуди воқеӣ (ва шоистае) ба ҷуз Ў вуҷуд надорад (ва Ў) бахшандай меҳрубон аст.

﴿ وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ^{۱۵۴}
 بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ﴾^{۱۵۵} وَلَنَبْلُوْنَكُمْ
 بِشَئِيْعِ مِنَ الْحُرُوفِ وَالْجُمُوعِ وَنَقْصِ مِنَ الْأَمْوَالِ
 وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِيرُ الْصَّابِرِينَ ﴾^{۱۵۶} الَّذِينَ
 إِذَا أَصَبَّتْهُمْ مُصِيبَةً قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ
 رَاجِعُونَ ﴾^{۱۵۷} أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ
 وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهَتَّدُونَ ﴾^{۱۵۸} إِنَّ الصَّفَا
 وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَابِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوِ
 أَعْتَمَرَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَوَّفَ بِهِمَا وَمَنْ
 تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلَيْهِمُ ﴾^{۱۵۹} إِنَّ الَّذِينَ
 يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالْهُدَى مِنْ
 بَعْدِ مَا بَيَّنَهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَئِكَ
 يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَيَلْعَنُهُمُ الَّذِي عَنْهُونَ ﴾^{۱۶۰} إِلَّا الَّذِينَ
 تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنُوا فَأُولَئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ
 وَأَنَا الْتَّوَابُ الرَّحِيمُ ﴾^{۱۶۱} إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
 وَمَا تُؤْمِنُ وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ
 وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴾^{۱۶۲} الْخَلِيلُ فِيهَا لَا
 يُخَفَّ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنَظَّرُونَ^{۱۶۳}
 وَإِنَّهُمْ كُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ
 الرَّحِيمُ ﴾^{۱۶۴}

164. Албатта, дар оғариниши осмонҳо ва замин, дигаргуншавии шабу рўз, дар кишихиое, ки ба манфиати мардум дар баҳрҳо дар ҳаракатанд, дар обе, ки Худо аз осмон фурӯ фиристод ва заминро бо он пас аз мурданаш (бори дигар) зинда соҳт ва (навъҳои гуногуни) чунбандагонро дар он паҳн намуд ва дар ба вазиш даровардани бодҳо ва абри мусаххар (фармонбар) дар миёни осмону замин оятҳо (ва нишонаҳои қудрати Худованд) вуҷуд доранд, барои он мардуме, ки андеша намоянд.

165. Баъзе аз мардум дар баробари Худо ҳамтоёни дигареро қарор додаанд, ки ба онҳо ба монанди муҳаббати Худо дўстӣ меварзанд, ва(ле) қасоне, ки имон овардаанд, Худоро бештар дўст медоранд. Агар қасоне зулм намудаанд, (ҳамин ҳоло) медиданд, ки дар он замоне азобро мушоҳида менамоянд, (дигар) тамоми қудрату тавоной аз они Худо аст ва Худованд саҳтазоб аст, (ҳаргиз қуфру гумроҳиро иҳтиёр намекарданд).

166. (Дигар он) вақтест, ки пешвоён (-и қуфр) аз пайравонашон безорӣ мечӯянд ва азобро мебинанд ва тамоми робитаҳо дар миёнашон қатъ мегардад.

167. (Дар он лаҳза) пайравон (бо орзу) мегӯянд: Эй кош як бори дигар (ба зиндагонии дунё) бармегаштем ва аз онҳо ҳамон гуна ки (дар ин ҷо) аз мо безорӣ ҷустаанд, безорӣ мекардем. Ҳамин тавр, Худованд аъмоли онҳоро ба сурати ҳасратҳое барояшон нишон медиҳад ва онҳо ҳаргиз аз оташ хориҷшаванда нестанд.

168. Эй мардум, аз он чи дар рӯи замин ҳалолу покиза аст, бихӯред ва аз қадамҳо (осор ва аъмол)-и шайтон пайравӣ накунед, зоро вай душмани ошкоре барои шумо мебошад!

169. Шуморо ҳатман, ба бадӣ ва фаҳшо амр менамояд ва ин ки бар Худо чизеро бигӯед (бифафед), ки намедонед.

۱۶۴. إِنَّ فِي خَلْقِ الْسَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَآخْتِلَافِ
اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا
يَنَفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَآءٍ
فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ
كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الْرِّيَاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ
بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۲۶﴾
وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا
يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ الْهُوَّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشَدُ حُبًّا
لِّلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَرَوْنَ الْعَذَابَ
أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ
إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ أَتَبْعَعُوا مِنَ الَّذِينَ أَتَبَعُوا وَرَأَوْا
الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿۲۷﴾ وَقَالَ
الَّذِينَ أَتَبْعَعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأُ مِنْهُمْ كَمَا
تَبَرَّعُوا مِنَا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَلَهُمْ
حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَرِيجِينَ مِنَ النَّارِ
يَأْتِيُهَا النَّاسُ كُلُّوْ مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا
طَيِّبًا وَلَا تَتَبَعُوا خُطُواتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ وَلَكُمْ
عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿۲۸﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُمْ بِالسُّوْءِ
وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ

170. Вакте ба онҳо (мушрикон) гуфта шавад, ки аз (китоб ва дини) фурӯфиристодаи Худо пайравӣ намоед, гӯянд: Балки он (расму ойин)-еро пайравӣ менамоем, ки падаронамонро бар он ёфтаем. Оё гарчи падаронашон чизеро намефаҳмиданد ва роҳ (ҳидоят) намеёфтанд (боз ҳам онҳоро пайравӣ мекарданд)?

171. Мисол ва намунаи касоне, ки коғир шудаанд, ба монанди ҳайвонест, ки аз (садои чӯпон) ба ҷуз овоз ва ниҳо чизеро намешунавад. (ОНҲО) карон, гунгон ва кўроне ҳастанд, пас онҳо (ҳақиқатро) намефаҳманд.

172. Эй касоне, ки имон овардаед, аз покиҳое, ки ба шумо рӯзӣ додаем, биҳӯред ва шукри Худоро ба ҷой оваред, агар Ўро мепарастида бошед!

173. Албатта, (Худо) бар шумо танҳо худмурда, хун, гӯшти хук ва ҳайвонеро, ки барои ғайри Худо забҳ гашта бошад, ҳаром гардонидааст. (ОН ГОҲ) касе маҷбур (ва ноҷор ба ҳӯрдан аз онҳо) шавад, ба шарте (аз ҳадди зарурат) таҷовуз ва гузарнанамояд, (тановули он чизҳо) бар ў гуноҳе набошад. Худованд, бешак, омурзандай меҳрубон аст.

174. Албатта, касоне, ки (ҳақоиқи) китоби фурӯфиристодаи Худоро китмон менамоянд ва дар ивази он пули андакеро ба даст меоваранд, онҳо дар шикамҳояшон ба ҷуз оташ (чизеро) намехӯранд ва Худованд дар рӯзи қиёмат на ба онҳо сухан мегӯяд ва на онҳоро пок месозад ва барояшон азоби дарноке бошад.

175. Онҳо одамоне мебошанд, ки гумроҳиро ба ивази роҳи рост ва азобро ба ҷои мағфират ба даст овардаанд. Пас чӣ босабранд бар оташ!

176. Ин ба сабаби он аст, ки Худованд китобро ба ҳақ фурӯфиристодааст ва дар ҳақиқат, касоне, ки дар китоб (-и Худо) ихтилоф намудаанд, дар қашмакаш ва муҳолифати дуре қарор доранд».

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ أَتَبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ إِنَّا أَوْلَئِكَ كَانُوا عَابِرِوْهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴾١٧٣
وَمَثُلُ الَّذِينَ كَفَرُوا كَمَثُلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بُكْمُ عُمُّ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴾١٧٤ يَأْتِيَهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُلُّهُمْ مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا شُكْرُوا لِلَّهِ إِنْ كُنْتُمْ إِيمَانَهُ تَعْبُدُونَ ﴾١٧٥ إِنَّمَا حَرَمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلَلَ بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَنِ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴾١٧٦ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَيَشْتَرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا النَّارُ وَلَا يُكَلِّمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يُزْكِيْهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴾١٧٧ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُ الْضَّلَالَةَ بِالْهُدَى وَالْعَذَابَ بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴾١٧٨ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِيقَةِ وَإِنَّ الَّذِينَ آخْتَلُفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ

بَعِيدٌ ﴾١٧٩﴾

177. Некүй он нест, ки рўи худро ба чониби машриқ ва мағриб бигардонед, валокин некүй кори касест, ки ба Худо, рўзи охират, фариштагон, китобҳо ва паёмбарон имон оварад ва молро, бо вучуди дўст доштани он, ба хешовандон, ятимон, бенавоён, дар роҳмондагон, талбандагон ва дар роҳи озодии бардагон (гуломон) дихад ва намозро барпо дорад ва закотро бидиҳад ва вафокунандагони ба аҳди хеш, чун аҳде банданд ва сабркунандагони дар саҳтиву мусибат ва ҳангоми ҷанг. Ин (мачмӯа) касоне ҳастанд, ки ростӣ намудаанд ва онҳо, ба ҳақ, парҳезкоронанд.

178. Эй касоне, ки имон овардаед, бар шумо дар бораи куштагонатон (хукми) қисос фарз гардонида шуд. Озод дар ивази озод, барда дар ивази барда ва зан дар ивази зан. Пас ҳар касе барои ўз чониби бародараш афву (гуаште) шуд, дигар (гуашткунанда ва соҳиби ҳақ) бо некӣ (онро) пайгирий намояд ва ба сӯи ў (аз чониби гуаштшуда низ) ба хубӣ пардоҳт шавад. Ин (қабули гуашткорӣ) таҳфиҷ ва раҳмате аз чониби Парвардигоратон буд. Пас аз ин ҳар касе таҷовуз намояд, барояш азоби дардноке бошад.

179. Ва борои шумо дар (хукми) қисос зиндагонист, эй соҳибхирадон, то тақво намоед.

180. Бар шумо, вақте марг ба сари касе аз шумо ояд, агар дороие аз худ гузошта бошад, (хукми) васият борои волидайн ва наздиқон фарз гардонида шуд. Ин бояд бо некӣ анҷом ёбад, (зеро он) ҳаққест бар парҳезгорон.

181. Ҳар касе онро пас аз шуниданаш табдил дихад, гуноҳи он ҳатман, бар касоне мебошад, ки онро табдил медиҳанд. Ҳудованд, дар ҳақиқат, шунавову огоҳ аст.

﴿لَيْسَ الْبَرُّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبْلَ
الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبَرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَئِكَةِ وَالْكِتَبِ وَالنَّبِيِّنَ
وَءَاتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَى وَالْيَتَامَى
وَالْمَسَاكِينَ وَأَبْنَى السَّبِيلِ وَالسَّاَلِيلِينَ وَفِي
الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الْرَّزْكَوَةَ وَالْمُوفُونَ
بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ
وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا
وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٧﴾ يَاتَّيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا
كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلَى إِلَّا لَحْرٌ
وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنْثَى بِالْأُنْثَى فَمَنْ عَفَى لَهُ وَ
مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاقْتَبَاعَ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءَ إِلَيْهِ
بِإِحْسَانٍ ذَلِكَ تَحْفِيفٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ فَمَنِ
أَعْتَدَى بَعْدَ ذَلِكَ فَلَهُ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨﴾ وَلَكُمْ
فِي الْقِصَاصِ حَيَّةٌ يَتَأْوِلِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ
تَتَّقُونَ ﴿١٩﴾ كُتِبَ عَلَيْكُمْ إِذَا حَضَرَ أَحَدُكُمْ
الْمَوْتُ إِنْ تَرَكَ خَيْرًا الْوَصِيَّةَ لِلْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ
بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴿٢٠﴾ فَمَنْ بَدَّلَهُ وَ
بَعْدَ مَا سَمِعَهُ وَفَإِنَّمَا إِثْمُهُ وَعَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ وَ
إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾

182. Ҳар касе аз ҷониби васияткунаңда зулм ё гунохеро хавф барад ва дар миёни онҳо ислоҳ оварад, ҳеч гунохе бар ў набошад. Ҳудованд, дар ҳақиқат, омурзандаи меҳрубон аст.

183. Эй қасоне, ки имон овардаед, рӯза (-и моҳи Рамазон) бар шумо фарз гардонида шуд, ҳамон гуна, ки бар умматони пеш аз шумо (низ) фарз шуда буд, то (ба василаи он) тақво намоед.

184. Он чанд рӯзи башуморе мебошад. Пас ҳар касе аз шумо (дар моҳи Рамазон) бемор ва ё дар сафар бошад, (рӯзаашро бихӯрад ва пас аз солим ва муқим гаштанаш) ба ҳамон андоза аз рӯзҳои дигар (рӯза бидорад). Ва бар қасоне, ки онро бо заҳмат ва саҳти медоранд, фидя аст (ба андозаи) таоми як мискин ва ҳар касе бо рағбати худ бештар аз он хайре намояд, он барояш беҳтар аст ва рӯза доштан, агар бидонед, бароятон беҳтар аст.

185. Моҳи Рамазон он (моҳ)-ест, ки дар он Қуръон (ба унвони барномаи) ҳидояти мардум ва нишонаҳои равшани роҳи рост ва фурқон фиристода шудааст. Пас ҳар касе аз шумо, ки шоҳиди он моҳ гардад, рӯзай онро бидорад ва ҳар касе аз шумо (дар он вақт) бемор ва ё дар сафар бошад, пас чанд рӯзи дигареро (ба ҷои он) рӯза бигирад. Ҳудо осониро ба шумо меҳоҳад ва душвориро бароятон намехоҳад ва то ҳисоби рӯзҳоро такмил намоед ва Ҳудоро барои ҳидояташ ба бузургӣ ёд намоед ва шояд (ба ҳамин тарик) шукргузор гардед.

186. Ва агар бандагонам туро аз Ман бипурсанд, (бидонанд, ки) Ман наздикам, дуъо (ва хостаи) дуъокунандаро, вақте Маро бихонад, иҷобат менамоям. Пас (онҳо низ даъвати) Маро истиҷобат намоянд ва ба Ман имон оваранд, то роҳи рост ёбанд.

﴿فَمَنْ خَافَ مِنْ مُّوْصِ جَنَّفَا أَوْ إِثْمًا
فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا إِثْمٌ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴾ ۱۸۲ يَتَائِيْهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُتِبَ
عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ
قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴾ ۱۸۳ أَيَّامًا مَعَدُودَاتٍ
فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ
مِنْ أَيَّامٍ أُخْرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ وَفَدِيَةٌ
ظَعَامٌ مِسْكِينٌ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ
لَهُ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴾ ۱۸۴ شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ
الْقُرْءَانُ هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى
وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهَرَ فَلِيَصُمُّهُ
وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ
أُخْرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ
الْعُسْرَ وَلِتُكِمُلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا
هَدَنَكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴾ ۱۸۵ وَإِذَا سَأَلَكَ
عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ
إِذَا دَعَانِ فَلَيَسْتَجِبُوا لِي وَلَيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ
يَرْشُدُونَ ﴾ ۱۸۶

187. Шабҳои рўза омезиш ва ҳамбистарйбо занонатон барои шумо ҳалол гардонида шуд. Онҳо барои шумо либосанд ва шумо барои онҳо либосед. Худо донист, ки шумо, дар воқеъ, (дар шабҳои рўза) ба худ хиёнат мекардед, пас тавбаатонро бар шумо пазируфт ва шуморо афв намуд. Пас ҳоло бо онҳо мубошират (омезиш) намоед ва аз он ҳамон чизеро бичӯед, ки Худо бароятон навиштаааст. Ва то равшан шудани риштаи сафеди субҳ бароятон аз риштаи сиёҳ (-и шаб) бихўред ва бинўshed ва сипас рўзаро то шаб (то нишasti офтоб) тамом (ва пурра) намоед! Ва бо занони худ, дар ҳоле ки шумо дар масцид ба эътикоф нишастаед, мубошират (ва наздикӣ) нанамоед! Инҳо ҳудуд (ва мамнӯоти) Худованд мебошанд, ба онҳо наздик нагардед. Ҳамин тавр, Худованд оятҳояшро барои мардум равшан месозад, то онҳо тақво намоянд.

188. Ва амволатонро дар миёни худ ба ботил (ва ноҳақ) нахўред ва онро (ба унвони ришва) ба сўи ҳокимон дароз нанамоед, то қисмате аз амволи мардумро ба гуноҳ бихўред, дар ҳоле ки худатон (низ ноҳақ ва нораво будани онро) медонед.

189. Туро аз ҳилолҳо (моҳҳои нав) мепурсанд, бигў: Онҳо вақтнамое барои мардум ва (муайян сохтани мавсими) ҳаҷ мебошанд. Ва некӯй он нест, ки аз пушт ба хонаҳо биёед, валокин некӯй (кори) касест, ки тақво намояд. Ва ба хонаҳо аз дарҳояшон биёед! Ва аз Худо битарсед, то растагор (ва некбахт) шавед!

190. Ва дар роҳи Худо бо қасоне, ки бо шумо мечанганд, бичангед ва таҷовуз нанамоед! Зоро Худованд, дар ҳақиқат, таҷовузкоронро дўст намедорад.

﴿أَحِلٌ لَّكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَى
نِسَاءٍ كُمْ هُنَّ لِبَاسٌ لَّكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَّهُنَّ
عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَخْتَانُونَ أَنفُسَكُمْ
فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَإِنَّ
بَشِّرُوهُنَّ وَأَبْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَكُوا
وَأَشْرَبُوا حَقًّا يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْحَيْطُ الْأَبَيْضُ
مِنْ الْحَيْطِ الْأَسَوَدِ مِنْ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتَمُوا الصِّيَامَ
إِلَى الْلَّيْلِ وَلَا تُبَشِّرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَلَيْكُمْ فِي
الْمَسَاجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا
كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ ءَايَتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ
وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَطْلِ ﴿١٨٧﴾
وَتَدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَمِ لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِنْ
أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِلَئِمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾
يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلَةِ قُلْ هَيْ مَوَقِيتُ
لِلنَّاسِ وَالْحِجَّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ
مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرُّ مِنْ أَتَقَىٰ وَأَثْوَأُ
الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَأَنْقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ
يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ
الْمُعْتَدِينَ ﴿١٩٠﴾

191. Ва дар ҳар кучо, ки ба онҳо даст ёфтед, онҳоро бикушед ва аз он чое, ки шуморо берун рондаанд, берунашон намоед! Ва фитна намудан аз қатл саҳттар аст ва дар назди Масҷиду-л-ҳаром бо онҳо начантед, то он ки онҳо бо шумо дар он ҷо вориди ҷанг шаванд. Пас агар онҳо оғозгари ҷанг шуданд, онҳоро бикушед! Чунин аст ҷазои кофирон.

192. Пас агар (аз ҷанг) даст бардоштанд, Ҳудо низ омурзгори меҳрубон аст.

193. Ва бо онҳо ҷандон мубориза баред, ки (дигар) фитнае (дар рӯи замин) боқӣ намонад ва дин (асосҳо ва хукуки ҳокимијат) танҳо барои Ҳудо бошад. Пас агар онҳо (аз ҷанг) даст бардоштанд, дигар ҷанге набошад, магар бар зидди ситамгарон.

194. Моҳи ҳаром дар баробари моҳи ҳаром ва ҳурматҳо (дар баробари ҳудашон) қисос доранд. Пас ҳар касе бар шумо таҷовуз намояд, шумо низ ба ҳамон андоза ўро посух бигӯед ва тақвои Ҳудоро дошта бошед ва бидонед, ки Ҳудо ҳамроҳи парҳезкорон аст.

195. Ва дар роҳи Ҳудо инфоқ (ҳарҷ) намоед ва ҳудро (ба сабаби беинфоқӣ) ба ҳалоат наандозед ва некӣ намоед, зеро Ҳудованд, ҳатман, некӯкоронро дӯст медорад!

196. Ҳаҷ ва умраро барои Ҳудо ба итном расонед! Пас (аз бастани эҳром) агар муҳсар (боздошта) шудед, (барои хориҷ гаштан аз эҳром) он ҷорпоеро, ки бароятон мұяссар аст, қурбонӣ намоед ва то (ҷорпои) қурбонӣ ба забҳоҳаш нарасад, сари ҳудро (барои ҳалол гаштан) натарошед! Аммо агар касе аз шумо бемор бошад ва ё аз сараш ба ўзоре расида бошад (ва ноҷор ба тарошидан мӯи сараш гардад), (сарашро битарошад ва дар ивази он ба унвони) ғидя рӯзае бигирад ё садақае намояд ва ё гўсфанде забҳ намояд. Вале агар эмин бошед (яъне умуман, муҳсар нагашта бошед ва ё пас аз ихсor Ҷамил гашта бошед), пас ҳар касе умраро (бо баҳрагирӣ, яъне таматтӯй) ба ҳаҷ бипайвандад, ҳар қурбоние, ки барояш мұяссар бошад (анҷом дихад). Касе (шароити) қурбониро надошта бошад, се рӯз дар айёми ҳаҷ ва ҳафт рӯз вақте баргаштед, рӯза бидорад, ки дар маҷмӯъ даҳ рӯзи комил мешаванд. Ин (намуди ҳаҷ) барои қасест, ки аҳлаш сокини Масҷиду-л-ҳаром набошад. Ва тақвои Ҳудоро намоед ва бидонед, ки Ҳудованд саҳтиқоб аст.

﴿وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِنْ
حَيْثُ أَخْرِجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا
تُقْتَلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّىٰ يُقْتَلُوكُمْ فِيهِ
فَإِنْ قَتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكُفَّارِينَ ﴾١٩١
فَإِنْ أَنْتَهُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴾١٩٢ وَقَاتِلُوهُمْ
حَتَّىٰ لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ الَّذِينَ لِلَّهِ فِي
أَنْتَهُوا فَلَا عُدُونَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴾١٩٣ الشَّهْرُ
الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرْمَةُ قِصَاصٌ فَمَنِ
أَعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا أَعْتَدَى
عَلَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ
وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى
الْتَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴾١٩٤
وَأَتِمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنَّ أَحْصِرْتُمْ فَمَا
أُسْتَيْسِرَ مِنَ الْهَدِيٍّ وَلَا تَخْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّىٰ
يَبْلُغَ الْهَدِيٍّ مَحِلَّهُ وَفَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ
بِهِ أَذَى مِنْ رَأْسِهِ فَفِدِيَّةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ
نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَّتَعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجَّ فَمَا
أُسْتَيْسِرَ مِنَ الْهَدِيٍّ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصَيَامٌ ثَلَثَةُ أَيَّامٌ
فِي الْحَجَّ وَسَبْعَةٌ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشَرَةً كَامِلَةً
ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلُهُ وَحَاضِرِي الْمَسْجِدِ
الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴾١٩٥

197. (Замони анчом додани) ҳаҷ мөхҳои муайяне мебошад. Ҳар касе дар ин мөхҳо ҳаҷро бар худ лозим гардонад, пас на муқорабат ва омезиш бо занон, на бадкорагӣ ва на ҷангу ситезае дар ҳаҷ вуҷуд надорад ва ҳар (кори) ҳайре анчом дихед, Ҳудо онро медонад. Ва тӯша баргиред ва (бидонед, ки) беҳтарин тӯша тақво мебошад! Пас тақвои Маро намоед, эй соҳибхирадон!

198. Талаб кардани фазли Парвардигоратон (дар аснои фаризаи ҳаҷ) бар шумо гуноҳе набошад. Пас ҳангоме аз Арафот (ба сӯи Муздалифа) сарозер шудед, Ҳудоро дар назди Mash'arу-l-ҳаром ёд намоед ва чӣ тавре шуморо ҳидоят намудааст, Ӯро ёд намоед ва бешак, шумо пеш аз ин аз ҷумлаи гумроҳон будед.

199. Илова бар ин, аз ҳамон ҷое бозгашт намоед, ки мардум аз он бозмегарданд ва аз Ҳудованд омурзиш биҳоҳед, ки Ӯ ба ҳақ, омурзандай меҳрубон аст.

200. Вақте маносик (-и ҳаҷҷ)-атонро анчом додед, пас ҳамон гуна, ки падарони худро ёд менамоед ва ё аз он ҳам саҳттар (ва ҷиддитар) Ҳудоро ёд намоед! Баъзе одамон мегӯянд, ки Парвардигоро, моро дар (ҳамин) дунё бидех ва дар охиrat барояш баҳрае набошад!

201. Ва баъзе аз онҳо мегӯянд: Парвардигоро, ҳам дар (ин) дунё ва ҳам дар охират бароямон (баҳраҳои нек) ва хубӣ ато фармо ва моро аз азоби оташ нигаҳ дор!

202. Онҳоро аз он чи анчом додаанд, барояшон баҳраест ва Ҳудованд тезҳисоб аст.

﴿الْحَجَّ أَشْهُرٌ مَعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ
 الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُقَ وَلَا جِدَالَ فِي
 الْحَجَّ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ
 وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ
 يَأْوِلِي الْآلَبِ ﴿١٩٧﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ
 أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَإِذَا أَفْضَلْتُمْ
 مِنْ عَرَفَتِي فَأَذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعُرِ
 الْحَرَامَ وَأَذْكُرُوهُ كَمَا هَدَنَاكُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ
 مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩٨﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ
 حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَأَسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ
 غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٩﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَسِكَكُمْ
 فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ ءابَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ
 ذِكْرًا فِيمَنِ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا ءاتَنَا فِي
 الدُّنْيَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ ﴿٢٠٠﴾
 وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا ءاتَنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً
 وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾
 أُولَئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ
 الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

203. Ва Худоро дар рўзҳои башуморе (дар Мино) ёд намоед. Касе (барои тарк намудани он чо) дар ду рўз шитоб намояд, ҳеч гуноҳе бар вай набошад ва касе (то рўзи сеюм) таъхир намояд, бар вай низ гуноҳе набошад. (Албатта ин) барои касест, ки тақво намояд. Пас тақвои Худоро дошта бошед ва бидонед, ки ба сӯи Ў маҳшур хоҳед шуд.

204. Ва сухани баъзе одамон дар бораи зиндагонии дунё туро ба шигифт меоварад ва Худоро (низ) бар он чи дар дилаш ҳаст, гувоҳ мегирад, дар ҳоле ки вай саҳттарини душманҳо мебошад.

205. Ва чун (аз назди шумо) баргардад, дар рӯи замин ба фасод пардозад ва кишту наслро ҳалок созад. Ва Худованд фасодро дўст намедорад.

206. Ва вақте ба вай гуфта шавад, ки аз Худо битарс, таассуб (номус ва кибру ғуур) ўро ба гуноҳ (-и бештар) водорад. Пас ҷаҳаннам вайро басанда бошад ва он чӣ оромгоҳи баде аст!

207. Ва баъзе одамон дар талаби хушнудии Худо чонашро мефурӯшад (фило месозад) ва Худованд ба (чунин) бандагонаш (бо лутфу) меҳруbon аст.

208. Эй қасоне, ки имон овардаед, ба таври комил дар Ислом дароед ва аз қадамҳои шайтон пайравӣ нанамоед, зеро вай, бешак, душмани ошкори шумо мебошад!

209. Агар пас аз он ки далелҳо (-и равшан) барои шумо омад, боз лағжиш намудед, бидонед, ки Худованд тавонову ҳаким аст.

210. Оё чуз инро мунтазир ҳастанд, ки Худованд дар соябонҳое аз абр ва фариштагон ба сўяшон оянд ва кор (-и ҳалоиқ дар он вақт) яксара гардад ва (тамоми) корҳо ба сӯи Худо баргардонида мешаванд?!.

۲۰۳ وَأَذْكُرُوا اللَّهَ فِي أَيَّامٍ مَعْدُودَاتٍ فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٣﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ وَفِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشَهِّدُ اللَّهَ عَلَىٰ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَّا يُخَاصِّمُ ﴿٢٤﴾ وَإِذَا تَوَلَّ مِنْ سَعْيِ فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهَلِّكَ الْحَرَثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفَسَادَ ﴿٢٥﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ أَتَقِ اللَّهُ أَخْذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسَبُهُ وَجَهَنَّمُ وَلِبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٢٦﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ أَبْتِغَاءَ مَرْضَاتٍ الْلَّهُ وَاللَّهُ رَعُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٧﴾ يَتَأْيِيْهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَدْخُلُوا فِي الْسَّلِيمِ كَافَةً وَلَا تَتَّبِعُوا حُكْمَوْاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ وَلَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٢٨﴾ فَإِنْ زَلَّتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتُكُمُ الْبَيِّنَاتُ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٩﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنَّ يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي ظُلْلَىٰ مِنْ الْغَمَامِ وَالْمَلَائِكَةُ وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٣٠﴾

211. Аз банй Истроил бипурс, ки чӣ қадар нишонаҳои равшан (ва далелҳои қотеъ) ба онҳо додаем ва касе неъмати Худоро пас аз он ки барояш расид, табдил дихад, (бидонад), ки Худованд саҳтъиқоб аст.

212. Зиндагонии дунё барои онҳое, ки кофир шудаанд, зинат дода шудааст ва (дар зери ҷозибаҳои пуркашиши он) мӯъминонро тамасхур менамоянд ва(ле) касоне, ки тақво намудаанд, дар рӯзи қиёмат аз онҳо бартар бошанд ва Худованд ба ҳар касе бихоҳад, бехисоб (ва беандоза) ризқ медиҳад.

213. Мардум ҳама уммати ягона (ва бар як дин) буданд. Пас аз он (вақте ниёз пеш омад) Худованд паёмбаронро муждадиҳанда ва бимдиҳанда (барои ҳидояти мардум) барангехт ва ҳамроҳи эшон китобро бо ҳақ фурӯ фиристод, то дар миёни мардум дар он чи ихтилоф кардаанд, (ба дурустӣ) хукм намояд. Ва дар он (китоби фиристодашуда) ба ҷуз онҳое, ки он (китоб) барояшон дода шудааст, ихтилоф накарданд (ва он ихтилофашон дуруст) пас аз он ба вуҷуд омад, ки далелҳои равшан барои онҳо расид (ва он) дар натиҷаи зиддияти (мавҷуд) дар байнашон (ба вуқӯъ пайваст). Пас Худованд бо лутғу иродай Худ мӯъминонро ба сӯи он ҳақиқате, ки дар он (дигарон) ба ихтилоф афтода буданд, ҳидоят намуд ва Худо ҳар касеро бихоҳад, ба роҳи рост ҳидоят менамояд.

214. Оё гумон бурдед, ки ҳанӯз намунаи (озмоишҳои) касоне, ки пеш аз шумо гузаштаанд, бар саратон наомада, доҳили биҳишт мешавед? Саҳтиҳо ва зиёнҳо бар эшон расид ва то ҷое такон дода шуданд, ки ҳатто паёмбар (-и он замон) ва касоне, ки ҳамроҳаш имон оварда буданд, гуфтанд: Пас нусрати Худованд кай фаро мерасад? Бидонед, ки нусрати Худованд наздик аст!

215. Аз ту мепурсанд, ки чӣ ҷизро инфоқ (харҷ) намоянд? Бигӯ: Ҳар молеро, ки инфоқ менамоед, онро барои волидайн, наздикон, ятимон, бенавоён ва дар роҳмонда ба ҳарҷ расонед ва ҳар некие, ки анҷом медиҳед, Худо ҳатман, аз он огоҳ аст.

﴿سَلْ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمْ ءَاتَيْنَاهُمْ مِنْ عَآيَةٍ
بَيْتَةٌ وَمَنْ يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ
فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴾۲۱۱ زُيَّنَ لِلنَّادِينَ كَفَرُوا
أَلْحِيَوْهُ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا
وَالَّذِينَ أَتَقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَالَّهُ يَرْزُقُ مَنْ
يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴾۲۱۲ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً
فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيًّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنَّزَلَ
مَعَهُمُ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحُكُمَ بَيْنَ النَّاسِ
فِيمَا أَخْتَلَفُوا فِيهِ وَمَا أَخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ
أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ بَغِيًا بَيْنَهُمْ
فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَا أَخْتَلَفُوا فِيهِ مِنْ
الْحُقْقِ بِإِذْنِهِ وَالَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَى صِرَاطِ
مُسْتَقِيمٍ ﴾۲۱۳ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنَّ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا
يُأْتِكُمْ مَثُلُ الَّذِينَ خَلُوا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتُهُمْ
الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَاءُ وَرُزْلِلُوا حَتَّىٰ يَقُولَ الرَّسُولُ
وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعْهُو مَتَىٰ نَصْرُ اللَّهِ إِلَّا إِنَّ نَصْرَ
الَّهِ قَرِيبٌ ﴾۲۱۴ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلْ مَا
أَنْفَقْتُمْ مِنْ حَيْرٍ فَلِلَّهِ الْدِيْنُ وَالْأَقْرَبُينَ وَالْيَتَمَّ
وَالْمَسَكِينُ وَأَبْنَ الْسَّبِيلِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ حَيْرٍ
فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴾۲۱۵

216. Җанг (ва мубориза) бар шумо фарз гардонида шуд, дар ҳоле ки он бароятон (саҳт ва) нохушоянд аст. Ва шояд чизеро нохуш доред, ва(ле дар асл) он беҳтарин (чиз ва роҳ) барои шумо бошад ва (ҳамин тавр) шояд чизеро дўст доред, ва (ле аслан) бароятон бад (ва заравар) бошад. Ва Худо (салоҳи корҳоро беҳтар) медонад ва шумо (ба он сурат) намедонед.

217. Туро дар бораи ҷанг дар моҳи ҳаром мепурсанд. Бигү: Җанггу (хунрезӣ) дар он гуноҳи бузург аст, аммо (гуноҳи) боздоштан(и мардум) аз роҳи (дини) Худо, қуфр варзидан ба Худо, боздоштан аз Масциду-л-ҳаром ва берун намудани аҳли он дар назди Худованд бузургтар мебоша(н)д ва фитна аз қатл бузургтар аст. Ва ҳамвора бо шумо мечанганд, то шуморо аз динатон, агар битавонанд, баргардонанд. Ва ҳар касе аз шумо аз динаш баргардад ва дар ҳоли қуфр бимирад, аъмоли (чунин одамоне) дар дунё ва охират ботил (ва беасар) мегарданд ва онҳо ёрон (аҳл)-и оташанд ва дар он ҷовидона ҳоҳанд монд.

218. Касоне, ки имон овардаанд ва ҳамчунин ҳичрат намуда ва дар роҳи Худо ба ҷиҳод (мубориза) бархостаанд, онҳо (ҳама) ба раҳмати Худо умед бастаанд ва Худо омурзандай меҳруbon аст.

219. Туро дар бораи ҳамру майсир (шаробу қимор) мепурсанд. Бигү: Дар онҳо гуноҳи бузург ва (ҳамчунин) манофеे барои мардум аст, ва(ле) гуноҳи онҳо аз нағъашон бузургтар аст. Ва аз ту мепурсанд, ки чиро инфоқ намоянд? Бигү: Афв (яне зоид аз ниёзҳои зиндагии худро)-ро. Ҳамин тавр Худованд оятҳоро барои шумо баён менамояд, то шумо дар бораи дунё ва охирати худ андеша намоед.

﴿كِتَبٌ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهٌ لَّكُمْ
وَعَسَى أَن تَكُرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ
وَعَسَى أَن تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ وَاللَّهُ
يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴾٢٦٦
الشَّهْرُ الْحُرَامُ قِتَالٌ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ
وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفُرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدُ
الْحُرَامُ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ
وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقُتْلِ وَلَا يَزَالُونَ
يُقْتَلُونَكُمْ حَتَّىٰ يَرْدُوْكُمْ عَن دِينِكُمْ إِنْ
أُسْتَطِعُوا هُوَ وَمَن يَرْتَدُّ مِنْكُمْ عَن دِينِهِ
فَيَمْتُ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حِبَطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي
الْدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ
فِيهَا حَالِدُونَ ﴾٢٦٧
إِنَّ الَّذِينَ ءامَنُوا وَالَّذِينَ
هَاجَرُوا وَجَاهُدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ
يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴾٢٦٨
﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْحُمْرِ وَالْمَيْسِرِ قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ
كَبِيرٌ وَمَن لِفْعُ لِلنَّاسِ وَإِثْمُهُمَا أَكْبَرُ مِنْ
نَّفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنِفِقُونَ قُلِ الْعَفْوُ
كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ
تَتَفَكَّرُونَ ﴾٢٦٩﴾

220. Ва туро аз ятимон мепурсанд. Бигү: Ислоҳи (корҳои онҳо) беҳтар аст ва агар бо онҳо ҳамзистӣ намоед, пас бародарони шумо ҳастанд. Ва Ҳудованҷ фасодкорро аз ислоҳкор медонад ва агар Ҳудо меҳост шуморо (дар боби муошират бо онҳо) ба саҳти гирифтор месоҳт. Ҳудованҷ, дар ҳақиқат, тавонманду ҳаким аст.

221. Ва мушрикзанонро никоҳ нанамоед, то он ки имон оваранд ва ҳатман, канизи мӯъмине аз озодазани мушрика беҳтар аст, ҳарчанд вай (дар ҳусну зебой) шуморо ба шигифт оварад. Ва занони мусалмонро ба никоҳи мушрикон дарнаоваред, то он ки имон оваранд ва (бидонед, ки) ғуломи мӯъмине аз озодмарди мушрик беҳтар аст, ҳарчанд вай шуморо ба шигифт оварад. Он (тоифа)-ҳо ба сӯи оташ фаро меҳонанд ва Ҳудованҷ бошад, (мардумро) бо хости худ ба сӯи биҳишт ва мағфират фаро меҳонад ва оятҳояшро барои мардум баён менамояд, то (онҳо) панд гиранд.

222. Ва туро аз ҳайз мепурсанд. Бигү: Он азо (палидӣ, нохушиӣ ва ранҷ)-е аст, пас аз (омезиши чинсӣ) бо занон дар муддати ҳайз канора гиред ва ба онҳо наздикӣ нанамоед, то он ки пок гарданд! Вақте пок гаштанд, пас аз ҳамон чое, ки Ҳудо шуморо амр намудааст, ба онҳо наздикӣ намоед. Ҳудованҷ, ҳатман, тавбакорон ва покихоҳонро дӯст медорад.

223. Занонатон киштзори шумоянд, пас ба киштзори худ чӣ гунае меҳоҳед, биоед! Ва барои худ (аъмоли ҳайреро) аз пешфиристед ва тақвои Ҳудоро намоед ва бидонед, ки шумо ҳатман (рӯзе) Ўро мулоқот хоҳед кард ва мӯъминонро мужда бидех!

224. Ҳудованҷро ҳадаф ва дастовези савгандҳои худ қарор надиҳед, то (ба сабаби он) аз некӯкорӣ, парҳезкорӣ ва ислоҳоварӣ дар миёни мардум канора гиред ва Ҳудо шунавову доност!

﴿فِي الدُّنْيَا وَالآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَتَمَّى قُلْ
إِصْلَاحٌ لَهُمْ خَيْرٌ وَإِن تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ الْمُصْلِحِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ
لَأَعْنَتَكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴾٢٦٠
تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَاتِ حَتَّىٰ يُؤْمِنَ وَلَا مَأْمَةٌ مُؤْمِنَةٌ
خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبْتُكُمْ وَلَا تُنْكِحُوا
الْمُشْرِكِينَ حَتَّىٰ يُؤْمِنُوا وَلَعَبْدٌ مُؤْمِنٌ خَيْرٌ مِنْ
مُشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبْتُكُمْ أَوْ لَتَبِعَكُمْ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ
وَاللَّهُ يَدْعُوكُمْ إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ وَرَبِّيْنِ
عَائِتِيْهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴾٢٦١
عَنِ الْمَحِি�ضِ قُلْ هُوَ أَذَى فَاعْتَرِلُوا النِّسَاءِ فِي
الْمَحِি�ضِ وَلَا تَقْرِبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَظْهَرُنَّ فَإِذَا
تَظْهَرُنَّ فَأُثْوِهُنَّ مِنْ حَيْثُ أَمْرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ التَّوَبِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ ﴾٢٦٢
حَرْثٌ لَكُمْ فَأَتُوا حَرْثَكُمْ أَنَّى شِئْتُمْ وَقَدِمُوا
لِأَنفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ مُلَاقُوهُ
وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴾٢٦٣ وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً
لِأَيْمَنِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا وَتَتَقْوَا وَتُصْلِحُوا بَيْنَ
النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلَيْمٌ ﴾٢٦٤

225. Худованд шуморо бо савгандҳои лағватон муохиза ва бозхост наменамояд, валокин шуморо ба он (савгандҳое) бозхост менамояд, ки дилҳоятон (қасдан) онро қасб намуда бошад ва Худованд омурзандай бурдбор аст.

226. Барои қасоне, ки аз (наздикӣ бо) занони худ савганд ёд менамоянд, ҷаҳор моҳ интизор қашидан аст. Пас агар (дар муддати муқарраргашта ва ё пеш аз он ба сӯи зиндагонӣ бо занонашон) бозгаштанд, Худованд низ омурзандаи меҳрубон аст.

227. Ва (аммо) агар (бо он савганди худ) азми талоқ намуданд, Худованд, бешак, шунавову доно аст.

228. Ва занони талоқгашта дар ҳаққи худ муддати се қуръ (ҳайз ва ё туҳр) идда мепоянд. Ва барои онҳо пинҳон намудани он чи Худованд дар раҳмҳояшон оғаридааст, ҳалол намебошад, агар ба Худо ва рӯзи охират имон дошта бошанд. Ва шавҳаронашон дар ин муддат, агар ислохеро бихоҳанд, ба боз-гардонидани онҳо ҳақдортараанд. Ва барои онҳо (низ) мисли он ҳукуқҳоест, ки бар ўҳдаи онҳост ба таври писандида. Ва мардонро бар эшон дараҷае (бартарӣ) аст ва Худованд тавонову ҳақим аст.

229. Талоқ ду бор аст. Пас аз он ё ба некӣ нигоҳ доштан аст ва ё ба хубӣ раҳо кардан. Ва барои шумо раво нест, ки аз он (маҳр)-е, ки ба онҳо додаед, ҷизеро бозпас гиред, магар дар сурате, ки онҳо аз барпо надоштани ҳудуди Худованд бимнок бошанд. Дар сурате, ки аз барпо надоштани ҳудуди Худованд аз ҷониби онҳо ҳаҷф бурдед, пас дар ин ҳолат дар фидя (ивази молӣ) додани зан барои шавҳараш бар онҳо гуноҳе нест. Инҳо ҳудуд (ва муқаррарот)-и Худованд мебошанд, аз онҳо таҷовуз нанамоед ва касе аз ҳудуди (муайяннамудаи) Худованд таҷовуз намояд, пас чунин одамоне, бешак, ситамгоронанд.

230. Агар мард (бори сеом) занашро талоқ намояд, пас аз он то ба шахси дигаре ғайр аз ў ба шавҳар набарояд, дигар барояш ҳалол намегардад. Он тоҳ, агар вай (шавҳари дуюм) он занро талоқ кард, дар он ҳолат бозгашти онҳо ба сӯи яқдигар барояшон гуноҳе надорад, ба шарте (яқинан ва ё бо ғолиби гумонашон) ба барпо доштани ҳудуди Худованд бовар дошта бошанд. Инҳо ҳудуди (муқаррарнамудаи) Худованд мебошанд (ва) онҳоро барои мардуме, ки медонанд, баён менамояд.

﴿لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ
وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا كَسَبَتُ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ
غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴾٢٥٠ لِلَّذِينَ يُؤْلُونَ مِنْ نِسَاءِهِمْ تَرْبُصُ
أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُو فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴾٢٥١
وَإِنْ عَزَمُوا الظَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ
وَالْمُظْلَقُ يَتَرَبَّصُ بِأَنفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوعٍ وَلَا
يَجِدُ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ
إِنْ كُنَّ يُؤْمِنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمَ الْآخِرِ وَبِعُولَتِهِنَّ
أَحَقُّ بِرِدَهَنَ فِي ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلَاحًا وَلَهُنَّ
مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَّ
ذَرَاجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴾٢٥٢ الظَّلَاقُ مَرَقَانٌ
فَإِمْسَاكُ بِمَعْرُوفٍ أَوْ تَسْرِيْحٌ بِإِحْسَانٍ وَلَا يَجِدُ
لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا ءاتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ
يَخَافَا أَلَا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَا يُقِيمَا
حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا فِيمَا افْتَدَتُ بِهِ
تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ
اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴾٢٥٣ فَإِنْ طَلَقَهَا فَلَا
تَحِلُّ لَهُ وَمِنْ بَعْدُ حَتَّىٰ تَنكِحَ زَوْجًا غَيْرَهُ وَفَإِنْ
طَلَقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يَتَرَاجِعَا إِنْ طَنَّا أَنْ
يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ

يَعْلَمُونَ ﴾٢٥٤﴾

231. Ва чун занонро талоқ кардед ва онҳо ба поёни мұхлати иддаашон расиданд, ё онҳоро бо некій нигоҳ дөред ва ё бо хубй раҳо созед, ва(ле) онҳоро (харгиз) бо мақсади зааррасонй нигоҳ надоред, то мавриди зулму ситами шумо қарор гиранд! Ва ҳар касе чунин қунад, ҳатман, бар худ ситам намудааст. Ва оятқо (аҳқом ва ҳудуд)-и Ҳудоро бозича ва мояи тамасхури худ қарор нағиҳед ва (баръакс) неъмати Ҳудоро бар худ ва он китобу ҳикматеро, ки ба сўятон фурӯ фиристодааст ва ба он пандатон медиҳад, ба ёд оваред! (Ҳамчунин) тақвои Ҳудоро дошта бошед ва бидонед, ки Ҳудованд ба ҳар чизе доност.

232. Ва вақте занонро талоқ кардед ва ба поёни мұхлати иддаашон расиданд, онҳоро аз издивоқ бо ҳамсаронашон, агар дар миёни худ бо ҳайру хушй ба тавофук расиданд, бознадоред. Бо ин (паёмҳои илоҳӣ) касе аз миёни шумо, ки ба Ҳудо ва рӯзи охиrat имон дошта бошад, панд дода мешавад. Ин амр барои шумо пурбортар ва покизатар мебошад ва Ҳудо (ҳайру салоҳи шуморо беҳтар) медонад ва шумо (онро ба он сурат) намедонед.

233. Ва модарон ду соли комил фарзандонашонро шир медиҳанд. Ин (муддат) барои касест, ки бихоҳад (даврони) ширхорагиро ба таври комил ба итмом расонад. Ва (таъмини) ҳүрок ва пӯшок (нафака)-и (модароне, ки ба парасторӣ ва шир додани қўдакон машғуланд) бар ўҳдаи падарон аст ба некӣ. Ҳеч кас ба ҷуз андозаи тавонияш таклиф (ўҳдадор) карда намешавад. На модар ба сабаби фарзандаш зарар расонида шавад ва на падар ба сабаби фарзандаш зарар расонида шавад ва бар ворис (низ) мисли ҳамин (хукм) аст. Вале агар падару модар бо ризоят ва машварати яқдигар (пеш аз такмили ду сол) чудоии тифлро аз шир бихоҳанд, гунохе бар онҳо набошад ва агар хостед фарзандони ҳудро барои шир додан (ба зани дигаре ғайр аз модаронашон) бисупоред, он низ бар шумо гунохе набошад, ба шарте он чиро, ки ба ўҳда гирифтаед, бо некій пардоҳт намоед. Ва тақвои Ҳудоро дошта бошед ва бидонед, ки Ҳудованд ба он чи анҷом медиҳед, биност.

﴿وَإِذَا طَلَقْتُمُ الْنِسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ
فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا
تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِتَعْتَدُوا وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ
ظَلَمَ نَفْسَهُ وَلَا تَتَخِذُوا إِعْيَادِ اللَّهِ هُزُوا
وَأَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ
مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةُ يَعِظُكُمْ بِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ
وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ كُلَّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴾ ۲۳۱
﴿وَإِذَا طَلَقْتُمُ الْنِسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلوهُنَّ أَنْ
يَنْكِحْنَ أَرْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَضُوا بَيْنَهُم بِالْمَعْرُوفِ
ذَلِكَ يُوعَظُ بِهِ مَن كَانَ مِنْكُمْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكُمْ أَرْجَى لَكُمْ وَأَظَهَرُ وَاللَّهُ
يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴾ ۲۳۲ وَالْوَالِدَاتُ يُرِضِّعْنَ
أَوْلَادُهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتَمَّمَ
الرَّضَاعَةُ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ
بِالْمَعْرُوفِ لَا تُكَلِّفُ نَفْسًَ إِلَّا وُسْعَهَا لَا
تُضَارَّ وَلَدَهُ بِوَلَدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ لَهُ بِوَلَدِهِ وَعَلَى
الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ فَإِنْ أَرَادَ اِفْصَالًا عَنْ تَرَاضِ
مِنْهُمَا وَتَشَاؤِرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ
تَسْتَرِضِّعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا
سَلَّمْتُمْ مَا آتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا
أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴾ ۲۳۳

234. Ва он мардоне аз миёни шумо, ки мемиранд ва ҳамсароне пас аз худ бар чой мегузоранд, он (занон) чор моҳу даҳ рӯз бо худ интизорӣ мекашанд. Пас вақте ба поёни мӯҳлати (иддаи) худ расиданд, дигар дар он чи онҳо ба сурати писандида дар бораи худ анҷом медиҳанд, бар шумо гуноҳе набошад ва Ҳудованд ба он чи анҷом медиҳед, отоҳаст.

235. Ва дар хостгории ғайрисарехи занон (-и дар ҳолати идда) ва ё дар худ ниҳодани (нияти никоҳи онҳо пас аз поёни идда) гуноҳе бар шумо нест. Ҳудованд (низ) медонист, ки шумо он (занон)-ро ба ёд меоваред, валокин бо онҳо ба таври пинҳонӣ (қарор ва) ваъдаи никоҳро (дар миён) нагузоред, ба ҷуз ин ки сухани писандидае бигӯед. Ва ба ақди никоҳ тасмим нагиред, то замони муайян (-и иддаи онҳо) ба поён бирасад. Ва бидонед, ки Ҳудованд он чиро, ки дар нафсҳоятон аст, медонад, пас аз Ӯ ҳазар намоед ва бидонед, ки Ҳудо омурзандай бурдбор аст.

236. Бар шумо гуноҳе набошад, агар занонатонро ҳанӯз даст нарасонида ва ё маҳре барояшон муайян нокарда, талоқ намоед. Ва онҳоро (бо тӯхфае, ки муносиб бо вазъи молиатон бошад) бо некӣ баҳраманд созед, ки он бар тавонгтар ба андозаи тавонаш ва бар тангдаст ба андозаи тавонаш мебошад ва ин ҳаққест бар некӯкорон.

237. Ва агар онҳоро пеш аз наздикӣ бо эшон талоқ намоед, дар ҳоле ки барояшон маҳре муайян намуда бошед, пас нисфи он (маҳр)-еро, ки муайян намудаед, (ба онҳо бидиҳед), магар он ки худи онҳо онро бибахшанд ва ё касе, ки гирехи никоҳ ба дасти ўст, онро бибахшад. Ва (ҳамин) афву бахшиши шумо ба такво наздиктар аст ва (ҳаргиз) фазлу бузургвориро дар миёни худ фаромӯш насозед! Зоро Ҳудо, ҳатман, ба он чи анҷом медиҳед, биност.

﴿وَالَّذِينَ يُتَوَفَّونَ مِنْكُمْ وَيَدْرُوْنَ أَزْوَاجًا
يَتَرَبَّصُنَ بِأَنفُسِهِنَ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا
بَلَغُنَ أَجَلُهُنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا فَعَلْنَ
فِي أَنفُسِهِنَ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ
﴾ ۲۳۶
وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَضْتُمْ بِهِ مِنْ
خُطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْنَنْتُمْ فِي أَنفُسِكُمْ عِلْمًا
اللَّهُ أَنَّكُمْ سَتَذَكُرُوْنَهُنَ وَلَكِنْ لَا
تُوَاعِدُوهُنَ سِرًا إِلَّا أَنْ تَقُولُواْ قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا
تَعْزِمُواْ عُقْدَةَ الْتِكَاجَ حَتَّى يَبْلُغَ الْكِتَابُ
أَجَلَهُ وَأَعْلَمُواْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنفُسِكُمْ
فَاحْذَرُوهُ وَأَعْلَمُواْ أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيلٌ ۲۳۷
﴾
جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ مَا لَمْ
تَمْسُوهُنَ أَوْ تَفْرِضُواْ لَهُنَ فَرِيضَةً وَمَتَعْوِهْنَ عَلَى
الْمُوْسِعِ قَدْرُهُ وَعَلَى الْمُقْتَرِ قَدْرُهُ مَتَاعِنَا
بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُحْسِنِينَ ۲۳۸
﴾
طَلَقْتُمُوهُنَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَ وَقَدْ فَرَضْتُمْ
لَهُنَ فَرِيضَةً فَنِصْفُ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُونَ
أَوْ يَعْفُواْ أَلَّذِي بِيَدِهِ عُقْدَةُ الْتِكَاجَ وَأَنْ تَعْفُواْ
أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى وَلَا تَنْسَوْا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ إِنَّ
اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ۲۳۹
﴾

238. Бар намозҳо ва ба хусус намози миёна, мувозибат (ва посдорӣ) намоед ва барои Ҳудо фурӯтанона ба по истед!

239. Агар дар (холати) хавф бошед, пас намозро пиёда ё савора ба чой оваред! Вақте эмин гаштед, Ҳудоро ҳамон гуна ёд намоед, ки ба шумо он чизҳоеро, ки намедонистед, омӯхтааст!

240. Ва қасоне, ки аз миёни шумо мемиранд ва заноне аз худ боқӣ мегузоранд, ба баҳрамандии яқсолаи онҳо бидуни ихроҷашон васият намоянд. Агар худи онҳо (қабл аз тамом шудани сол) хориҷ шаванд, дар корҳои неке, ки дар бораи худ анҷом медиҳанд, бар шумо гуноҳе нест. Ва Ҳудованд тавонову боҳикмат аст.

241. Ва барои занони талоқшуда баҳрамандсозиест бо некӣ (ва он) ҳаққест бар парҳезгорон.

242. Ҳамин тавр, Ҳудованд оятҳояшро барои шумо баён менамояд, то шумо (дар он) андеша ва тааққул намоед.

243. Оё надидӣ онҳоеро, ки аз бими марғ ҳазорон ҳазор аз диёри худ хориҷ шуданд? Ин ҷо буд, ки Ҳудо ба онҳо гуфт: Бимиред ва пас аз муддате онҳоро (боз) зинда гардонд. Оре, Ҳудо нисбат ба мардум соҳиби фазлу (бахшиш) аст, валокин аксари мардум шукргузор нестанд.

244. Ва дар роҳи Ҳудо мубориза (ва пайкор) намоед ва бидонед, ки Ҳудованд, ҳатман, шунавову доност.

245. Кист, ки Ҳудоро қарзи некӯ дихад, то онро барояш (Ҳудо) чандин баробар биафзояд. Ва Ҳудованд (худ дар рӯзии бандагонаш) қабзу баст (ва тангию фароҳӣ) эҷод менамояд ва ба сӯи Ӯ бозгардонида мешавед.

﴿ حَفِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ وَقُومُوا لِلَّهِ قَنِتِينَ ﴾ ۲۳۸ فَإِنْ خِفْتُمْ فَرِجَالًا أَوْ رُكْبَانًا ۚ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَمَا عَلِمْتُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴾ ۲۳۹ وَالَّذِينَ يُتَوَفَّوْنَ مِنْكُمْ وَيَدْرُوْنَ أَزْوَاجًا وَصِيَّةً لِآزْوَاجِهِمْ مَتَاعًا إِلَى الْحَوْلِ غَيْرَ إِخْرَاجٍ فَإِنْ خَرَجْنَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ مِنْ مَعْرُوفٍ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴾ ۲۴۰ وَلِلْمُطَّلَّقَاتِ مَتَاعٌ بِالْمَعْرُوفِ حَقًا عَلَى الْمُتَّقِينَ ﴾ ۲۴۱ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴾ ۲۴۲ هَلْ أَلَمْ تَرِ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَرِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوْتَوْا ثُمَّ أَحْيَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴾ ۲۴۳ وَقَتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴾ ۲۴۴ مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَعِّفُهُ وَلَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْصُطُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴾ ۲۴۵

246. Оё маләй (чамъи сарварон)-и бани Истроилро пас аз Мўсо надидӣ, вақте ба яке аз паёмбарони худ гуфтанд, ки барои мо подшоҳ (ва сардоре) барангез, то (дар таҳти фармондехии ў) дар роҳи Худо бичангем? Гуфт: Оё эҳтимол дорад, ки ҷанг бар шумо фарз гардад, вале ҷанг (пайкор) нанамоед? Гуфтанд: Ва ҷаро мо дар роҳи Худо намечангем, дар ҳоле ки аз (шаҳру) диёр ва аз (миёни зану) фарзандонамон ронда шудем? (Аммо) вақте ҷанг бар онҳо фарз гардонида шуд, ба ҷуз андаке аз онҳо ҳама пушт ниҳоданд ва Ҳудованд ба (ҳоли) ситамгорон доност.

247. Паёмбарашибон ба онҳо гуфт, ки Ҳудованд, дар воқеъ, Толутро ба подшоҳӣ (ва фармонравои) шумо баргузид. Гуфтанд: Чӣ гуна ўро бар мо мулк (сарварӣ) бошад, дар сурате, ки ба мулк (ва сарварӣ) мо аз ў сазовортарем ва (илова бар ин) ба ў кушодамолие дода нашудааст? Гуфт: Ҳудованд ўро бар шумо баргузидааст ва бар вусъат (густара)-и илмӣ ва тавоноии ҷисми ў афзудааст ва Ҳудованд мулк (ва сарвариаш)-ро ба касе бихоҳад, медиҳад ва Ҳудо фарогири доност.

248. Паёмбарашибон ба онҳо гуфт: Нишонаи фармонравоӣ (ва мулк)-и ў он аст, ки тобут (сандуқи аҳд) барои шумо меояд, ки дар он оромиш ва сакинае аз ҷониби Парвардигоратон ва бозмондаҳое аз оли Мўсо ва оли Ҳорун мавҷуд мебошанд. Онро фариштагон бардошта меоваранд. Ростӣ, дар ин (ҳодисаи ғайриодӣ) нишона (-и қудрати бузурги Ҳудованд аст) барои шумо, агар мӯъмин башед!

﴿أَلَمْ تَرِ إِلَى الْمَلَأِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ
بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِتَنِّي لَهُمْ أَبْعَثْ لَنَا
مَلِكًا نُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ
إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَا تُقَاتِلُوا قَالُوا
وَمَا لَنَا أَلَا نُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ
أُخْرِجْنَا مِنْ دِيرِنَا وَأَبْنَاءِنَا فَلَمَّا كُتِبَ
عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ
عَلِيهِمُ بِالظَّلَمِينَ ﴿٢٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ
اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَنَّى
يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ
بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ
إِنَّ اللَّهَ أَصْطَفَنَاهُ عَلَيْكُمْ وَرَزَادَهُ وَبَسْطَةً
فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مُلْكَهُ وَمَنْ
يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيهِمْ ﴿٢٧﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ
إِنَّ ءَايَةً مُلْكِهِ هِيَ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْتَّابُوتُ فِيهِ
سَكِينَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِمَّا تَرَكَ ءَالُّ
مُوسَى وَءَالُّ هَرُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَئِكَةُ إِنَّ
فِي ذَلِكَ لَآيَةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

249. Вақте Толут бо лашкар ба роҳ афтод, (ба онҳо) гуфт: Худо, ҳатман, шуморо ба нахре озмоишкунанда аст. Дар он вақт касе аз он бинӯшад, аз (пайравони) ман нест ва касе аз он начашад, воқеан ҳам, аз ман аст, магар касе бо кафи дасташ обе бинӯшад. (Вале) ба ҷуз андаки онҳо ҳама аз он нӯшиданд. Вақте ў ва мӯъминони ҳамроҳаш аз нахр гузаштанд, гуфтанд: Имрӯз моро тобу тавони рӯёрӯй (ва муқобила) бо Ҷолут ва лашкари ў набошад. (Аммо) касоне, ки ба дидори Худо яқин доштанд, гуфтанд: Чӣ басо дастаи каме ба изну кӯмаки Худованд бар дастаи бисёр пирӯз гаштааст ва Худо ҳамроҳи сабрпешагон аст.

250. Ва ҳангоме барои ҷанг бо Ҷолут ва лашкараш ба майдон баромаданд, гуфтанд: Парвардигоро! Бар мо сабрро фурӯ рез ва қадамҳоямонро устувор бидор ва моро бар кофирон пирӯз гардон!

251. Ин ҷо буд, ки онҳоро бо хости Худо шикаст доданд ва Довуд Ҷолутро ба қатл расонид. Ва Худованд (пас аз он) ба ў мулк (ва сарварӣ) ва (илму) ҳикмат ато намуд ва ҷизе меҳост, ба ў омӯҳт. Ва агар ҳамин дафъозии Худованд баъзе мардумро ба василаи дигарон набошад, (рӯи) замин ба фасод (ва ҳаёт дар он ба нобудӣ) гирифтор мегардад, валокин Худованд нисбат ба ҷаҳониён дорои фазлу қарам аст.

252. Инҳо оятҳои Худованд буданд, ки онҳоро бо ҳақ бар ту тиловат менамоем ва ту дар ҳақиқат, аз ҷумлаи паёмбарон ҳастӣ.

﴿فَلَمَّا فَصَلَ ظَلَوْتُ بِالْجَنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ فَمَن شَرِبَ مِنْهُ فَلَيَسْ مِنِّي وَمَن لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَلَمَّا جَاءَرَهُوْ هُوَ وَالَّذِينَ عَامَنُوا مَعَهُ وَقَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَاهُلَوْتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظْلُنُونَ أَنَّهُمْ مُلَقُوا اللَّهَ كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَالَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٤٩﴾ وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَاهُلَوْتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبَرًا وَثَبِّتْ أَفْدَأَمَنَا وَأَنْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكُفَّارِينَ ﴿٥٠﴾ فَهَزَّ مُؤْهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاؤِدُ جَاهُلَوْتَ وَعَاتَهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَلَمِينَ ﴿٥١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ تَنَلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٥٢﴾﴾

253. Инҳо фиристодагон ва паёмбарон (-е буданд, ки) баъзеашонро бар баъзе бартарӣ баҳшидем. Аз миёни онҳо Ҳудо бо баъзе сухан гуфт ва баъзе аз онҳоро ба дараҷот (-и баланд) бардошт. Ва ба Исо писари Марям далелҳои равшан (ва мӯъчизори ошкор) додем ва ўро ба василаи Рӯхулқудус (Ҷабраил) таъйид намудем. Ва агар Ҳудо меҳост қасоне, ки пас аз он (паёмбарон) омадаанд, пас аз он ҳама дaloили равшане, ки барои онҳо омадааст, бо яқдигар қуштору (иҳтилоф) намекарданд, валокин бо ҳам (дар қабули дин) иҳтилоф намуданд (ва ба ду гурӯҳ чудо шуданд): Баъзе аз онҳо имон овард ва баъзеашон қуфр варзиданд. Ва агар Ҳудо меҳост, ҳаргиз бо ҳамдигар (иҳтилоф) ва қуштор намекарданд, валокин Ҳудованд ҳарчи бихоҳад, анҷом медиҳад.

254. Эй қасоне, ки имон овардаед, аз он чи шуморо рӯзӣ додаем, пеш аз фаро расидани он рӯзе инфоқ намоед, ки дигар на байъ (ҳариду фурӯш)-е, на дӯстие ва на шафоат ва хотирандозие дар он вучуд дорад ва кофирон, дар ҳақиқат, ҳамонҳоянд ситамгорон.

255. Аллоҳ, ҳудое ба ҷуз Ӯ нест, ҳамешазинда (ҳайӣ ва) тадбиркунанда (-и корҳои оғариниш (қайюм) аст. На хоби сабук (ғанаб) Ӯро фаро мегирад ва на хоби гарон. Аз Ӯст он чи дар осмонҳо ва замин аст. Кист он касе, ки дар назди Ӯ шафоат намояд, магар ба иҷозати Ӯ? Тамоми он чиро, ки пеши рӯ ва дар пушти онҳост, медонад ва онҳо ба чизе аз илмаш, ҷуз ба он чи Ӯ бихоҳад, иҳота надоранд. Курсии Ӯ осмонҳо ва заминро (дар ҳуд) фаро гирифтааст. Ва ҳифзу (нигаҳдошти) онҳо бар Ӯ гаронӣ намекунад ва Ӯ баландмартабаву боазамат аст.

256. Дар дин ҳеч гуна икроҳ (ва маҷбурсозие) нест. Зеро роҳи рост аз гумроҳӣ хуб равшан гаштааст. Пас ҳар касе ба тогут қуфр варзад ва ба Ҳудо имон оварад, дар ҳақиқат, ба ресмони муҳкаме ҷанг задааст, ки ҳеч кандане надорад ва Ҳудо шунавову доно аст.

﴿٥٣﴾ تِلْكَ الرَّسُلُ فَضَّلَنَا بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ
مِنْهُمْ مَنْ كَلَمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضُهُمْ دَرَجَاتٍ
وَءَاتَيْنَا عِيسَى اُبْنَ مَرِيَمَ الْبَيْتَتِ وَأَيَّدَنَاهُ
بِرُوحِ الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلَ الَّذِينَ مِنْ
بَعْدِهِمْ مَنْ بَعْدَ مَا جَاءَهُمُ الْبَيْتَتُ وَلَكِنْ
أَخْتَلَفُوا فَمِنْهُمْ مَنْ ءَامَنَ وَمِنْهُمْ مَنْ كَفَرَ وَلَوْ
شَاءَ اللَّهُ مَا أَقْتَلُوا وَلَكِنْ اللَّهُ يَفْعُلُ مَا يُرِيدُ
يَتَأْيِهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا يَبْيَعُ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا
شَفَعَةٌ وَالْكُفَّارُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥٤﴾ أَللَّهُ لَا إِلَهَ
إِلَّا هُوَ الْحَيُ الْقَيُومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ وَ
مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي
يَشْفَعُ عِنْدَهُ وَإِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ
وَمَا خَلْقُهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا
بِمَا شَاءَ وَسَعَ كُرْسِيُهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا
يَئْوُدُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿٥٥﴾ لَا إِكْرَاهَ
فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرُ
بِالظَّلْعَوْتِ وَيُؤْمِنُ بِاللَّهِ فَقَدِ أَسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ
الْوُثْقَى لَا أَنِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعُ عَلِيهِمْ ﴿٥٦﴾

257. Худованд сарпааст (ва мададгори) касоне мебошад, ки имон овардаанд. Онҳоро аз торикиҳо ба сўи нур (рўшной) берун меоварад. Вале касоне, ки кофир шудаанд, сарпаастони онҳо тогут (пешвоёни куфру гумроҳӣ) мебошанд, ки онҳоро аз нур (рўшной) ба сўи торикиҳо мебаранд. Онҳо ёрони оташ ҳастанд (ва) дар он ҷовидона мемонанд.

258. Оё надидӣ он касеро, ки бо Иброҳим дар бораи Парвардигораш ба мунозира пардоҳт, ба сабаби он ки (Худо) ба ў мулк ва подшоҳӣ дода буд? Вақте Иброҳим гуфт: Парвардигори ман он зоте аст, ки зинда мегардонад ва мемиронад. Гуфт: Ман ҳам зинда месозам ва мемиронам. (Иброҳим) гуфт: Худованд, дар воқеъ, офтобро аз машриқ бармеоварад, пас ту онро аз мағриб биовар! (Ин ҷо буд, ки) он шахси куфварзида мабҳут (мағлуб ва ҳайратзада) гашт. Ва Худованд ҳаргиз мардуми ситамгарро хидоят намекунад.

259. Ё ба монанди он касе, ки бар (сари) қаряе (شاҳристоне) гузашт (ва дид, ки) он бар бомҳояш фурӯ рехтааст. (Бо худ) гуфт: Худо мардуми ин (вайрон)ро пас аз маргашон чӣ гуна зинда мегардонида бошад? (Ҳамин буд, ки) Худо ўро ба муддати сад сол миронд ва пас аз он ўро бори дигар зинда гардонд. Гуфт: (Дар ин ҷо) чӣ қадар мондӣ? Гуфт: Як рӯз ё камтар аз он мондаам. (Худо) гуфт: Балки сад сол (аст, ки дар ин вазъ) мондай. (Акнун) ба таому шароб (хўроку нӯшоба)-и худ бинигар, ки тафйире нахўрдаанд ва нишонае барои мардум бигардонем! Ба устухонҳо (-и пӯсидаи ҳарат) нигоҳ кун, ки чӣ гуна онҳоро ба (чунбиш ва) сабзиш дармеоварем, сипас онҳоро бо тӯшт мепӯшонем! Вақте (ин намоиши қудрати Худо) барояш равшан гашт, гуфт: Ба яқин, донистам, ки Худо бар ҳар чизе тавоност.

۲۵۷. اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنِ
الظُّلْمَةِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلَيَاهُم
الظَّلْغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلْمَةِ
۲۵۸. أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَلِدُونَ
أَلَمْ تَرِ إِلَى الَّذِي حَاجَ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ
ءَاتَهُ اللَّهُ الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّيَ الَّذِي
يُحِيِّ وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا أُحْيِي وَأُمِيتُ قَالَ
إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِي بِالشَّمْسِ مِنَ الْمَشْرِقِ
فَأَتَ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبِهِتَ الَّذِي كَفَرَ
وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّلِيلِينَ ۲۵۹.
مَرَّ عَلَى قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَّةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ
أَنِّي يُحِيِّ هَذِهِ الَّلَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا فَأَمَاتُهُ اللَّهُ
مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ وَقَالَ كَمْ لَبِثْتَ قَالَ
لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةَ
عَامٍ فَانْظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَنَّهُ
وَانْظُرْ إِلَى حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ عَائِيَةً لِلنَّاسِ
وَانْظُرْ إِلَى الْعِظَامِ كَيْفَ نُنْشِرُهَا ثُمَّ
نَكْسُوهَا لَحْمًا فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ وَقَالَ أَعْلَمُ أَنَّ
الَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۲۶۰

260. Ва ба ёд овар он вақтеро, ки Иброҳим гуфт: Парвардигоро, ба ман нишон дех, ки мурдагонро чй гуна зинда месозй! Гуфт: Оё ҳанўз имон наовардай? Гуфт: Оре, имон овардаам, vale (мехоҳам) дилам ором гирад. Гуфт: Пас чаҳор паррандаеробаргир ва онҳоро дар назди худ реза-реза гардон (ва бо ҳам биомез)! Он тоҳ ҳар порае аз онро бар кўхе бигузор! Сипас онҳоро садо кун, (ҳама) шитобон ба сўи ту меоянд ва бидон, ки Худованд ҳатман, тавонову боҳикмат аст!

261. Намунаи касоне, ки амволи худро дар роҳи Ҳудо инфоқ (харҷ) менамоянд, ба монанди донаест, ки ҳафт ҳўша бирӯёнад ва дар ҳар ҳўши он сад дона бошад. Ва Ҳудованд барои касе бихоҳад, чандин баробар он (неки ва харҷ)-ро афзун менамояд ва Ҳудо кушодафазлу доно аст.

262. Касоне, ки амволи худро дар роҳи Ҳудо инфоқ менамоянд ва аз пайи инфоқи кардаи худ миннату озореро ҳамроҳ намесозанд, ба яқин, подоши онҳо дар назди Парвардигорашон аст ва дигар бар онҳо на хавфе бошад ва на онҳо андўҳгин мегарданд.

263. Сухани нек ва гузашт кардан беҳтар аз он садақаест, ки озоре ба дунбол дошта бошад. Ва Ҳудованд бениёзу бурдбор аст.

264. Эй касоне, ки имон овардаед, садақот (ва некихо)-и худро бо миннату озор ботил (ва бесамар) нагардонед, ба монанди он касе, ки моли худро барои намоиши мардум инфоқ (харҷ) менамояд, ва(ле дар асл) ба Ҳудо ва рўзи охират имон надорад! Намунаи ў ба монанди сангест, ки бар рўи он (қабати ғубор ва) хoke нишаста бошад. Он тоҳ борони саҳте бар вай бирасад ва онро соғу холӣ бокӣ гузорад. Онҳо низ аз он чи анҷом додаанд, баҳрае намебаранд ва Ҳудо мардуми коғир (ва худоношинос)-ро ҳидоят намекунад.

﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحِيِ الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوَ لَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَكِنْ لَيَطْمِئِنَ قَلْبِيٰ قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةَ مِنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَ إِلَيَّكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِنْهُنَ جُزْءًا ثُمَّ أَدْعُهُنَ يَا تَيْنَكَ سَعِيًّا وَأَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٦﴾ مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُبْلَةٍ مِائَةً حَبَّةً وَاللَّهُ يُضَعِّفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلَيْمٌ ﴿٢٧﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتَبِّعُونَ مَا أَنْفَقُوا مَنَّا وَلَا أَذَى لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٨﴾ قَوْلٌ مَعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ حَيْرٌ مِنْ صَدَقَةٍ يَتَبَعُهَا أَذَى وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَلِيلٌ ﴿٢٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ظَاهَرُوا لَا تُبَطِّلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِ وَالْأَذَى كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ وَرِثَاءً الْنَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ وَكَمَثَلِ صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَوَابِلٌ فَتَرَكَهُ وَصَلَدًا لَا يَقْدِرُونَ عَلَىٰ شَيْءٍ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَفَرِينَ ﴿٣٠﴾﴾

265. Намунаи касоне, ки амволи худро дар талаби ризои Худованд ва бархоста аз имони ботиниашон инфоқ менамоянд, ба монанди боғест, ки бар фарози баландие чой гирифта бошад. Вақте борони саҳт (ва шодобе) бар вай бирасад, ҳосилашро дучандон дихад. Агар борони шодобе ҳам онро нарасад, шабнами саҳар барояш кифоя бошад. Ва Худованд ба он чи анҷом медиҳед, биност.

266. Оё ҳеч касе аз шумо дўст медорад, ки боғи хурмову ангуре дошта бошад, ки аз зери дарахтони он наҳрҳои об чорӣ бошанд ва ҳар гуна мевае дар он барояш мавҷуд бошад, ва(ле) ўро пирӣ фаро расида бошад ва фарзандони (хурдсолу) нотавоне низ дошта бошад! (Дар чунин вазъе ногаҳон) гирдбоди оташине бар вай бирасад ва он боғ (ба тамом) бисӯзад. Худованд, ҳамин тавр, оятҳо (нишонаҳои қудрат ва паёмҳои ҷовидонаи Худ)-ро барои шумо баён менамояд, то шумо андеша намоед.

267. Эй касоне, ки имон овардаед, аз покизаҳое, ки қасб намудаед ва аз он чи аз замин барои шумо берун овардаем, инфоқ намоед! Ва аз миёни онҳо чизҳои хабис ва пасташро қасди инфоқ нанамоед, дар ҳоле ки ҳуди шумо онро наҳоҳед гирифт, магар бо ҷашмпӯши (ва бемайлӣ)! Ва бидонед, ки Худо бениёзу ситудааст.

268. Шайтон шуморо аз факру (нодорӣ) бим медиҳад ва ба бебандуборию фахшо амр менамояд ва Худо бошад, мағфирату фазли Худро ба шумо ваъда медиҳад. Ва Худованд кушодафазлу доно аст.

269. Ҳикматро ба касе бихоҳад, ато менамояд ва ҳар касе, ки ба ў ҳикмат дода шавад, воқеан ҳам, ба вай хайри бисёре дода шудааст ва (аз паёмҳои қуръонӣ) танҳо хирадмандон (-и боҳикмат) панд мегиранд.

﴿وَمَثُلُّ الَّذِينَ يُنفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ أَبْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَتَتَبَيَّنَ مِنْ أَنفُسِهِمْ كَمَثِلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَإِلْٰلٌ فَعَاتَ أُكُلَّهَا ضِعَفَيْنِ فَإِنْ لَمْ يُصِبَّهَا وَإِلْٰلٌ فَطَلْقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴾٦٥٦﴾ أَيُوْدُ أَحَدُكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ وَجَنَّةٌ مِنْ نَخِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَرُ لَهُ وَفِيهَا مِنْ كُلِّ الشَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ وَذُرِّيَّةٌ ضُعْفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَأَحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴾٦٥٧﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ عَامَنُوا أَنْفِقُوا مِنْ طِبَّاتِ مَا كَسَبُتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنْ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْحُبْيَثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِإِخْزِيَّهِ إِلَّا أَنْ تُغْمِضُوا فِيهِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَنِّ حَمِيدٌ ﴾٦٥٨﴾ الْشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُم بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ يَعِدُكُمْ مَغْفِرَةً مِنْهُ وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴾٦٥٩﴾ يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتَى خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَرُ إِلَّا أُولَوْا الْأَلْبَابِ ﴾٦٦٠﴾

270. Ҳар нафақаеро ба ҳарҷ расонед ва ё назре намоед, Ҳудо, ҳатман, онро медонад ва ситамгаронро ҳеч (ҳомй ва) ёваре набошад.

271. Агар садақотро ошкор намоед, он кори бисёр хубе аст, vale агар онро пинҳон дошта, ба фақирон бидиҳед, он барои шумо беҳтар мебошад. Ва (Худованд ба василаи садақоти ошкору пинҳонатон) гуноҳонатонро аз шумо дур месозад. Ва Худо аз он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст.

272. Ҳидояти онҳо ба ўҳдаи ту нест, валокин
Худо ҳар киро бихоҳад, ҳидоят менамояд.
Ва ҳар хайр (мол)-е, ки инфоқ намоед, онро
барои худ анҷом медиҳед. Ва инфоқ
наменамоед, магар барои талаби ризои
Худо ва ҳар молеро, ки дар роҳи хайр
инфоқ намоед, подоши он пурра ба шумо
дода мешавад ва бар шумо ситаме раво
дошта намешавад.

273. Садақот аслан барои фақирон (ва ниёзмандоне) мебошад, ки худро (барои хидмат) дар роҳи Ҳудо вақф (ва банд) намудаанд (ва ба ин сабаб) наметавонанд дар рӯи замин (дар талаби фазлу рӯзии Парвардигорашибон) гардиш (ва сафар) намоянд. (Шахси) ҷоҳил (ва ноогоҳ) онҳоро дар натиҷаи покрафторие, ки доранд, (одамони) сарватманд мепиндорад. (Вале) онҳоро аз симо (ва нишонаҳои ҳол)-ашон мешиносӣ. Онҳо бо исрор (ва пофишорӣ) аз мардум суол (ва гадой) наменамоянд. Ва ҳар молеро инфоқ намоед, Ҳудо комилан аз он огоҳ аст.

274. Онҳое, ки амволи худро шабу рӯз ва пинҳону ошкор инфоқ менамоянд, ҳатман, подоши онҳо дар назди Парвардигорашон махфуз мебошад ва (дигар) на хавфе бар онҳост ва на онҳо андӯхтн мешаванд.

﴿وَمَا آنفَقْتُم مِّنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذْرٌ مِّنْ نَذْرٍ
فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ
﴾ ٢٧١
إِن تُبْدِوا الصَّدَقَاتِ فَنِعْمًا هِيَ وَإِن
خُفْوَهَا وَتُؤْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ
وَيُكَفِّرُ عَنْكُم مِّنْ سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا
تَعْمَلُونَ خَيْرٌ ٢٧٢ ۚ لَيْسَ عَلَيْكَ هُدًى لَّهُمْ
وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوا
مِنْ خَيْرٍ فَلَا نُفْسِكُمْ وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا
أَبْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفَّ
إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ٢٧٣ ۚ لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ
أَحْصِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرَبًا
فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنْ
الْتَّعْفُفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَهُمْ لَا يَسْكُلُونَ
النَّاسَ إِلْحَافًا وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ
يَعْلَمُ ٢٧٤ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ
وَالنَّهَارِ سِرًا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ
رَبِّهِمْ وَلَا حَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

275. Онхое, ки рибо меҳўранд, (дар рўзи қиёмат аз қабрҳояшон) барнамехезанд, магар ба монанди касе, ки шайтон ўро (дар натиҷаи) масси (чунун ва газанди) худ девона (ва ошуфтаҳавос) гардонидааст. Ин барои он аст, ки гуфтанд: Байъ (хариду фурӯш) ҳам ба монанди рибо аст, дар ҳоле ки Худо байъро ҳалол ва риборо ҳаром гардонидааст. Пас ҳар касеро панду насиҳате аз ҷониби Парвардигораш фаро расид ва (бо ҳамин) аз рибоҳорӣ бозистод, пас он чи (то ин замон) гузаштааст, аз они ўст ва кораш ба Худо мавкул (вогузошта) аст. Аммо касе (пас аз дарёфти фармоши Худо боз) ба сўи рибоҳорӣ бозгашт, онҳо аҳли оташ буда, дар он ҷовидона ҳоҳанд монд.

276. Худо риборо нобуд месозад ва садақотро афзоиш медиҳад. Ва Худованд ҳеч носипоси гунаҳкорро дўст намедорад.

277. Албатта, касоне, ки имон оварда ва некиҳо кардаанд, намозро барпо дошта ва закотро адо намудаанд, ҳатман, ачру подоши онҳо дар назди Парвардигорашон аст ва дигар на ҳавфе бар онҳост ва на онҳо андӯҳгин метарданд.

278. Эй қасоне, ки имон овардаед, тақво (ва тарси) Худоро дошта бошед ва бозмондаи риборо, агар воқеан ҳам, мӯъмин ҳастед, тарк намоед!

279. Агар (чунин) накардед, пас ба ҷанге аз ҷониби Худо ва Расулаш огоҳ бошед! Ва агар (аз рибоҳорӣ) тавба намудед, пас асли сармояҳоятон аз они шумост (ва дигар на бар касе) зулм менамоед ва на бар шумо зулме мешавад.

280. Ва агар (қарздоратон) соҳибҳочат (ва дучори тангдастӣ) бошад, пас ўро то (даврони) кушодадастӣ мӯҳлат дихед, ва(ле) садака намудан (ва бахшидан)-и он, агар бидонед, бароятон беҳтар аст.

281. Ва аз он рўзе битарсед, ки дар он ба сўи Худо бозгардонида мешавед, он тоҳ ҳар кас ҷазои кардаҳояшро пурра дарёфт менамояд ва ба онҳо зулме намешавад.

﴿الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَوْا لَا يَقُومُونَ إِلَّا كَمَا
يَقُومُ الَّذِي يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمُسَّنِّ ذَلِكَ
بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ مِثْلُ الرِّبَوْا وَأَحَلَّ اللَّهُ
الْبَيْعَ وَحَرَمَ الرِّبَوْا فَمَنْ جَاءَهُ وَمَوْعِظَةٌ مِنْ
رَبِّهِ فَإِنَّهُمْ فَلَهُو مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ وَإِلَى اللَّهِ
وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَلِدُونَ ﴿٢٧٥﴾ يَمْحُقُ اللَّهُ الرِّبَوْا وَيُرِبِّي
الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ ﴿٢٧٦﴾ إِنَّ
الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّلِحَاتِ وَأَقَامُوا
الصَّلَاةَ وَءَاتُوا الزَّكُوَةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
وَلَا حَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٧٧﴾ يَتَأَيَّهَا
الَّذِينَ ءَامَنُوا أَتَقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقَى مِنْ
الرِّبَوْا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧٨﴾ فَإِنْ لَمْ تَفْعَلُوا
فَأَذْنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ
فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا
تُظْلِمُونَ ﴿٢٧٩﴾ وَإِنْ كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَنِزِّهُ إِلَى
مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدِّقُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
تَعْلَمُونَ ﴿٢٨٠﴾ وَأَتَقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ إِلَى اللَّهِ
ثُمَّ تُوْفَى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلِمُونَ

282. Эй касоне, ки имон овардаед, вақте то мүхлати муайяне бо яқдигар ба сурати дайн (ғайринақдй ва қабзи даст ба даст) додугирифт ва муомилаи молй намудед, онро бинависед! Ва бояд котибе (он муомиларо) дар миёни шумо бар асоси адолат бинависад ва набояд ҳеч котибе аз навиштан (-и санади дайн), ҳамон тавре ки Худо ба ўмӯхтааст, худдорй намояд. Ў (котиб) бояд бинависад ва касе, ки ҳақ бар гардани ўст, имло (дикта) намояд ва аз Худо, ки Парвардигори ўст, тарс (ва тақво) дошта бошад ва аз он чизеро коста нагардонад. Аммо агар он касе, ки ҳақ бар гардани ўст, сафех (беақл) ва ё нотавон (хурдсол ва ё пири очиз) бошад ва ё (бо сабаби дигаре) худ имло карда натавонад, пас валий (сарпараст ва коргузори) ў бо адл имло намояд. Ва ду шоҳидро аз мардонатон барои он гувоҳ бигиред! Агар ду мард мавҷуд набошад, як мард ва ду занро аз миёни он шоҳидоне, ки ба шаҳодати онҳо розӣ мебошед, гувоҳ бигиред! Зоро агар яке аз онҳо (чизеро) фаромӯш намояд, яқдигарро (ба он) хотиррасон намоянд. Ва шоҳидон ҳам вақте (барои гувоҳ шудан) фаро хонда шаванд, набояд (аз он) худдорй намоянд. Ва (ҳеч тоҳ) аз навиштани он (санади дайн) то мүхлаташ, чи хурд бошад, бузург, хаста (ва дилгир) нашавед! Зоро ин (навиштани шумо) дар назди Худо ба адолат наздиктар, барои гувоҳӣ дурусттар ва барои ба шубҳа наафтоданатон наздиктар аст. Магар он ки додугирифт (ва тиҷорати) даст ба даст ва нақдие бошад, ки онро дар миёни худ гардиш медиҳед, пас нанавиштани он бар шумо гуноҳе надорад. Ва чун бо яқдигар додугирифт (ҳариду фурӯш) кардед, бар он гувоҳ бигиред! (Ҳаргиз) набояд котиб ва ё гувоҳе зарар расонида шавад ва агар чунин кардед, пас он фусуқ (нофармонӣ ва гуноҳест, ки зиёнаш) ба худи шумо (мерасад). Ва (баръакс) тарс ва тақвои Худоро дошта бошед ва Худо шуморо (ҳамин тавр) омӯзиш медиҳад ва Худо ба ҳар чизе доно аст.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءامَنُوا إِذَا تَدَاءَيْنُتُم بِدَيْنٍ إِلَى
أَجْلٍ مُسَمًّى فَأَكْتُبُهُ وَلَيَكُتُبَ بَيْنَكُمْ
كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَن يَكُتُبَ
كَمَا عَلِمَهُ اللَّهُ فَلَيَكُتُبْ وَلَيُمْلِلِ الَّذِي عَلِيهِ
الْحُقْقُ وَلَيَتَقِ اللهُ رَبُّهُ وَلَا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئًا
فَإِنْ كَانَ الَّذِي عَلِيهِ الْحُقْقُ سَفِيهًّا أَوْ ضَعِيفًا
أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَن يُمْلِلَ هُوَ فَلَيُمْلِلْ وَلَيُهُ
بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ
فَإِنْ لَمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّنْ
تَرْضَوْنَ مِنْ الْشُهَدَاءِ أَن تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا
فَتُنَذِّرِ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَى وَلَا يَأْبَ الْشُهَدَاءِ
إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْئُمُوا أَن تَكْتُبُوهُ صَغِيرًا
أَوْ كَبِيرًا إِلَى أَجْلِهِ ذَلِكُمْ أَقْسُطُ عِنْدَ اللهِ
وَأَقْوَمُ لِلشَّهَدَةِ وَأَدْنَى أَلَا تَرْتَابُوا إِلَّا أَن
تَكُونَ تِجْرَةً حَاضِرَةً تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ
فَلَيُسَّرَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَا تَكْتُبُوهَا
وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَأَيْتُمْ وَلَا يُضَارَ كَاتِبٌ وَلَا
شَهِيدٌ وَإِن تَفْعَلُوا فَإِنَّهُ وَفُسُوقٌ بِكُمْ وَاتَّقُوا
اللهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللهُ وَاللهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ

283. Ва агар шумо дар сафар бوشед ва котибе (барои навиштани санади дайн ва муомилаи мӯҳлатдоратон) наёфтед, пас (дар ин ҳолат санади хукуқӣ чизеро) ба гарав гузоштан аст ба шакли раҳни қабзгашта. Агар бар яқдигар эътиимод намоед (ва ба гузоштани раҳн ниёзе эҳсос нанамоед), пас он касе, ки ба назди ў амонате (аз муомилоти мӯҳлатдори молӣ) гузошта шудааст, амонаташро адо намояд ва аз Худо Парвардигораши – битарсад. Ва шаҳодатро китмон нанамоед ва ҳар касе онро китмон менамояд, воқеан ҳам, қалб (ва ботини) вай гунаҳкор аст. Ва Худо ба он чи анҷом медиҳед, доно аст.

284. Он чи дар осмонҳо ва замин аст, ҳама аз они Худост. Он чиро, ки дар дилҳоятон доред, пинҳон ва ё ошкор намоед ҳам, Худо шуморо бо он бозхост (муҳосиба) менамояд. Сипас барои ҳар кӣ бихоҳад, омурзиш ва ҳар киро бихоҳад, азоб менамояд. Ва Худо бар ҳар чизе тавоност.

285. Паёмбар ба он чи аз ҷониби Парвардигораши ба ў нозил гардидааст, имон овард ва мӯъминон низ. (Онҳо)ҳама ба Худо, фариштагон, китобҳо ва паёмбарони ў имон оварданд (ва дар баёни ақидаи худ дар бораи паёмбарон гуфтанд), ки мо миёни ҳеч яке аз паёмбарони ў фарқ намегузорем. Ва гуфтанд, ки шунидем ва итоат намудем. Парвардигоро, омурзиши Туро хоҳонем ва ҳатман, бозгашт (-и ҳамаи мо) ба сӯи Ту аст.

286. Худо ҳеч қасро ба ҷуз тавонояш таклиф (ва талаб) наменамояд. Барои ҳар қас ҳамон чизест, ки (аз некиҳо) қасб намудааст ва бар зарари ў низ ҳамон чизест, ки (аз бадиҳо) анҷом додааст. Парвардигоро, агар фаромӯш ва ё хатое кардем, моро бозхост (ва муҳозиза) нафармо! Парвардигоро, сангиниеро бар мо, чӣ тавре бар пешгузштагони аз мо бор намудай, ҳамл нафармо! Парвардигоро, он чиро, ки таҳаммули бардошти онро надорем, бар мо ҳамл нафармова (баръакс) моро бибахш, мағфират намо ва мавриди раҳмати хеш қарор дех! Ростӣ, Туй мавло (сарпарасту мададгор)-и мо. Пас моро бар турӯхи коғирон пирӯз гардон!

﴿ وَإِن كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهَنْ مَقْبُوضَةً فِيْ إِنْ أَمِنَ بَعْضُكُمْ بَعْضًا فَلِيُوَدِّ الَّذِي أُوتِمَ أَمْنَتَهُ وَلَيَتَقِّيَ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَدَةَ وَمَن يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ مَا ءَاثِمٌ قَلْبُهُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴾ ۲۸۳ فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبَدِّلُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفُوهُ يُحَاسِبُكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعِذِّبُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾ ۲۸۴ ءَامَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلُّ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطْعَنْنَا غُفرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴾ ۲۸۵ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا آكَلَتْ سَبَقَتْ رَبَّنَا لَا تُواخِذْنَا إِنْ نَسِيَّنَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ وَعَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَأَعْفُ عَنَّا وَأَغْفِرْ لَنَا وَأَرْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴾ ۲۸۶ ﴾

СУРАИ ОЛИ УМРОН

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

1. Алиф, лом, мим.
2. Аллоҳ, ба чуз Ў маъбуди дигаре вучуд надорад (ва Ў) ҳайиу (ҳамеша зинда) қайюм (сарпараст ва тадбиркунанда умури тамоми мавҷудот) аст.
3. Китоб (Куръон)-ро бар ту ба ҳақ (ва ростӣ) фурӯфиристодааст, дар ҳоле ки тасдиқунандаи (асли илоҳии китобҳои) пеш аз худ мебошад ва Тавроту Инчилро низ.
4. пеш аз он барои ҳидояти мардум нозил намудааст ва Фурқонро ҳам нозил намуд. Албатта, онҳое, ки ба оятҳои Худо қуфр варзидаанд, ногузир, барояшон азоби саҳте бошад ва Худованд тавонманду соҳибинтиқом аст.
5. Яқинан, ҳеч чизе дар замину осмон бар Худо пӯшида намемонад.
6. Ўст он (Зоти тавонманде, ки) шуморо дар раҳмҳо (-и модаронатон) чӣ гунае бихоҳад, сурат мебахшад. Ҳеч маъбуде ба чуз Ў, ки тавонову боҳикмат аст, вучуд надорад.
7. Ўст он (Худое), ки китоб (-и Куръон)-ро бар ту нозил кард, ки қисмате аз он оятҳои муҳкам мебошанд (ва) онҳо умми (модар ва асоси) китоб (Куръон) ҳастанд. Ва қисмати дигар оятҳои муташобеҳ мебошанд. Пас онҳое, ки дар дилҳояшон зайд (каҷӣ ва инхироф)-е аст, барои фитнаҷӯй ва ёфтани таъвили он аз оятҳои муташобеҳи он пайгирий менамоянд. Дар ҳоле ки таъвили (воқеии) онҳоро ба чуз Худо ва росиҳони дар илм касе намедонад. (Илова бар ин, онҳо) мегӯянд: Ба он имон овардаем. Ҳама аз ҷониби Парвардигорамон мебошад ва аз он панд намегирад, магар соҳибхирадон.
8. Парвардигоро, дилҳоямонро пас аз он ки моро ҳидоят намудӣ, қаҷ ва гумроҳ нагардон ва аз назди худ барои мо раҳмате иноят фармо! Ростӣ, Туй бахшандаи (соҳибиноят).
9. Парвардигоро, Туй гирдоваранди мардум дар он рӯзе, ки ҳеч шакке дар он нест! Худо ҳеч тоҳ ваъдаеро хилоф намекунад!

سورة آل عمران

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۱۰۱ ﴿الَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَقُّ الْقَيُومُۚ۝
 نَزَّلَ عَلَيْكَ الْكِتَبَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ
 يَدَيْهِ وَأَنْزَلَ التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَۚ۝ مِنْ قَبْلِ
 هُدَىٰ لِلنَّاسِ وَأَنْزَلَ الْفُرْقَانَ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُواۚ
 إِنَّمَا يَعْرِفُ اللَّهَ لِهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو
 أَنْتِقامَةٍۚ۝ إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي
 الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِۚ۝ هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُ كُمْ
 فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ
 الْحَكِيمُۚ۝ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَبَ مِنْهُ
 عَائِتٌ مُّحَكَّمٌ تُنَزَّلُ مِنْ آخِرِ الْكِتَبِ وَأُخْرُ
 مُتَشَبِّهَاتٌ فَآمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ رَيْغَ فَيَتَّبِعُونَ
 مَا تَشَبَّهُ مِنْهُ أَبْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَأَبْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا
 يَعْلَمُ تَأْوِيلُهُ وَإِلَّا اللَّهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ
 يَقُولُونَ عَمَّا نَبَيَّنَ لَهُمْ كُلُّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا وَمَا يَذَكَّرُ
 إِلَّا أُولُوا الْأَلْبَابِۚ۝ رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ
 إِذْ هَدَيْنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ
 الْوَهَّابُۚ۝ رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا
 رَبِّ فِيهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَۚ۝

10. Дар ҳақиқат, онҳое, ки кофир шудаанд, молҳо ва фарзандонашон чизе аз азоби Ҳудоро аз онҳо дур намесозанд ва онҳо, воқеан ҳам, сўзишвории оташ ҳастанд.

11. Ба монанди одат (ва ҳол)-и оли Фиръавн ва дигар кофириони пеш аз онҳо, ки оятҳои моро дурӯғ шумориданд. (Ин чо буд, ки) Ҳудо онҳоро ба сабаби гуноҳонашон гирифт (мучозот намуд) ва Ҳудо бисёр саҳт иқоб аст.

12. Бигү ба онҳое, ки кофир шудаанд: Ба зудӣ мағлуб ва ба сўи ҷаҳаннам (дўзах) маҳшур (тирад оварда) хоҳед шуд ва он чӣ ҷойгоҳи баде аст!

13. Воқеан ҳам, барои шумо дар ду гурӯҳе, ки бо ҳам барҳӯрданд, нишона (ва намунаи ибрате) буд. Гурӯҳе дар роҳи Ҳудо пайкор мекарданд ва дигараши кофир буданд, ки онҳоро бо ҷашм ду баробари худ медиданд. Ва Ҳудо ба нусрату пирӯзии худ касеро бихоҳад, таъйид менамояд. Ростӣ, дар ин кор ибратест барои соҳибони басират (ва одамони бобиниш).

14. Барои мардум муҳаббат ва дилбастагии шаҳватҳо (ва хостаҳои нафс), ки аз занон, фарзандон, зару сими ба қинторҳо (ва бо фаровонӣ) андӯхташуда, аспони парваришшуда, ҷаҳорпойен ва зироат иборат мебошанд, ороста ва дилангез нишон дода шудаанд. Инҳо баҳраи зиндагонии ин дунёҳастанд ва саранҷоми нек дар назди Ҳудо мебошад.

15. Бигү: Оё шуморо ба беҳтар аз ин (хостаҳои дилангез, ки ҳама баҳраи гузарои зиндагонии ин дунё мебошанд) ҳабар намоям? Барои онҳое, ки тарс (ва таквои Ҳудоро) доштаанд, боғҳое дар назди Парвардигорашон дар интизор аст, ки аз зери дараҳтони он наҳрои об равон мебошанд (ва онҳо) ҷовидона дар онанд ва (ниز) ҳамсарони покиза ва (болотар аз ин ҳама) хушнудие аз ҷониби Ҳудо насиби онҳо бошад. Ва Ҳудо ба (аҳволи) бандагонаш биност.

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِيَ عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ
وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْءًاٰ وَأَوْلَئِكَ هُمْ
وَقُوْدُ النَّارِ ﴿٤٠﴾ كَدَأْبٍ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ
مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِإِيمَانِنَا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ
بِدُنُوبِهِمْ وَالَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٤١﴾ قُلْ لِلَّذِينَ
كَفَرُوا سَتُغْلِبُونَ وَتُخْشِرُونَ إِلَى جَهَنَّمَ
وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿٤٢﴾ قَدْ كَانَ لَكُمْ إِيمَانٌ فِي
فِئَتَيْنِ التَّقَتَّا فِيْهَا تُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
وَأُخْرَىٰ كَافِرَةً يَرَوْنَهُمْ مِثْلِيهِمْ رَأَىَ الْعَيْنِ
وَالَّهُ يُؤْيِدُ بِنَصْرِهِ مَنْ يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَعِبْرَةً لَاٰوْلَى الْأَبْصَرِ ﴿٤٣﴾ رُزِّيْنَ لِلنَّاسِ حُبُّ
الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَطِيرِ
الْمُقَنَّطَرَةِ مِنَ الْذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ
الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَمِ وَالْحَرْثُ ذَلِكَ مَتَاعٌ
الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالَّهُ عِنْدَهُو حُسْنُ الْمَعَابِ
﴿٤٤﴾ قُلْ أَعُنِّيْسُكُمْ بِخَيْرٍ مِنْ ذَلِكُمْ لِلَّذِينَ
أَتَقَوْا عَنْ دِرَبِهِمْ جَنَّتُ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
الْأَنْهَرُ خَلِيلِنَ فِيهَا وَأَرْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ
وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ وَالَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴿٤٥﴾

16. Он (бандагоне), ки мегўянд: Парвардигоро, мо имон овардаем, пас барои мо гуноҳонамонро биомурз ва моро аз азоби оташ (дўзах) нигаҳ дор!

17. (Онҳо бандагони) сабрпеша, содик, фармонбардору фурӯтан, инфоқкунанда ва истигфоркунандагони дар сахаргоҳон мебошанд.

18. Худо шаҳодат (гувоҳӣ) дод, ки дар воқеъ, маъбуде ба чуз й, ки барподорандай адл аст, вуҷуд надорад ва фариштагону соҳибилимон низ. Ҳеч маъбуде ба чуз й, ки тавонову ҳаким аст, вуҷуд надорад.

19. Дини (мақбул) дар назди Худо, дар ҳақиқат, (ҳамин дини) Ислом аст. Ва онҳое, ки китоб дода шудаанд (аҳли Китоб дар ҳаққонияти он) ихтилоф накарданд, магар пас аз он ки (дар бораи он) барояшон илм омад. Ин (ихтилофи онҳо) дар натиҷаи бағие (ҳасодат ва душмание) буд, ки дар байнашон доштанд. Ва касе ба оятҳои Худо куфварзад, (бидонад, ки) Худо (бисёр) тезхисоб аст.

20. Пас агар бо ту (дар бораи тавҳид боз) ба (чидол ва) мунозира бархостанд, бигӯ: Рӯи худро ба Худо таслим намудам ва касе, ки маро пайравӣ кард. Ва ба аҳли Китоб ва уммиён (китобноҳондагон) бигӯ: Оё шумо низ ислом овардед? Агар ислом оваранд, пасдар воқеъ, роҳ (ҳидоят) ёфтаанд, ва(ле) агар рӯй бартобанд, пас бар ту танҳо балоғ (расонидани паёмҳои ҳақ) аст ва Худо ба (аҳволи зоҳиру ботини) бандагонаш биност.

21. Онҳое, ки ба оятҳои Худо куфр меварзанд ва пайдаронро ба ноҳақ мекушанд ва аз миёни мардум онҳоеро, ки ба адл амр менамоянд, ба қатл мерасонанд, онҳоро, ҳатман, ба азоби дардноке мужда бидех!

22. Онҳо касоне мебошанд, ки аъмолашон дар дунё ва охират ботил (ва нобуд) гаштааст ва барояшон ҳеч (ҳомий ва) мададгороне набошад.

﴿الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّا ءَامَنَّا فَأَغْفِرْ لَنَا
ذُنُوبَنَا وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴾١٦ الصَّابِرِينَ
وَالصَّادِقِينَ وَالْقَنِتِينَ وَالْمُنْفِقِينَ
وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ ﴾١٧ شَهَدَ اللَّهُ أَنَّهُ وَ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلِكُ كُلُّهُ وَأَوْلُوا الْعِلْمِ قَائِمًا
بِالْقِسْطِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴾١٨
إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ وَمَا آخْتَلَفَ
الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَبَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمْ
الْعِلْمُ بَعْدًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكُفُرْ بِإِيمَانِ اللَّهِ
فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴾١٩ فَإِنْ حَاجُوكَ
فَقُلْ أَسْلَمْتُ وَجْهِي لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِي وَقُلْ
لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَبَ وَالْأُمَّيْمَنَ إَسْلَمْتُمْ
فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدْ أَهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلُّوْا فَإِنَّمَا
عَلَيْكَ الْبَلَغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴾٢٠ إِنَّ
الَّذِينَ يَكُفُرُونَ بِإِيمَانِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ
الَّتَّبَّاعِينَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ
بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ فَبَشِّرُهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ
أُولَئِكَ الَّذِينَ حَبِطْتُ أَعْمَلَهُمْ فِي
الْدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَصِيرٍ ﴾٢١
﴿٢٢﴾

23. Оё надидӣ онҳоеро, ки баҳрае аз китоб дода шудаанд, вақте ба сӯи китоби Худо фаро хонда мешаванд, то дар миёнашон ҳукм намояд, (ҳамон лаҳза) гурӯҳе аз эшон эърозкунон рӯй барметобанд.

24. Ин (эъроз ва беэътиноияшон) ба сабаби он аст, ки гуфтанд (яъне эътиқод доштанд), ки ба ҷуз рӯзҳои башуморе оташ ба мо намерасад ва онҳоро дар (бораи) динашон он чи мебофтанд, ба фиреб (ва ғурур) афканда буд.

25. Пас чӣ (ҳоле) хоҳанд дошт вақте онҳоро дар рӯзе гирд оварем, ки шакке дар он нест ва ба ҳар кас подош (ва ҳосил)-и қасбаш пурра дода шавад ва ба онҳо (дар он рӯз) зулме намешавад?

26. Бигӯ: Худоё, эй соҳиби мулк (ва фармонравой), ба ҳар кӣ бихоҳӣ, мулку (фармонравой) мебахшӣ ва аз ҳар кӣ бихоҳӣ, онро бармегирӣ ва қасеро бихоҳӣ, иззат (ва тавоной) мебахшӣ ва ҳар киро бихоҳӣ, хору залил мегардонӣ! Хайру некӣ ба дasti Туст ва Ту бешубҳа, бар ҳар чизе тавоной.

27. Шабро дар рӯз ва рӯзро дар шаб дармеоварӣ ва зиндаро аз мурда ва мурдаро аз зинда берун меоварӣ ва қасеро бихоҳӣ, беҳисоб рӯзӣ медиҳӣ.

28. Мӯъминон кофиронро баҷои мӯъминон дӯст нагираанд ва қасе ин корро қунад, қатъан, аз ҷониби Худо дар чизе нест, магар ин ки аз онҳо (бо изҳори дӯстӣ) навъе ҳазар ва эҳтиёт намоед! Ва Худо (ба ҳар ҳол) шуморо аз (ҳашм ва азоби) Худ барҳазар медорад ва ба сӯи Худо аст бозгашт.

29. Бигӯ: Хоҳ пинҳон намоед он чиро, ки дар синаҳоятон мебошад, хоҳ ошкор, Худо онро медонад ва низ он чиро, ки дар осмонҳо ва дар замин аст, медонад ва Худо бар ҳар чизе тавоност.

﴿أَلَمْ تَرِ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَبِ
يُدْعَوْنَ إِلَى كِتَبِ اللَّهِ لِيَحْكُمْ بَيْنَهُمْ ثُمَّ
يَتَوَلَّ فَرِيقٌ مِنْهُمْ وَهُمْ مُغَرِّضُونَ ﴾٢٣
إِنَّهُمْ قَالُوا لَنْ تَمَسَّنَا الظَّارِ إِلَّا آيَاتٍ مَعَدُودَاتٍ
وَغَرَّهُمْ فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴾٢٤
فَكَيْفَ
إِذَا جَمَعْنَاهُمْ لِيَوْمٍ لَا رَبٌّ فِيهِ وَوُقِيتَ كُلُّ
نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴾٢٥
قُلِ اللَّهُمَّ
مَنِلِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ
الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتَعْزِزُ مَنْ تَشَاءُ وَتَذْلِلُ مَنْ
تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرِ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾٢٦
تُولِجُ الْلَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ فِي الْلَّيْلِ
وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ
الْحَيَّ وَتَرْزُقُ مَنْ تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴾٢٧
لَا
يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكُفَّارِينَ أُولَيَاءَ مِنْ دُونِ
الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي
شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقْنَةً وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ
نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴾٢٨
قُلْ إِنْ تُخْفُوا مَا
فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبَدُّوْهُ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَيَعْلَمُ مَا فِي
السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ﴾٢٩

30. Рўзе, ки ҳар кас кардаи нек ва бади худро ҳозир меёбад, орзу менамояд, ки кош, байни ў ва он рўз (ва ё кардаҳои бадаш) фосилаи дуре бошад ва Худо шуморо аз худаш барҳазар медорад. Ва Худо нисбат ба бандагонаш бисёр меҳрублон аст.

31. Бигү: Агар Худоро дўст медошта бошед, пас аз ман пайравӣ намоед, то Худо низ шуморо дўст дорад ва гуноҳонатонро бароятон биомурзад! Ва Худо омурзандай меҳрублон аст.

32. Бигү: Худо ва Паёмбарро итоат намоед! Агар рўй бартобанд, пас Худо низ кофирионро дўст намедорад.

33. Худо бешубҳа, Одам, Нўх, хонадони Иброҳим ва хонадони Имронро бар чаҳониён баргузид.

34. Онҳо (ҳама) аз насли яқдигар ҳастанд ва Худо шунавову доно аст.

35. Вақте ҳамсари Имрон гуфт: Парвардигоро, ман он чиро, ки дар шикам дорам, озод барои Ту назр намудам. Пас онро аз ман бипазир! Бешак, ин Туй шунавандаву доно.

36. Ҳангоме онро ба дунё овард, гуфт: Парвардигоро, ман духтар зодаам ва Худо доност ба он чи ў зодааст ва писар ба монанди духтар нест. Ва ман ўро Марям ном ниҳодам ва ман ў ва зуррия (насл)-ашро аз шайтони раҷим (рондашуда) ба Ту паноҳ медиҳам.

37. (Ин чо буд, ки) Парвардигораш ўро бо қабули неке пазируфт ва ўро бо некӣ сабзиш (ва боландагӣ) дод ва ўро ба кафолат (сарпарастӣ)-и Закарийё супорид. Ҳар боре Закарийё дар меҳроб бар вай ворид мешуд, дар назди ў ризқе (хўроке) меёфт. Гуфт: Эй Марям, ин аз кучо барои ту омадааст? Гуфт: Он аз назди Худост. Худо ба ҳар кӣ бихоҳад, бехисоб рўзӣ медиҳад.

﴿يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا
وَمَا عَمِلَتْ مِنْ سُوءٍ تَوَدُّ لَوْ أَنْ بَيِّنَهَا وَبَيِّنَهُ
أَمَدًا بَعِيدًا وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ وَاللَّهُ
رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢١﴾ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحْبُّونَ اللَّهَ
فَأَتَيْعُونِي يُحِبِّكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرُ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٢﴾ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ
فَإِنْ تَوَلُّوْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكُفَّارِينَ ﴿٢٣﴾ إِنَّ
اللَّهَ أَصْطَفَى إِدَمَ وَنُوحًا وَإِبْرَاهِيمَ وَإِدَمَ
عِمَرَانَ عَلَى الْعَلَمِينَ ﴿٢٤﴾ ذُرِّيَّةً بَعْضُهَا مِنْ
بَعْضٍ وَاللَّهُ سَمِيعُ عَلِيهِمْ ﴿٢٥﴾ إِذْ قَالَتِ امْرَأٌ
عِمَرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا
فَتَقَبَّلَ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ أَلْسَمِيْعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٦﴾ فَلَمَّا
وَضَعَتْهَا قَالَتِ رَبِّ إِنِّي وَضَعَتْهَا أُنْشَى وَاللَّهُ
أَعْلَمُ بِمَا وَضَعَتْ وَلَيْسَ الدَّكْرُ كَالْأُنْشَى وَإِنِّي
سَمَّيْتُهَا مَرِيمَ وَإِنِّي أُعِيْدُهَا إِلَكَ وَدُرِّيَّتَهَا مِنْ
الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٢٧﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقُبُولِ حَسَنِ
وَأَنْبَتَهَا تَبَاتًا حَسَنًا وَكَفَلَهَا زَكَرِيَّاً كُلَّمَا دَخَلَ
عَلَيْهَا زَكَرِيَّاً الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا رِزْقًا قَالَ
يَمِيرِيمُ أَنِّي لَكِ هَذَا قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ إِنَّ
اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٨﴾

38. Ин чо буд, ки Закарийё Парвардигорашро дуъо кард (ва) гуфт: Парвардигоро, аз назди Худат бароям насли (фарзанди) покизае ато кун! Бе ҳеч шакке, Туй шунавандаи дуъо!

39. Он гоҳ фариштагон ўро, дар ҳоле ки дар меҳроб истода намоз меҳонд, нидо карданд: Худо, дар ҳақиқат, туро ба Яхё башорат медиҳад, ки тасдиқунандаи калимаест аз ҷониби Худо ва (низ) саййид (сарвар), ҳасур (худнигаҳдор) ва паёмбаре аз солеҳон мебошад.

40. Гуфт: Парвардигоро, чӣ гуна бароям писаре ба вуҷуд меояд, дар ҳоле ки маро (даврони) пири расидааст ва ҳамсарам низ нозо аст? (Худо) гуфт: Худо ҳамин тавр ҳар чиро бихоҳад, анҷом медиҳад.

41. Гуфт: Парвардигоро, бароям (дар ин кор) нишонае қарор дех! Гуфт: Нишонаат он аст, ки то се рӯз бо мардум сухан нагӯй, магар бо рамз. Ва Парвардигоратро бисёр ёд кун ва дар шомгоҳону сахаргоҳон тасбехи ўро бигӯ!

42. Ва он вақтеро ба ёд овар, ки фариштагон гуфтанд: Эй Марям! Худо, воқеан ҳам, туро баргузида ва пок гардонидааст ва бар тамоми занони олам баргузидааст.

43. Эй Марям, барои Парвардигорат фармонбардор бош, саҷда кун ва ҳамроҳи рукӯъкунандагон ба рукӯъ бирав!

44. Ин(ҳо ҳама) аз аҳбор (ва гузоришоти) ғайоб ҳастанд, ки ба сӯи ту он (ҳо)-ро ваҳӣ менамоем ва ту на ҳангоме, ки (командони динии калисиоя яхуд) қаламҳои худро мепартофтанд, то (муайян гардад, ки) қадоме аз онҳо Марямро кафолат (ва сарпарастӣ) менамояд, дар назди онҳо будӣ ва на ҳангоме, ки (дар ин бора) бо ҳам хусумат (ва қашмакаш) мекарданд, дар он ҷо ҳузур доштӣ.

45. Вақте фариштагон гуфтанд: Эй Марям! Худованд туро ба калимае аз ҷониби худ башорат медиҳад, ки номаш Масех, Исо писари Марям аст (ва вай) дар дунё ва охират обруманд ва аз муқаррабон мебошад.

﴿هُنَالِكَ دَعَا زَكَرِيَا رَبَّهُ وَقَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ
لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴾
فَنَادَتِهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ
أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحِيٍ مُصَدِّقاً بِكَلِمَةٍ مِنْ
اللَّهِ وَسَيِّداً وَحَصُورًا وَنِيَّةً مِنَ الصَّلِحِينَ ﴾
قَالَ رَبِّي أَنِّي يَكُونُ لِي غُلَمٌ وَقَدْ بَلَغَنِي
الْكِبَرُ وَأَمْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا
يَشَاءُ ﴿٣٨﴾ قَالَ رَبِّي أَجْعَلْ لِي ءَايَةً قَالَ ءَايَتُكَ
أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَامٍ إِلَّا رَمْزًا وَإِذْكُرْ
رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِينِ وَإِلَيْكَ بَكَرٌ ﴿٣٩﴾ وَإِذْ
قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَمْرِيمُ إِنَّ اللَّهَ أَصْطَفَنِي
وَظَهَرَكَ وَأَصْطَفَنِي عَلَى نِسَاءِ الْعَالَمِينَ ﴿٤٠﴾
يَمْرِيمُ أَقْتُنِي لِرَبِّكَ وَأَسْجُدِي وَأَرْكَعِي مَعَ
الرَّكِعَيْنِ ﴿٤١﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهُ
إِلَيْكَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يُلْقُونَ أَقْلَمَهُمْ أَيُّهُمْ
يَكُفُلُ مَرْيَمَ وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ
إِذْ قَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَمْرِيمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ
بِكَلِمَةٍ مِنْهُ أَسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى أَبْنُ مَرِيمَ
وَجِيئَاهَا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾﴾

46. Вай дар гаҳвора ва дар миёнасолӣ бо мардум сухан мегӯяд ва аз солеҳон мебошад.

47. Гуфт: Парвардигоро! Ҷӣ тұна маро фарзанд мешавад, дар сурате ки ҳеч башаре ба ман даст нарасонидааст? Гуфт: Ҳамин тавр Ҳудованд чизеро бихоҳад, меофарад. Вақте иродай Ў ба коре тааллук гирифт, ба вай мегӯяд: Пайдо шав! Он чиз ба вучуд меояд.

48. Ва ба вай китобу ҳикмат ва Тавроту Инцилро меомӯзад.

49. Ва (ў) расуле (фиристодае) ба сўи бани Исройил мебошад: Ман ба назди шумо бо оят (ва мӯъцизае) аз ҷониби Парвардигоратон омадаам. Ман барои шумо аз гил ҷизе ба шакли парранда месозам. Он гоҳ дар вай медамам ва вай ба ҳукм (ва иҷозат)-и Ҳудо парранда (-и зинда) мегардад. Қўрон (-и модарзод) ва песонро шифо мебахшам ва мурдагонро ба ҳукм (ва иродай) Ҳудо зинда мегардонам. Ва шуморо аз он чи дар хонаҳоятон мөхӯред ва захира менамоед, низ ҳабар медиҳам. Ростӣ, дар ин (ҳама) бароятон оятҳо (ва нишонаҳои равшан) аст, агар мӯъмин (имон дошта) бошед.

50. Ва тасдиқкунандаи Таврот мебошам, ки пеш аз ман омадааст ва то бароятон баъзе ҷизҳоеро, ки бар шумо ҳаром гардонида шудаанд, ҳалол гардонам ва ба назди шумо бо оят (ва мӯъцизае) аз ҷониби Парвардигоратон омадаам. Пас тарс (ва тақвои) Ҳудоро дошта бошед ва маро итоат намоед!

51. Ҳудо бе ҳеч шакке Парвардигори ман ва Парвардигори шумо аст, пас Ўро парадиши намоед! Ин аст роҳи рост.

52. Вақте Исо аз онҳо қуфро эҳсос намуд, гуфт: Ҷӣ қасоне ёвар (ва нусратдихандагон)-и ман (дар даъват) ба сўи Ҳудо ҳоҳанд буд? Ҳавориён (ва пайравони содиқаш) гуфтанд: Мо ёварони (дини) Ҳудо ҳастем. Ба Ҳудо имон овардаем ва шоҳид бош, ки мо мусалмон (ва таслими фармони Ҳудо) мебошем!

﴿وَيُكَلِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ
الصَّلِحِينَ ﴾٤٦ قَالَ رَبِّ أَنِّي يَكُونُ لِي وَلَدٌ
وَلَمْ يَمْسِسْنِي بَشَرٌ ﴾٤٧ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ يَخْلُقُ مَا
يَشَاءُ إِذَا قَضَى أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ وَكُنْ
فَيَكُونُ ﴾٤٨ وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَبَ وَالْحِكْمَةَ
وَالْتَّوْرِيهَ وَالْإِنْجِيلَ ﴾٤٩ وَرَسُولًا إِلَى بَنِي
إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِإِعْلَمِ مِنْ رَبِّكُمْ
أَنِّي أَخْلُقُ لَكُمْ مِنَ الظِّئِنِ كَهْيَةَ الْطَّيْرِ
فَأَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأَبْرِئُ
الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِ الْمَوْتَى بِإِذْنِ اللَّهِ
وَأَنْتُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدَخِرُونَ فِي
بُيوْتِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذَيْةً لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ﴾٥٠ وَمُصَدِّقاً لِمَا بَيْنَ يَدَيَ مِنَ
الْتَّوْرِيهِ وَلَا حِلَّ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي حُرِّمَ
عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِإِعْلَمِ مِنْ رَبِّكُمْ فَاتَّقُوا
اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴾٥١ إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ
فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴾٥٢ فَلَمَّا
أَحَسَّ عِيسَى مِنْهُمُ الْكُفَّارَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي
إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ءَامَنَّا
بِاللَّهِ وَآشَهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴾٥٣﴾

53. Парвардигоро, ба он чи нозил намудай, имон овардем ва аз паёмбарат пайравӣ намудем. Пас моро дар чумлаи шаҳодатдиҳандагон бинавис!

54. Ва (банӣ Исроил барои қатли Исо) мақр (ва тадбири пинҳоние) намуданд ва Ҳудо низ тадбирае намуд ва Ҳудо бехтарини тадбиркунандагон аст.

55. Ҳангоме Ҳудо гуфт: Эй Исо! Ман, дар ҳақиқат, баргиранда ва ба сӯи худ бардорандай ту мебошам ва поксозандай ту аз касоне ҳастам, ки кофир шудаанд ва пайравони туро то рӯзи қиёмат бар кофирон бартаридиҳанда бошам. Он гоҳ бозгаштатон ба сӯи Ман аст. Пас (дар он вақт) дар миёнатон дар (бораи) он чизе, ки дар он ихтилоф мекардед, ҳукм менамоям.

56. Аммо онҳое, ки кофир шудаанд, дар дунё ва охират азоби саҳташон хоҳам дод ва онҳоро ёвароне набошад.

57. Ва аммо онҳое, ки имон овардаанд ва амали солеҳ анҷом додаанд, аҷрашонро ба пуррагӣ медиҳад ва Ҳудо ҳеч гоҳ ситамгаронро дӯст намедорад.

58. Ин (ҳо)-ро, ки аз оятҳо ва зикри ҳаким ҳастанд, бар ту меҳонем.

59. Намунаи Исо дар назди Ҳудо, воқеан ҳам, ба монанди намунаи Одам аст, ўро аз хок оғарид, он гоҳ ба вай гуфт, ки «пайдо шав!» Он ба вучуд омад.

60. Ин ҳақ аз ҷониби Парвардигорат мебошад. (Дигар дар бораи он) аз шаккунандагон набош!

61. Касе бо ту дар бораи ў пас аз он илме, ки бароят омадааст, боз (чидол ва) мунозира намояд, бигӯ: Биоед, то мо ва шумо ҳарду фарзандон, занон ва худро фаро хонем, он гоҳ ибтиҳол намоем ва лаънати Ҳудоро бар дурӯғӯён қарор дихем!

﴿رَبَّنَا إِمَانًا بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا أَرْسُولَكَ فَأَكَثَرْنَا مَعَ الشَّهِيدِينَ ﴿٥٣﴾ وَمَكْرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكَرِينَ ﴿٥٤﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَعِيسَى إِنِّي مُتَوَفِّيكَ وَرَافِعُكَ إِلَى وَمُظَهِّرُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَجَاعِلُ الَّذِينَ آتَيْتُكُمْ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ ثُمَّ إِلَى مَرْجِعِكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٥﴾ فَآمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٥٦﴾ وَآمَّا الَّذِينَ إِيمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّلِحَاتِ فَيُوَفَّيْهِمْ أُجُورُهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٧﴾ ذَلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَتِ وَاللَّذِي كَرِّرَ الْحَكِيمُ ﴿٥٨﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَى عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ إِعَادَمَ خَلَقَهُ وَمِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ وَكُنْ فَيَكُونُ ﴿٥٩﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٦٠﴾ فَمَنْ حَاجَكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنفُسَنَا وَأَنفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلُ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَى الْكُلُّذِينَ ﴿٦١﴾﴾

62. Албатта, бе ҳеч шакке, ин аст саргузашти ҳақ ва ҳеч маъбуде ба ҷуз Аллоҳ вучуд надорад ва Ҳудо, дар воқеъ, тавонову ҳаким аст.

63. Пас агар рӯй бартофтанд, Ҳудо, ҳатман, ба (воқеияти ҳоли) фасодкорон доно аст.

64. Бигӯ: Эй аҳли Китоб, ба сӯи қалимае биоед, ки дар миёни мову шумо баробар аст: Ин ки ҷуз Ҳудоро напарастем ва ҳеч чизеро бо ў шарик нагардонем ва ҳеч касе аз мо яқдигарро ба ҷои Ҳудованд ба парвардигорӣ нагирад! Агар (аз ин даъвати шумо) эъроз намоянд, ба онҳо бигӯед, ки (пас) шумо шоҳид бошед, ки мо мусалмон ҳастем!

65. Эй аҳли Китоб! Чаро дар бораи Иброҳим (баҳсу) мунозира менамоед, дар ҳоле ки (ҳарду китоби) Таврот ва Инҷил нозил нашудаанд, магар (хеле) баъд аз ў? Оё инро ҳам тааққул (дарк) наменамоед!?

66. Ҳо (таваҷҷӯҳ намоед), ки шумо (қаблан) дар бораи он коре, ки нисбат ба он илме доштед, (мухосама ва) мунозира мекардед, пас (ҳоло) чаро дар бораи коре мунозира менамоед, ки нисбат ба он (умуман) илме надоред? Ва Ҳудо медонад ва шумо намедонед.

67. Иброҳим на яхудӣ буд, на насронӣ, валекин (шахси) поки мусалмон буд ва ҳеч тоҳаза аз мушрикон (низ) набуд.

68. Албатта, наздиктарин (ва афзалтарини) мардум нисбат ба Иброҳим ҳамон қасоне ҳастанд, ки ўро пайравӣ кардаанд ва ин Паёмбар ва онҳое, ки имон овардаанд. Ва Ҳудо валии (сарпараст ва мададгори) мӯъминон аст.

69. Гурӯҳе аз аҳли Китоб дӯст (орзу) доранд, ки кош, шуморо гумроҳ мекарданд ва онҳо гумроҳ намесозанд, магар худро, vale онро дарк намекунанд.

70. Эй аҳли Китоб! Чаро ба оятҳои Ҳудо куфр меварзед, дар ҳоле ки ба (ҳаққонияти онҳо) шаҳодат медиҳед!

۶۰ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْقَصْصُ الْحُقُّ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا
اللَّهُ۝ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٦﴾ فَإِنْ
تَوَلَّوْا۝ فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٤٧﴾ قُلْ
يَأَهْلَ الْكِتَبِ تَعَالَوْا۝ إِلَى الْكِتَبِ سَوَاءٌ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ۝ إِلَّا نَعْبُدُ إِلَّا اللَّهُ وَلَا نُشْرِكُ بِهِ
شَيْئًا۝ وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ
اللَّهِ۝ فَإِنْ تَوَلَّوْا۝ فَقُولُوا۝ أَشْهَدُوا۝ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ
يَأَهْلَ الْكِتَبِ لِمَ تُحَاجُونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا
أُنْزِلَتِ التَّوْرَةُ وَأَلِّإِنْجِيلُ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ۝ أَفَلَا
تَعْقِلُونَ ﴿٤٨﴾ هَتَأْنُتُمْ هَتُولَاءِ حَجَجْتُمْ فِيمَا
لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَاجُونَ فِيمَا لَيْسَ
لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ
مَا كَانَ إِبْرَاهِيمُ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا
وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ
الْمُشْرِكِينَ ﴿٤٩﴾ إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لِلَّذِينَ
أَتَّبَعُوهُ وَهَذَا الْنَّبِيُّ وَالَّذِينَ ظَاهَرُوا۝ وَاللَّهُ وَلِيُّ
الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٠﴾ وَدَّتَ طَائِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَبِ لَوْ
يُضِلُّونَكُمْ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ وَمَا
يَشْعُرُونَ ﴿٥١﴾ يَأَهْلَ الْكِتَبِ لِمَ تَكُونُونَ
إِقَائِتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تَشَهَّدُونَ ﴿٥٢﴾

71. Эй аҳли Китоб! Чаро ҳақро ба ботил меомезед ва чаро ҳақро китмон менамоед, дар ҳоле ки худ (ҳақиқати онро) медонед?

72. Ва тоифае аз аҳли Китоб гуфтанд: Ба он чи ба мӯъминон нозил шудааст, дар ибтидои рӯз имон оваред ва дар охири рӯз ба он кофир шавед, шояд (ҳамин тавр онҳо аз динашон) баргарданд.

73. Ва ҷуз ба касе, ки аз дини шумо пайравӣ мекунад, имон наоваред! Бигӯ: Роҳи рост, бешак, ҳамон роҳи Ҳудо аст. (Ин мавқеи пӯшидан ва таҳрифи ҳақоиқ барои он аст, ки) чаро ба каси дигаре мисли он чи ба шумо дода шудааст, дода шавад, ё чаро дар назди Парвардигоратон ба шумо мунозира намоянд? Бигӯ: Фазлу (бахшиш) танҳо дар дасти Ҳудованд аст. Онро ба касе бихоҳад, медиҳад. Ва Ҳудо кушодафазлу доно аст.

74. Касеро бихоҳад, ба раҳмати Ҳуд хос мегардонад ва Ҳудо соҳиби фазли бузург аст.

75. Ва аз (миёни) аҳли Китоб одам (-он)е ҳаст(анд), ки агар қинтор (ва ҳазона)-еро дар наздаш(он) амонат ниҳӣ, онро ба сӯи ту бар мегардона(н)д ва дар миёни онҳо одам (-он)-е (низ) ҳаст(анд), ки агар динореро дар наздаш(он) ба амонат ниҳӣ, онро ба ту барнагардона(н)д, магар то вақте бар сара什 истода бошӣ. Ин ба сабаби он аст, ки воқеан ҳам, гуфтанд (эътиқод доранд), ки: Ҳеч роҳе (гуноҳе) бар мо дар бораи уммиён (ғайрияҳудиён) нест. Ва бар Ҳудо дурӯғ мегӯянд, дар ҳоле ки худ (онро) медонанд.

76. Оре! Касе ба аҳди хеш вафо намояд ва тарсу (тақвои Ҳудоро) дошта бошад, пас Ҳудо низ парҳезгоронро дӯст медорад.

77. Онҳое, ки ба ивази аҳди Ҳудо пул (ва баҳои) андакеро меҳаранд, онҳоро ҳеч баҳрае барояшон дар охират нест ва Ҳудо на ба онҳо (бо меҳрубонӣ) сухан мегӯяд ва на дар рӯзи қиёмат (бо назари раҳмат) ба сӯяшон нигоҳ мекунад ва на покашон месозад ва барояшон азоби дардноке бошад.

﴿يَأَهْلَ الْكِتَبِ لَمْ تُلِسُونَ الْحُقَّ بِالْبَطْلِ
وَتَكْتُمُونَ الْحُقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴾٦١
وَقَالَتْ
طَائِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَبِ ءَامِنُوا بِالَّذِي أُنْزِلَ
عَلَى الَّذِينَ ءَامَنُوا وَجْهَ النَّهَارِ وَأَكَفَرُوا
عَالَيْهِ رُؤْسُهُمْ لَعْنَهُمْ يَرْجِعُونَ ﴾٦٢
وَلَا تُؤْمِنُوا إِلَّا
لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنَّ الْهُدَىٰ هُدَىٰ اللَّهِ أَنَّ
يُؤْتَىٰ أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيتُمْ أَوْ يُحَاجِجُوكُمْ عِنْدَ
رَبِّكُمْ قُلْ إِنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ
يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلَيْمٌ ﴾٦٣
يَخْتَصُ بِرَحْمَتِهِ مَنْ
يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُرُّ الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴾٦٤
وَمِنْ أَهْلِ
الْكِتَبِ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِنْطَارٍ يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ
وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا
مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ
عَلَيْنَا فِي الْأُمَّيْمَنَ سَبِيلٌ وَرَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ
الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴾٦٥
بَلَىٰ مَنْ أَوْفَ بِعَهْدِهِ
وَاتَّقِ فِإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ﴾٦٦
إِنَّ الَّذِينَ
يَشْرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَنِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا
أُولَئِكَ لَا خَلَقْ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يُكَلِّمُهُمْ
الَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يُزَكِّيْهِمْ
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴾٦٧﴾

78. Ва албатта, аз онҳо гурӯҳе низ ҳастанд, ки забони худро бо китоб печутоб медиҳанд, то онро аз (чумлаи) китоб бипиндоред, дар ҳоле ки он аз китоб нест. Ва мегўянд, ки он аз назди Худо аст, ва(ле) он аз назди Худо нест. Ва бар Худо дурӯғ мегўянд ва онҳо худ (инро) медонанд.

79. Ҳеч башаре ин ҳақро надорад, ки Худо ба ў китоб, ҳукм ва нубувват (паёмбарӣ)-ро ато намояд, он гоҳ ба мардум бигўяд, ки: Ба ҷои Худо бандагони ман бошед. (Балки) баръакс, мегўяд: Ба сабаби он ки китоб (-и Худо)-ро таълим медодед ва онро меомӯхтед, бандагони раббони (-и Худо) бошед.

80. Ва на шуморо амр намояд, ки фариштагон ва паёмбаронро (ба парвардигорӣ ва ё) арбоби худ бигиред. Оё шуморо пас аз он ки мусалмон гаштед, боз ба қуфр амр менамояд?

81. Ва ҳангоме Худо аз паёмбарон паймон (мисоқ) гирифт: Ба шумо ҳар туна китоб ва ҳикмате дода бошам, вақте ба сӯи шумо паёмбаре омад, ки он (китоби) ҳамроҳи шуморо тасдиқ менамояд, ба ў ҳатман, имон меоваред ва ўро ёрӣ менамоед. Гуфт: Оё бар он иқрор кардед ва аҳди муаккади маро бар он гирифтед? Гуфтанд: Иқрор намудем. Фармуд: Пас (бар ин амр) шоҳид бошед ва Ман низ ҳамроҳи шумо аз шоҳидон ҳастам.

82. Касе (аз он паймон) пас аз ин рӯй бартобад, пас (чунин) одамоне, бешак, фосиқонанд.

83. Оё (дини дигаре) ғайри дини Худоро мечўянд, дар ҳоле ки ҳар кӣ дар осмонҳо ва дар замин аст, хоҳ-ноҳоҳ таслими ў гаштааст ва ба сӯи ў бозгардонида мешаванд?

﴿وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلْوُنَ الْسِنَتَهُمْ بِالْكِتَابِ
لِتَحْسِبُوهُ مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ
وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ
اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ
﴾ ٧٨
ما گан լېشیر آن یوئیه الله الکتب
وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا
عِبَادًا لِّي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا
رَبَّنِيَّكُنَّ بِمَا كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا
كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ٧٩
وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَخِذُوا
الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيَّنَ أَرْبَابًا أَيَّاً مُرْكُمْ بِالْكُفْرِ
بَعْدَ إِذْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ٨٠
وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيشَقَ
النَّبِيَّنَ لِمَا ءاتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ
جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ
بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ وَقَالَ إِنَّا قَرَرْنَا مَعَكُمْ
ذَلِكُمْ إِصْرِيٌّ قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَآشَهُدُوا وَإِنَّا
مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ٨١
فَمَنْ تَوَلَّ بَعْدَ
ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَسِيْقُونَ ٨٢
أَفَغَيَرَ دِينَ
اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ أَسْلَمَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ٨٣﴾

84. Бигүй: Мо ба Худо ва ба он чи бар мо ва он чи бар Иброҳим, Исмоъил, Исҳок, Яъқуб ва Асбот нозил шудааст ва ба он чи ба Мўсо, Исо ва дигар паёмбарон аз ҷониби Парвардигорашон дода шудааст, имон овардаем ва миёни ҳеч кадоме азин (паёмбарон) фарқ намегузорем ва мотаслими ў мебошем.

85. Ва касе ғайр аз Ислом дини дигаре бичўяд, ҳаргиз аз ў пазируфта наҳоҳад шуд ва вай дар охират аз зиёндиагон мебошад.

86. Худо чӣ гуна (он) қавмеро ҳидоят менамояд, ки пас аз имонашон кофир шуданд ва (қаблан) шаҳодат дода буданд, ки паёмбар ҳақ аст ва далелҳои (равшане) низ барояшон омад? Ва Худо ҳаргиз мардуми ситамгарро ҳидоят наменамояд.

87. Ҷазои онҳо ин аст, ки лаънати Худо, фариштагон ва ҳамаи мардум бар онҳост.

88. Ҷовидона дар он мемонанд. (Дар рӯзи қиёмат) на азоб аз онҳо сабук карда мешавад ва на ба онҳо (пеш аз вуруд ба оташ) мӯҳлат дода мешавад.

89. Магар онҳое, ки пас аз он (куфрашон) тавба ва ислоҳ намуданд, пас Худо, дар воқеъ, омурзандай меҳрубон аст.

90. Албатта, онҳое, ки пас аз имонашон кофир шуданд, он гоҳ қуфрашон (рӯз ба рӯз) зиёдтар гашт, ҳаргиз тавбай онҳо пазируфта намегардад ва дар воқеъ, ҳамонҳоанд гумроҳон.

91. Дар ҳақиқат, онҳое, ки кофир шуданд ва бар қуфр бимиранд, ҳеч тоҳ аз ҳеч кадоми онҳо, агар ба андозаи рӯи замин тилло фидо (-и ҷони худ) намояд, пазируфта намегардад. Барои онҳо азоби дарднокест ва онҳо ҳеч мададгоре надоранд.

﴿قُلْ إِنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ
عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَى وَعِيسَى وَالْتَّنِيُّونَ
مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ وَ
مُسْلِمُونَ ﴾٨٤ وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا
فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ
الْخَسِيرِينَ ﴾٨٥ كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا
كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ وَشَهَدُوا أَنَّ الرَّسُولَ
حَقٌّ وَجَاءُهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ ﴾٨٦ أُولَئِكَ جَرَأُوهُمْ أَنَّ عَلَيْهِمْ
لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسُ أَجْمَعِينَ ﴾٨٧
خَلِيلِيهِنَّ فِيهَا لَا يُخَفَّ عَنْهُمُ الْعَذَابُ وَلَا
هُمْ يُنَظَّرُونَ ﴾٨٨ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴾٨٩ إِنَّ الَّذِينَ
كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ ثُمَّ أَزْدَادُوا كُفْرًا لَّنَّ
تُقْبَلَ تَوْبَتُهُمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالُّونَ ﴾٩٠ إِنَّ
الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَا تُوْلَوْ وَهُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يُقْبَلَ
مِنْ أَحَدِهِمْ مِّلْءُ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوِ افْتَدَهُ
بِهِهِ أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِنْ
ثَّصِيرٍ ﴾٩١﴾

92. Ҳаргиз ба (мақоми) некўй наҳоҳед расида, то он ки аз он чи дўст медоред, инфоқ (харч) намоед. Ва ҳар чизе инфоқ намоед, Худо, ҳатман, ба он доно аст.

93. Тамоми таом (хўрокӣ)-ҳо, ба ҷуз он чи Истроил (Яъқуб) пеш аз нузули Таврот бар худ ҳаром гардонида буд, барои бани Истроил ҳалол буданд. Бигӯ: Агар ростгӯ бошед, пас Тавротро биоваред ва бихонед!

94. Касе пас аз ин бар Худо дурӯғ бибофад, (чунин) одамоне, бешак, ситамгаронанд.

95. Бигӯ: Рост гуфт Худо. Пас аз оини Иброҳими пок, ки аз мушрикон набуд, пайравӣ намоед!

96. Ростӣ, нахустин хонае, ки (дар рӯи замин барои ибодати) мардум ниҳода шудааст, ҳамон (хона)-ест, ки дар Макка мебошад. (Он) пур аз баракот ва ҳидояте барои ҷаҳониён аст.

97. Дар он оятҳо ва нишонаҳои равшане аст (ба монанди) мақоми Иброҳим ва касе доҳили он гардад, эмин бошад. Ва барои Худо бар мардум ҳаҷчи (он) хона аст, касе тавонии роҳро ба сӯи он дошта бошад. Ва касе кофир гардад, пас Худо, ҳатман, аз ҷаҳониён бениёз аст.

98. Бигӯ: Эй аҳли Китоб! Чаро ба оятҳои Худо қуфр меварзед ва Худо бар он чи анҷом медиҳед, шоҳид аст?

99. Бигӯ: Эй аҳли Китоб! Чаро (шахсеро), ки имон овардааст, аз роҳи Худо бозмедоред (ва) қачии онро мечӯед, дар ҳоле ки худ (ба дурустии он) шоҳид ҳастед? Ва Худо аз он чи анҷом медиҳед, ҳеч гоҳ ғофил намебошад.

100. Эй қасоне, ки имон овардаед! Агар турӯҳе аз аҳли Китобро итоат намоед, шуморо пас аз имонатон кофир мегардонанд.

﴿لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّىٰ تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ وَمَا
تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴾ ۹۱
الظَّعَامَ كَانَ حِلًا لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا حَرَمَ
إِسْرَائِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُنَزَّلَ التَّوْرَةُ
قُلْ فَأَتُؤْمِنُ بِالْتَّوْرَةِ فَأَتُلُوهَا إِنْ كُنْتُمْ صَدِيقِينَ
﴿فَمَنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴾ ۹۲ قُلْ صَدَقَ اللَّهُ
فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنْ
الْمُشْرِكِينَ ﴾ ۹۳ إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لِلَّذِي
بِسَكَّةٍ مُبَارَّكًا وَهُدًى لِلْعَالَمِينَ ﴾ ۹۴ فِيهِ ءَايَاتٌ
بَيِّنَاتٌ مَقَامُ إِبْرَاهِيمَ وَمَنْ دَخَلَهُ وَكَانَ ءَامِنًا
وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ أَسْتَطَاعَ إِلَيْهِ
سَيِّلًا وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِّيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ
﴿قُلْ يَتَأَهَّلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكُفُّرُونَ بِيَاءَيْتِ
اللَّهُ وَاللَّهُ شَهِيدٌ عَلَى مَا تَعْمَلُونَ ﴾ ۹۵ قُلْ يَتَأَهَّلَ
الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ ءَامَنَ
تَبْغُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ
عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴾ ۹۶ يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنْ
تُطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرْدُو كُمْ
بَعْدَ إِيمَنِكُمْ كَلَفِرِينَ ﴾ ۹۷﴾

101. Ва чӣ гуна кофир мегардед, дар сурате ки оятҳои Худо бар шумо хонда мешаванд ва Расули Ў (ҳанӯз) дар байни шумост?! Ва касе ба Худо эътиқом намояд (ва ба дини ў тамассук чӯяд), воқеан ҳам, ба роҳи рост ҳидоят шудааст.

102. Эй қасоне, ки имон овардаед, ба таври шоиста тақвои Худоро намоед ва намиред, магар дар ҳоле ки мусалмон бошед!

103. Ва ба ресмони Худо якҷоя даст биовезед ва пароканда нагардед! Ва неъмати Худоро бар ҳуд ба ёд оваред, он вақтеро, ки бо ҳам душман будед, он гоҳ Худо дар байни дилҳоятон улфат андохт. Пас бо неъмати Ў бо ҳам бародар гаштед. Бар лаби ҷарии оташ истода будед, ки (Худо) аз он начотатон дод. Худо ҳамин тавр оятҳояшро барои шумо баён менамояд, то шумо ҳидоят ёбед.

104. Бояд аз (миёни) шумо уммате (гурӯҳе) вуҷуд дошта бошад, ки (мардум)-ро ба ҳайру (некӣ) даъват намоянд, баникиҳо амр ва аз бадӣ (зиштӣ)-ҳо боздоранд ва дар ҳақиқат, онҳоянд растагорон.

105. Ва (ҳаргиз) монанди онҳое набошед, ки пароканда гаштанд ва пас аз он, ки далелҳои (равшане) барояшон омад, ба ихтилоф пардохтанд ва онҳоро барояшон азоби бузургест.

106. Он рӯзе, ки чехраҳое сафед ва чехраҳое сиёҳ мегарданд. Он гоҳ ба онҳое, ки чехраҳояшон сиёҳ гаштааст, гуфта мешавад: Оё пас аз имонатон кофир гаштед? Пас ба сазои он куфре, ки меварзидед, азобро бичашед!

107. Ва аммо онҳое, ки чехраҳои сафед доранд, дар раҳмати Худо қарор мегиранд (ва) онҳо дар он (раҳмат) ҷовидона боқӣ мемонанд.

108. Инҳо оятҳо (-и равшан)-и Худо ҳастанд, ки ба ҳақ онҳоро бар ту меҳонем ва Худо ҳеч гуна зулмеро барои ҷаҳониён намехоҳад.

﴿وَكَيْفَ تَكُفِّرُونَ وَأَنْتُمْ تُشْلِيَ عَلَيْكُمْ ءَايَاتُ
اللَّهِ وَفِيهِكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ
هُدِيَ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١١﴾ يَأَيُّهَا الَّذِينَ
عَامَنُوا أَتَقْوَاهُ اللَّهُ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَ إِلَّا
وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٢﴾ وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا
وَلَا تَفَرَّقُوا وَإِذْ كُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ
كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ
بِنِعْمَتِهِ إِخْرَانًا وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ
فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
ءَايَتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٣﴾ وَلَتَكُنْ مِنْكُمْ
أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْحَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَرَيَّنَهُنَّ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ
﴿وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَأَخْتَلَفُوا مِنْ
بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ
عَظِيمٌ ﴿١٤﴾ يَوْمَ تَبَيَّضُ وُجُوهٌ وَتَسُودُ وُجُوهٌ قَائِمًا
الَّذِينَ أُسْوَدَتْ وُجُوهُهُمْ أَكَفَرُهُمْ بَعْدَ
إِيمَانِكُمْ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكُفُّرُونَ
﴿وَأَمَّا الَّذِينَ أُبَيَّضَتْ وُجُوهُهُمْ فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ
هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٥﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا
عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِلْعَلَمِينَ
﴿١٦﴾

109. Аз они Худост он чи дар осмонҳо ва дар замин аст ва тамоми корҳо ба сӯи Худо бозгардонида мешаванд.

110. Шумо беҳтарин уммате мебошед, ки барои мардум берун оварда шудааст. (Зоро) ба некиҳо амр ва аз зиштиҳо бозмедоред ва ба Худо имон меоваред. Ва агар аҳли Китоб (низ) имон меоварданд, (ин кор) барояшон беҳтар буд. Аз (миёни) онҳо (одамони) мӯъмин ҳастанд, вале аксари онҳо фосиқанд.

111. Ҳаргиз шуморо зараре, ба ҷуз каме озор, намерасонанд. Ва агар бо шумо бичанганд, ба шумо пушт мениҳанд (рӯ ба турез мениҳанд) ва гузашта аз ин, ҳеч тоҳ нусрат (ва пирӯзӣ) дода намешаванд.

112. Дар ҳар кучое ёфта шаванд, бар онҳо хорӣ (ва зиллат) зада мешавад, магар бо ресмон (ва аҳҳ)-е аз ҷониби Худо ва бо ресмон (-и ҳимоя)-е аз ҷониби мардум. Ва ба ғазабе аз ҷониби Худо гирифтор гаштаанд ва бар онҳо фақр (ва масканат) афканда шудааст. Ин ба сабаби он аст, ки (онҳо ҳамвора) ба оятҳои Худо куфр меварзианд ва паёмбаронро ба ноҳақ мекуштанд. Ин (корҳояшон) барои он буд, ки маъсият, нофармонӣ ва таҷовуз мекарданд.

113. (Ҳамаи) онҳо яксон нестанд. Аз миёни аҳли Китоб гурӯхе (бар дини Худо) қоим (ва рост) мебошанд, ки оятҳои Худоро дар вақтҳо (-и ғуногуни) шаб, дар ҳоле ки дар саҷда (ва дар намоз) ҳастанд, мехонанд.

114. Онҳо ба Худо ва ба рӯзи охират имон доранд, ба некиҳо амр ва аз бадиҳо бозмедоранд ва дар корҳои хайр мешитобанд ва онҳо аз (одамони) солех (ва бандагони шоиста) ҳастанд.

115. Ҳар хайре, ки анҷом медиҳанд, ҳеч тоҳ дар он носипосӣ намешаванд ва Худо ба (аҳволи бандагони) ботақво (яш) доно аст.

﴿وَلِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ
اللَّهُ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴾ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ
أُخْرِجَتُ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ
عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَوْ ءاْمَنَ أَهْلُ
الْكِتَابَ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ مِنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ
وَأَكْثَرُهُمُ الْفَسِيقُونَ ﴾ لَنْ يَضُرُّوكُمْ إِلَّا
أَذَىٰ وَإِنْ يُقْتَلُوكُمْ يُوَلُّوكُمُ الْأَدَبَارَ ثُمَّ لَا
يُنَصَّرُونَ ﴾ ضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الْذِلَّةُ أَيْنَ مَا
ثُقِفُوا إِلَّا بِحَبْلٍ مِّنَ اللَّهِ وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ
وَبَاءُو بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ
الْمُسْكَنَةُ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ
اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ذَلِكَ بِمَا
عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴾ لَيْسُوا سَوَاءً مِّنْ
أَهْلِ الْكِتَابِ أُمَّةٌ قَائِمَةٌ يَتْلُونَ ءَايَاتِ اللَّهِ
ءَانَاءَ الْلَّيْلِ وَهُمْ يَسْجُدُونَ ﴾ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَا
عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَرِّعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَأُولَئِكَ
مِنَ الصَّالِحِينَ ﴾ وَمَا يَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ
يُكَفِّرُوهُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالْمُتَقِينَ ﴾
﴿

116. Касоне, ки кофир шудаанд, молҳо ва фарзандонашон чизеро аз онҳо дар баробари Ҳудо дур намесозад ва онҳо ёрони оташ ҳастанд (ва) дар он ҷовидона боқӣ мемонанд.

117. Намунаи он ҷизе, ки он (кофирон) дар ин зиндагонии (ногойдори) дунё ҳарҷ менамоянд, ба монанди бодест, ки дар он сармои саҳт аст. (Он боди сард) ба қишизори мардуме, ки бар ҳуд зулм намудаанд, бирасад ва онро (тамоман) нобуд созад. Ва Ҳудо ба онҳо зулме накардааст, вале онҳо ба ҳуд зулм мекарданд.

118. Эй қасоне, ки имон овардаед, ҳеч гоҳ аҳли розе аз гайри ҳудатон нагиред, (зоро онҳо) ҳеч туна фасод (ва нобакориеро дар ҳаққи) шумо дареғ намедоранд. Ранҷу саҳти қашидани шуморо дӯст медоранд. Бугуз душмани онҳо (нисбати шумо), дар ҳақиқат, аз даҳонҳояшон намудор гаштааст ва он чи синаҳояшон пинҳон медоранд, (аз он ҳам) бузургтар аст. Ва Му, дар воқеъ, нишонаҳоро ба таври равшане барои шумо баён намудем, агар тааққул (дарк) намоед.

119. Ҳо (бидонед, ки) инак, шумо онҳоро дӯст медоред, вале онҳо аслан шуморо дӯст намедоранд ва шумо ба тамоми китоб (-ҳои Ҳудо) имон доред (вале онҳо ба ҳеч китобе ба таври дуруст имон надоранд). Ва вақте ба шумо рӯ ба рӯ гарданд, гӯянд: Имон овардаем, ва(ле) вақте (бо ҳам) хилват намоянд, аз (шиддати) ҳашму қинае, ки бар шумо доранд, ангуштонашонро бигазанд. Бигӯ: Бо ин ҳашм (-у қина)-и хеш бимиред! Ҳудо, бе ҳеч шакке, ба рози ниҳони синаҳо доно аст.

120. Агар ба шумо ҳайру некие расад, онҳоро бад ояд, ва(ле) агар ба шумо бадӣ ва ранҷе расад, аз он шоду хушнуд гарданд. Ва(ле) агар (бар тамоми пешомадҳо) сабр намоед ва (дар раванди корҳо) тақво дошта бошед, найрангҳои эшон ба шумо зараре намерасонад. Ҳудо, ҳатман, ба он чи анҷом медиҳанд, ихота дорад.

121. Ва ба ёд овар он замонеро, ки саҳаргоҳон аз хонаводаат берун омадӣ, дар ҳоле ки барои мӯъминон ҷойҳои ҷанг (ва сангарҳои мубориза)-ро омода месохтӣ. Ва Ҳудо шунавову доно аст.

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُعْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ
وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ الَّلَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ
النَّارِ هُمْ فِيهَا خَلِيلُونَ ﴾١١٧﴾ مَثُلُّ مَا يُنْفِقُونَ فِي
هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثُلِ رِيحٍ فِيهَا صِرَّ
أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَأَهْلَكُتُهُ
وَمَا ظَلَمُهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴾١١٨﴾
يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَخِذُوا بِطَانَةً مِنْ
دُونِكُمْ لَا يَأْلُونَكُمْ حَبَالًا وَدُؤْاً مَا عَنِتُّمْ قَدْ
بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي
صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَا لَكُمُ الْآيَاتِ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴾١١٩﴾ هَآئَنُتُمْ أُولَاءِ تُحِبُّونَهُمْ وَلَا
يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذَا
لَقُوكُمْ قَالُوا إِنَّا وَإِذَا حَلَوْا عَضُوا عَلَيْكُمْ
الْأَنَاءِ مِنَ الْغَيْظِ قُلْ مُوتُوا بِغَيْظِكُمْ إِنَّ
الَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴾١٢٠﴾ إِنْ تَمَسَّكُمْ
حَسَنَةٌ تَسُؤُهُمْ وَإِنْ تُصِبُّكُمْ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا
بِهَا وَإِنْ تَصِيرُوا وَتَتَقْوُا لَا يَضُرُّكُمْ كَيْدُهُمْ
شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴾١٢١﴾ وَإِذْ
غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ تُبَوَّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقَدِّعَ
لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعُ عَلِيهِمْ ﴾١٢٢﴾

122. Вақте ду гурӯҳе аз шумо оҳанги сустӣ (ва ақибнишинӣ) намуданд ва Худо валӣ (ва ёвари) онҳост. Ва мӯъминон бояд ба Худо таваккул намоянд.

123. Ва дар ҳақиқат, Худо шуморо дар (chanpi) Бадр нусрат (ва пирӯзӣ) дод, дар ҳоле ки шумо (дар он вақт) нотавон будед. Пас тарс (ва тақвои Худоро) дошта бошед, то (ба ин васила) шукргузор гардед.

124. Вақте ба мӯъминон мегуфтӣ: Оё шуморо басандა нест, ки Парвардигоратон шуморо бо се ҳазор фариштаи фурудоварда мадад намояд?

125. Оре, агар сабр ва тақво намоед ва он (кофирон) бо ҳамин ҷӯшу шитобашон ба сӯи шумо оянд, Парвардигоратон шуморо бо панҷҳазор фариштаи варзида (ва ё нишонагузоришиуда) мадад мерасонад.

126. Ва Худо он (имдоди ғайбии худ)-ро ҷуз мужdae барои шумо нагардонидааст ва то дилҳоятон ба он ором гиранд. Ва наср (ва пирӯзӣ) намебошад, магар аз назди Худои тавонову ҳаким.

127. То (ба василаи он) тараф (ва қисмате) аз онҳоеро, ки кофир шудаанд, нобуд ва ё саркӯб намояд ва пас аз он навмед баргарданд.

128. Ҳеч чизе аз кор (-и бандагон) дар ихтиёри ту нест, (балки ҳама дар ихтиёри Худо аст): Ё бар эшон тавбаашонро мепазирад ва ё онҳоро азоб менамояд, (зеро) онҳо ситамгоранд.

129. Аз они Худост ҳар он чи дар осмонҳо ва дар замин аст. Касеро бихоҳад, мағфират менамояд ва касеро бихоҳад, азоб менамояд. Ва Худо омурзандай меҳрубон аст.

130. Эй қасоне, ки имон овардаед, рибои ба каррот афзунгаштаро нахӯред. Ва тақвои Худоро дошта бошед, то растагор гардед!

131. Ва аз он оташе битарсед, ки барои кофирон омода гардидааст!

132. Ва Худо ва Паёмбарро итоат намоед, то мавриди раҳмат қарор гиред!

﴿إِذْ هَمَتْ طَآيِقَاتٍ مِنْكُمْ أَنْ تَفْشَلَا وَاللَّهُ
وَلِيَّهُمَا وَعَلَى اللَّهِ فَلِيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴾١٣٣﴾ وَلَقَدْ
نَصَرَكُمْ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ
لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴾١٣٤﴾ إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ
يَكُنْ فِيهِمْ أَنْ يُمَدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِشَكْلَةٍ ءَالَّفِ
مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنْزَلِينَ ﴾١٣٥﴾ بَلَى إِنْ تَصِيرُوا
وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُمْ مِنْ فَوْرِهِمْ هَذَا يُمَدِّدُكُمْ
رَبُّكُمْ بِخَمْسَةٍ ءَالَّفِ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ
وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشَرَى لَكُمْ وَلَتَظْمَئِنَّ
قُلُوبُكُمْ بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴾١٣٦﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِنَ الَّذِينَ
كَفَرُوا أَوْ يَكُنْتُهُمْ فَيَنْقَلِبُوا خَابِيَنَ ﴾١٣٧﴾
لَيْسَ لَكَ مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ أَوْ
يُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ ظَلَمُونَ ﴾١٣٨﴾ وَلِلَّهِ مَا فِي
السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ
وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴾١٣٩﴾
يَأَعْيَاهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا الْرِبَوْا أَصْعَفَنَا
مُضَعَّفَةً وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴾١٤٠﴾
وَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي أُعِدَّتْ لِلْكُفَّارِينَ ﴾١٤١﴾
وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴾١٤٢﴾

133. Ба сўи мағфирате аз ҷониби Парвардигоратон ва ба сўи он ҷаннате бишитобед, ки пахнои он (ба андозаи) осмонҳо ва замин аст (ва) барои парҳезгорон омода шудааст!

134. (Барои он муттақиёне омода шудааст, ки) дар кушодадастӣ ва тангдастӣ инфоқ менамоянд ва барои фурӯбарандагони ҳашми худ ва гузаштқунандагони аз мардум. Ва Худо некӯкоронро дўст медорад.

135. Ва онҳое, ки чун бадӣ (ва фоҳишае) анҷом диҳанд ё бар худ зулме намоянда, Худоро ба ёд оваранд (ва фавран) барои гуноҳонашон (аз Ў) омурзиш хоҳанд. Ва ба ҷуз Аллоҳ дигар чӣ касе гуноҳонро мебахшад? Ва дониста ба он чи анҷом додаанд, исрор наварзанд.

136. Подоши чунин одамоне мағфирате аз ҷониби Парвардигорашон ва боғҳоест, ки аз зери дарахтонашон наҳрҳо (-и об) равон аст (ва онҳо) дар он ҷовидонаанд ва чӣ некӯст подоши амалқунандагон!

137. Ба таҳқиқ, пеш аз шумо низ суннатҳо (-и илоҳӣ, қонунмандиҳои иҷтимоӣ ва умматҳо бо равишҳои гуногуни зиндагӣ) гузаштаанд. Пас (барои мушоҳидаи айни осори бозмондаи онҳо) дар рӯи замин гардиш намоед ва бибинед, ки оқибати такзибқунандагон (дурӯғшуморандагони рисолоти илоҳӣ) чӣ гуна будааст?

138. Ин баёнест барои (тамоми) мардум ва (роҳи) хидоят ва пандест барои парҳезгорон. 139. Ва ҳеч тоҳ суст ва ғамгин нагардед ва шумо бартар (ва ғолиб) хоҳед буд, агар мӯъмин бошед.

140. Агар ба шумо заҳм (ва осебе) расида бошад, ҳатман, он мардумро низ ба монанди он заҳм (-у осеб) расидааст. Ва ин рӯзҳородар миёни мардум ба навбат мегардонем ва то Худованд онҳоеро, ки имон овардаанд, (амалан ва дар саҳнаи ҷангу саҳтиҳо) маълум гардонад ва аз байни шумо шаҳидоне баргирад. Ва Худо золимонро дўст намедорад.

﴿ وَسَارِعُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ ﴾
 عَرْضُهَا السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ أُعِدَّتُ لِلْمُتَّقِينَ
 ﴿١٣٣﴾ الَّذِينَ يُنفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَاءِ
 وَالْكَظِيمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ
 وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾ وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا
 فَحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ
 فَأَسْتَغْفِرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا
 اللَّهُ وَلَمْ يُصِرُّوا عَلَى مَا فَعَلُوا وَهُمْ يَعْلَمُونَ
 ﴿١٣٥﴾ أُولَئِكَ جَزَاؤُهُمْ مَغْفِرَةٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَجَنَّتُ
 تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَرُ خَلِدِينَ فِيهَا وَنَعْمَ
 أَجْرُ الْعَمَلِينَ ﴿١٣٦﴾ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ
 سُنُنُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ
 عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿١٣٧﴾ هَذَا بَيَانٌ لِلنَّاسِ
 وَهُدَى وَمَوْعِظَةٌ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٨﴾ وَلَا تَهْنُوا وَلَا
 تَخْرُنُوا وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ
 ﴿١٣٩﴾ إِنْ يَمْسِكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَ الْقَوْمَ قَرْحٌ
 مِثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ
 وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ
 شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٤٠﴾

141. Ва то Худо онҳоеро, ки имон овардаанд, чудо (ва пок) гардонад ва кофиронро нобуд созад.

142. Оё пиндоштаед, ки (ҳамин тавр) дохили биҳишт мегардед, дар ҳоле ки Худо ҳанӯз чиҳодгарон (-и воқеӣ) ва сабрпешагони шуморо (дар чунин озмоишҳои саҳт ва шадоид) маълум насохтааст?

143. Шумо дар воқеъ, марг (ва шаҳодат)-ро пеш аз он ки ба он рӯ ба рӯ гардед, орзу мекардед. Ҳоло, ба таври айнӣ онро дидед, дар ҳоле ки онро мушоҳида менамоед.

144. Муҳаммад намебошад, магар фиристодае (аз сӯи Худо), ки пеш аз ў (низ) паёмбароне (фиристода шуданд ва пас аз анҷоми рисолати худ) гузаштанд. Оё пас агар ў бимирад ва ё кушта гардад, шумо бар ақибҳоятон (ва ба сӯи қуфри пешинаатон) бармегардед? Ва касе ба ақибаш баргардад, (бо ин баргашти худ) ба Худо ҳеч гуна зиёне намерасонад ва Худо ба зудӣ сипостгузоронро подош медиҳад.

145. Барои ҳеч нафсе имкон надорад, чуз ин ки бо изни Худо (ва дар) вақти навишташуда ва (дар мӯҳлати) муайян (-и худ) бимирад. Касе савоб (ва натиҷаҳои гузарои) дунёро бихоҳад, ўро аз (баҳраҳои) он медиҳем ва касе савоби охиратро бихоҳад, ўро (низ) аз (баҳраҳои) он медиҳем ва зуд аст, ки барои шукргузорон подош (-и нек) медиҳем.

146. Ва чӣқадар паёмбароне (гузаштанд, ки) худопарастони зиёде ҳамроҳи онҳо ҷанг (ва мубориза) бурданд. Онҳо ҳаргиз аз он чи дар роҳи Худо ба эшон расид, сусту заъиф нагаштанд ва аз худ (дар ҳечҷое) забуни нишон надоданд. Ва Худо (низ чунин) сабрпешагонро дӯст медорад.

147. Сухани онҳо чуз ин набуд, ки гуфтанд: Парвардигоро, гуноҳон ва он исрофамонро, ки дар амри худ доштем, бароямон биомурз ва қадамҳоямонро (дар роҳи худат) устувор бидор ва моро бар мардуми кофир пирӯз гардон!

148. Пас Худо (низ) савоб (ва баҳраҳои) дунё ва ҳусни савоби охиратро ба онҳо ато фармуд. Ва Худо, воқеан ҳам, некӯкоронро дӯст медорад.

﴿وَلِيَمْحَصَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَمْحَقَ الْكَفَرِينَ ﴾١٤١ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الْصَّابِرِينَ ﴾١٤٢ وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَنَّوْنَ الْمَوْتَ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَلْقُوهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴾١٤٣ وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ أَنْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقِبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهُ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الْشَّاكِرِينَ ﴾١٤٤ وَمَا كَانَ لِنَفِيسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كَتَبَ إِلَيْهِ مُؤْجَلاً وَمَنْ يُرِدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدُ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي الْشَّاكِرِينَ ﴾١٤٥ وَكَأَيْنِ مِنْ نَّبِيٍّ قُتِلَ مَعْهُ وَرِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَيِّلٍ أَللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا أَسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْصَّابِرِينَ ﴾١٤٦ وَمَا كَانَ قَوْلَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا رَبَّنَا أَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَيْتُ أَقْدَامَنَا وَأَنْصُرَنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَفَرِينَ ﴾١٤٧ فَعَاتَهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴾١٤٨﴾

149. Эй касоне, ки имон овардаед! Агар аз онҳое, ки кофир шудаанд, итоат намоед, шуморо бар ақибхоятон (ба сўи куфр) барmegардонанд ва (дар он сурат) зиёндида мегардед.

150. Балки (бидонед, ки) Аллоҳ мавло (ва мададгори) шумост ва Ўбехтарин ёвар (ва мададгор) аст.

151. Ба зудӣ дар дили онҳое, ки кофир шудаанд, руъбро меафканем, ба сабаби он ки онҳо ба Худо чизеро шарик овардаанд, ки дар таъииди он ҳечбурҳоне нозил накардааст ва маъвои (абадии) онҳо оташ аст. Ва чӣ бад ҷоест манзилгоҳи ситамгарон!

152. Ва Худо ваъдаи Худро барои шуморост (ва мутаҳаққик) гардонд, вақте онҳоро ба изни Худо босуръат мекуштед, то замоне, ки шумо суст гаштед ва дар (ичрои) амр бо ҳам низоъ кардед ва пасаз он ки ба шумо чизи дӯстдоштаатонро нишон дод, нофармонӣ намудед. Баъзе аз шумо дунёро меҳоҳад ва баъзеатон охиратро меҳоҳад. Ҳамин буд, ки шуморо аз онҳо бозгардонд, то (ба ин тарик) шуморо биозмояд. Ва дар ҳақиқат, шуморо мавриди афв қарор дод ва Худо дар бораи мӯъминон соҳиби фазл (ва баҳшиш) аст.

153. Вақте гурезон ба сўи боло медавидед ва бар касе таваҷҷӯҳ намекардед ва Паёмбар бошад, дар пуштатон (дар поён) шуморо фаро меҳонд. Пас шуморо боғаме болои ғам подош дод, то бар он чи аз шумо фавт гашта ва (ё) ба шумо расидааст, андӯҳгин (ва маҳзун) нагардед. Ва Худо аз он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст.

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن تُطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا يَرْدُوْكُمْ عَلَىٰ أَعْقَبِكُمْ فَتَنَقْلِبُوا حَسِيرِينَ ﴿١٦٩﴾ بَلِ اللَّهُ مَوْلَانِكُمْ وَهُوَ خَيْرُ الَّنَّصِيرِينَ ﴿١٥٠﴾ سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعَبَ بِمَا أَشْرَكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَنَنَا وَمَا وَلَهُمْ الْتَّارُ وَبِئْسَ مَثْوَى الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾ وَلَقَدْ صَدَقَكُمْ اللَّهُ وَعْدَهُ وَإِذْ تَحْسُونُهُمْ يَأْذِنِهِ حَتَّىٰ إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِنْ بَعْدِ مَا أَرْكَبْتُمْ مَا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٢﴾ إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا تَلْوُنَ عَلَىٰ أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أُخْرَكُمْ فَأَشْبَكُمْ عَمَّا بِغَمِّ لِكَيْلَا تَحْرَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَبَّكُمْ وَاللَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ

154. Дар ин вақт бар шумо пас аз он ғаму андўх оромишеро ба сурати хоби сабук (ғанаб) фуруд овард, ки дастае аз шуморо фаро гирифта буд ва гурӯҳро ғами чонашон дар худ фурӯ бурда буд. Онҳо ба монанди гумонпардозии даврони ҷоҳилият дар бораи Худо гумонҳои нораво ва ноҳақ мекарданд. (Ба Расули Худо) мегуфтанд: Оё аз ин кор барои мо чизе (ва баҳрае) ҳаст? Бигӯ: Кор ба тамом аз они Худо аст. Дар нафсояшон чизеро ниҳон медоранд, ки онро (ҳеч тоҳ) барои ту ошкор намесозанд. Мегӯянд: Агар барои мо аз ин кор чизе (ҳақ ва баҳрае дар машваратдиҳӣ ва тасмимгирӣ) мебуд, ҳаргиз дар ин тоҳ (бехуда) күшта намешудем. Бигӯ: Агар шумо дар хонаҳоятон ҳам бошед, онҳое, ки бар эшон қатл (ва күшта шудан) навишта шудааст, ногузир, ба сӯи манзилгоҳҳо (ва мавзеъи маргаҷон) хориҷ мегарданд. Ва то Худо (бо ин таҳаввулот) ҳар он чиро, ки дар синаҳоятон ҳаст, озмоиш (ва ошкор) намояд ва то саранҷом, он чиро, ки дар дилҳоятон аст, пок гардонад. Ва Худо ба дошта (асори ниҳон ва хафоё)-и синаҳо оғоҳ аст.

155. Касоне аз шумо, ки дар рӯзи бархӯрди ду ҷамъ (лашкар) (бар душман) пушт ниҳоданд, бе ҳеч шакке, онҳоро шайтон дар натиҷаи баъзе кардаҳояшон билағжонд. Ва Худо, воқеан ҳам, онҳоро мавриди афв қарор дод (ва аз ин лағжишашон даргузашт). Зеро Худованд ба ҳақ, омурзандай бурдбор аст.

156. Эй касоне, ки имон овардаед! Ҳеч тоҳ ба монанди онҳое набошед, ки коғир шуданд ва ба бародаронашон, вақте дар рӯи замин ба сафаре баромаданд ва ё ғозии (роҳи Худо) гаштанд (ва дар ҳамон тоҳ вафот карданд ва ё күшта шуданд), гуфтанд: Агар дар назди мо боқӣ мемонданд, на мемурданд ва на күшта мешуданд. То Худо онро дар дилҳояшон ҳасрате бигардонад. Ва Худо зиндагӣ мебахшад ва мемиронад ва Худо ба он чи анҷом медиҳед, биност.

157. Ва агар дарроҳи Худо күшта гардед ва ё бимиред, албатта, мағфират ва раҳмате аз ҷониби Худо беҳтар аст аз он чизҳое, ки ҷамъ меоваранд.

﴿ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُم مِّنْ بَعْدِ الْعَمَمِ أَمْنَةً نَّعَسَا
يَغْشَى طَائِفَةً مِّنْكُمْ وَطَائِفَةً قَدْ أَهْمَتُهُمْ
أَنْفُسُهُمْ يَظْنُونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَلَّ الْجَهْلِيَّةُ
يَقُولُونَ هَلْ لَنَا مِنْ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ قُلْ إِنَّ
الْأَمْرَ كُلُّهُو لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنفُسِهِمْ مَا لَا يُبَدِّوْنَ
لَكَ يَقُولُونَ لَوْ كَانَ لَنَا مِنْ الْأَمْرِ شَيْءٌ مَا مَا قُتِلْنَا
هُنَّا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ لَبَرَّ الَّذِينَ
كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ وَلَيَبْتَلِيَ اللَّهُ
مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيمَحِضَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ
وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا
مِنْكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ جَمِيعًا إِنَّمَا أَسْتَرَّ لَهُمْ
الشَّيْطَانُ بِعَضٍ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ
عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٥٥﴾ يَتَأَيَّهَا الَّذِينَ
عَاهَمُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا
لَا خَوَانِيهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ كَانُوا غَرَّى لَوْ
كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَأْتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ اللَّهُ
ذَلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحِبُّ وَيُمِيتُ
وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٥٦﴾ وَلَئِنْ قُتِلْتُمْ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ مُتُّمْ لِمَغْفِرَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةٌ خَيْرٌ
مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٥٧﴾

158. Ва агар бимириед ва ё күшта гардед, дар ҳарду сурат ба сўи Худо гирд оварда мешавед.

159. Пас бо раҳмат (ва меҳрубоние) аз ҷониби Худо барояшон нармдилӣ намудӣ ва агар (нисбати онҳо) дурушт ва сангдил мебудӣ, бегумон, аз атрофи ту пароканда мегаштанд. Пас, аз онҳо даргузар ва барояшон омурзиш бихоҳ ва дар корҳо бо онҳо машварат намо ва чун (бар коре) азм намудӣ, бар Худо таваккул кун! Худо, ҳатман, таваккулкунандагонро дўст медорад.

160. Агар Худо шуморо нусрат диҳад, дигар голибе бар шумо нест, ва(ле) агар шуморо хор (ва танҳо) гузорад, дигар чӣ касе шуморо пас аз Ў ёрӣ (ва нусрат) медиҳад? Ва мӯъминон бар Худо тавакқул намоянд.

161. Ва дар шаъни ҳеч паёмбаре нест, ки хиёнат намояд. Ва касе (дар моли ғанимат) хиёнат намояд, рӯзи қиёмат он чиро, ки дар он хиёнат кардааст, меоварад. Он тоҳба ҳар кас он чи касб намудааст, ба таври пурра дода мешавад ва ба онҳо зулме намешавад.

162. Оё касе, ки ризо (ва хушнудии) Худоро пайравӣ кардааст, ба монанди касест, ки ба ҳашми Худо гирифтор гаштааст ва манзилгоҳ (-и абадӣ)-аш ҷаҳаннам мебошад? Ва он бозгашттоҳи бадест!

163. Онҳо дар назди Худо дараҷоти (мутафовите) доранд. Ва Худо ба он чи анҷом медиҳанд, биност.

164. Худо дар ҳақиқат, бар мӯъминон миннат ниҳод, вақте дар миёни онҳо аз худашон паёмбаре барангехт, ки оятҳои Ўро бар онҳо меҳонад ва онҳоро тазкия менамояд ва ба онҳо китоб ва ҳикматро меомӯзад, дар ҳоле ки онҳо пеш аз ин дар гумроҳии ошкоре буданд.

165. Оё вақте ба шумо мусибате расид, дар ҳоле ки ду баробари онро (бар душманон) расонидаед, гуфтед: Ин аз кучо ба мо расида бошад? Бигӯ: Он аз назди худатон аст. Худо, бешак, бар ҳар чизе тавоност.

﴿وَلَئِنْ مُتُّمْ أَوْ قُتِلْتُمْ لَإِلَى اللَّهِ تُحْشِرُونَ ﴾
 ۱۵۸
 فِيمَا رَحْمَةٌ مِنَ اللَّهِ لِنَتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظَّا
 غَلِيلَ الْقَلْبِ لَا نَفْضُوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ
 عَنْهُمْ وَأَسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاءُرُهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا
 عَرَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
 الْمُتَوَكِّلِينَ ﴾ ۱۵۹
 إِنْ يَنْصُرُكُمْ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ
 لَكُمْ وَإِنْ يَخْذُلْكُمْ فَمَنْ ذَا الَّذِي يَنْصُرُكُمْ
 مِنْ بَعْدِهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلَيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴾
 ۱۶۰
 وَمَا كَانَ لِنَفِيٍّ أَنْ يَعْلَمْ وَمَنْ يَعْلَمْ يَأْتِ بِمَا غَلَّ
 يَوْمَ الْقِيَمَةِ ثُمَّ تُوَفَّ كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ
 لَا يُظْلَمُونَ ﴾ ۱۶۱
 أَفَمَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ كَمَنْ
 بَآءَ بِسَخَطِ مِنَ اللَّهِ وَمَا وَلَهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ
 الْمَصِيرُ ﴾ ۱۶۲
 هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ
 بِمَا يَعْمَلُونَ ﴾ ۱۶۳
 لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ
 بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ أَنفُسِهِمْ يَتَلَوَّ عَلَيْهِمْ
 عَائِتَةٍ وَيُرِكِّبُهُمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ
 وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴾ ۱۶۴
 أَوَلَمَّا
 أَصَبَّتُكُمْ مُّصِيبَةً قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلَيَاهَا قُلْتُمْ أَنَّ
 هَذَا قُلْ هُوَ مِنْ عِنْدِ أَنفُسِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَى
 كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾ ۱۶۵

166. Ва он чи шуморо дар рӯзи бархӯрди ду чамъ расид, бо изни (хости) Худо буд ва то мӯйминонро (ба таври амалий) маълум намояд
 167. ва то касонеро, ки нифоқ варзидаанд, низ маълум созад. Ва ба онҳо (пеш аз шурӯи ҷанг) гуфта шуд: Биёед, дар роҳи Худо мубориза баред ё (лоақал аз пушт) дифоъ намоед! (Дар ҷавоб) гуфтанд: Агар ҷангро медонистем, ҳатман, шуморо (дар он) пайравӣ мекардем. Онҳо дар он рӯз ба қуфр наздиктаранд аз имон. Бо даҳонҳояшон ҷизро мегӯянд, ки дар дилҳояшон нест. Ва Худо ба он чи (дар дилҳояшон) китмон менамоянд, хуб огоҳ аст.
 168. Онҳо ҳамон қасоне мебошанд, ки дар ҳаққи бародаронашон гуфтанд ва худ (дар ҳонаҳояшон) нишастанд: Агар моро итоат мекарданд (ва насиҳати моро мепазирафтанд, дар ин ҷанг бехуда) кушта намешуданд. Бигӯ: (Бисёр хуб), агар шумо рост мегӯед (ва роҳи ҳалосӣ аз марғро медонед), пас онро (аввал) аз ҳудатон дур созед!

169. Ва онҳоеро, ки дар роҳи Худо кушта шудаанд, ҳеч гоҳ мурда напиндор, балки онҳо дар назди Парвардигорашон зиндагонеанд, ки рӯзӣ дода мешаванд.

170. Ба он чи Худо аз фазл (ва қарам)-и Худ ба онҳо додааст, шоду ҳурсанд мебошанд ва ба онҳое, ки аз пушташон ҳанӯз ба онҳо напайвастаанд, изҳори ҳуширудӣ менамоянд, ки (дар он ҷо) ҳеч ҳавфе бар онҳо нест ва на онҳо (аз ҷизе) андӯхтн мегарданд.

171. Бо неъмат ва фазли Худовандӣ ва ин ки Худо аҷри мӯйминонро зоёв намегардонад, изҳори ҳуширудӣ менамоянд.

172. Онҳое, ки даъвати Худо ва Паёмбарро пас аз он ки ба эшон (дар ин ҷанг) заҳм расида буд, иҷобат карданд, барои онҳое аз эшон, ки некӣ ва такво намуданд, аҷри бузург аст.

173. Ҳамон одамоне, ки мардум ба онҳо гуфтанд, ки мардум (-и он тараф) барои (мубориза бар зидди) шумо (лашқар ва таҷхизоти ҷангии худро) гирд оварданд. Пас аз онҳо дар ҳарос бошед, вале ин сухан бар имони онҳо афзуд ва гуфтанд: Моро Худованд басанд аст ва ӯ беҳтарин корсоз аст.

﴿وَمَا أَصَبَّكُمْ يَوْمَ الْتَّقَىٰ الْجَمِيعَنِ فَيُبَدِّلُنِ
 الَّهُ وَلِيَعْلَمُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦٦﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا
 وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ أَدْفَعُوا
 قَاتِلُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَّا تَبَعَّدُكُمْ هُمْ لِلْكُفَّارِ
 يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلإِيمَانِ يَقُولُونَ إِنَّا فَوْهِمْ
 مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ
 ﴿١٦٧﴾ الَّذِينَ قَاتَلُوا لِإِخْرَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا
 قُتِلُوا قُلْ فَادْرُءُوا عَنْ أَنفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ
 كُنْتُمْ صَدِيقِينَ ﴿١٦٨﴾ وَلَا تَحْسَبَنَ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي
 سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءً عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ
 ﴿١٦٩﴾ فَرِحِينَ بِمَا عَاهَدُهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ
 وَيَسْتَبَشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوْا بِهِمْ مِنْ
 خَلْفِهِمْ أَلَا حَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْرَثُونَ ﴿١٧٠﴾
 ﴿١٧١﴾ يَسْتَبَشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ
 لَا يُضِيغُ أَجْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٧٢﴾ الَّذِينَ أَسْتَجَابُوا
 لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمْ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ
 أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٧٣﴾ الَّذِينَ
 قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ
 فَاخْشُوْهُمْ فَرَزَادُهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ
 وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١٧٤﴾

174. Ин буд, ки бо неъмат ва фазле аз ҷониби Ҳудованд баргаштанд, дар ҳоле ки ҳеч бадӣ (ва осебе) ба онҳо нарасида буд ва (онҳо ҳамчунон хушнудӣ ва) ризои Ҳудоро талаб намуданд. Ва Ҳудованд дорои фазли бузург аст.

175. Ин шайтон аст, ки шуморо аз пайравони худ метарсонад. Пас ҳеч гоҳ аз онҳо натарсед ва аз Ман битарсед, агар мӯъмин ҳастед.

176. Ва онҳое, ки дар роҳи қуфр мешитобанд, туро ҳаргиз маҳзун насозанд. Онҳо ҳеч зараре ба Ҳудо намерасонанд. Ҳудованд меҳоҳад, ки онҳоро дар охират бенасиб гардонад ва барояшон азоби бузург аст.

177. Онҳое, ки қуфро ба ивази имон ҳаридаанд, ба Ҳудо ҳеч зараре намерасонанд ва барояшон азоби дарднок аст.

178. Касоне, ки коғир шудаанд, гумон набаранд, ки он мӯҳлате, ки (дар зиндагонӣ) барои онҳо медиҳем, дар ҳақиқат, барояшон хуб аст. Мо дар воқеъ, барои он ба онҳо мӯҳлат медиҳем, ки бар гуноҳашон биафзоянд ва барои онҳо азоби хорсозанд аст.

179. Ҳудовандро суннат чунин нест, ки мӯъминонро бар он ҳоле ки шумо дар он ҳастед, боқӣ гузорад, то он ки нопокро аз пок чудо созад. Ва чунин ҳам набудааст, ки Ҳудо шуморо бар ғайб огоҳ созад, валекин Ҳудо касеро (барои дарёфти ғайби худ) биҳоҳад, аз паёмбаронаш бармегузинад. Пас ба Ҳудо ва фиристодагони Ӯ имон оваред! Ва агар имон биоваред ва тақво намоед, ҳатман, бароятон ачри бузург аст.

180. Ва онҳое, ки нисбат ба он чи Ҳудо аз фазли Ҳеш ба онҳо додааст, бухл меварзанд, ҳаргиз онро барои худ ҳайр напиндоранд, балки он барояшон бад ва зиёнбор аст. Зуд аст ҳамон чизеро, ки нисбат ба он бухл варзидаанд, дар рӯзи қиёмат ба сурати тавқе бар гарданашон овехта мешавад. Ва мероси (мулки) осмонҳо ва замин аз они Ҳудост ва Ҳудо ба он чи анҷом медиҳед, огоҳ аст.

﴿فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَمْ يَمْسَسُهُمْ
سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ
إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا
تَخَافُوهُمْ وَخَافُونِ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٧٥﴾
يَحْرُنُكُمُ الَّذِينَ يُسَرِّعُونَ فِي الْكُفَرِ إِنَّهُمْ لَنَ
يَضْرُرُوا اللَّهَ شَيْئًا يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حَظًّا
فِي الْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ
أَشْتَرَوْا الْكُفَرَ بِالْأَيْمَنِ لَنَ يَضْرُرُوا اللَّهَ شَيْئًا
وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧٧﴾ وَلَا يَحْسَبَنَ الَّذِينَ كَفَرُوا
إِنَّمَا نُمْلِي لَهُمْ خَيْرٌ لَا نُفْسِهِمْ إِنَّمَا نُمْلِي لَهُمْ
لِيَزَدَادُوا إِنَّمَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٧٨﴾ مَا كَانَ اللَّهُ
لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَىٰ مَا آتَنُّهُمْ عَلَيْهِ حَتَّىٰ يَمِيزَ
الْخَيْثَ مِنَ الْطَّيْبِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ
عَلَى الْغَيْبِ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ رُسُلِهِ مَنِ
يَشَاءُ فَقَاءِمُنُّوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَإِنْ تُؤْمِنُوا وَتَتَقُوَا
فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿١٧٩﴾ وَلَا يَحْسَبَنَ الَّذِينَ
يَبْخَلُونَ بِمَا ءَاتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرٌ
لَهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَهُمْ سَيِّطَوْقُونَ مَا بَخَلُوا بِهِ يَوْمَ
الْقِيَمَةِ وَلِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ
بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٨٠﴾

181. Дар ҳақиқат, Худо сухани онҳоеро, ки гуфтанд: Худо фақир (ва ниёзманд) ва мо сарватманд (ва бениёз) ҳастем, шунид ва он чиро, ки гуфтаанд, хоҳем навишт ва ба ноҳақ күштани паёмбаронро низ ва (ба онҳо) мегўем: Акнун азоби сўзонро бичашед!

182. Ин ба сабаби он аъмолест, ки аз пеш барои худ фиристодаед ва Худо нисбат ба бандагонаш ситамгор нест.

183. Онҳо ҳамон кофироне мебошанд, ки гуфтанд: Худо, дар ҳақиқат, ба сўи мо аҳде ниҳодааст, ки ба ҳеч паёмбаре имон наоварем, то он ки қурбоние биоварад, ки онро оташ бихӯрад. Бигў: Воқеан ҳам, паёмбароне пеш аз ман бо далелҳои равшане ба сўи шумо омаданд ва он чизеро, ки гуфтед, низ бароятон оварданд. Пас чаро онҳоро қуштед, агар рост мегўед?

184. Агар туро (дар ин бора) дурӯғ бишуморанд, дар ҳақиқат, паёмбарон (-и дигаре низ) пеш аз ту (аз ҷониби онҳо) дурӯғ шуморида шуданд, ки бо далелҳои равшан ва саҳифаҳо ва китоби рӯшангараे (ба сўи онҳо) омада буданд.

185. Ҳар нафс (-и зиндае, ки дар чаҳон вучуд дорад, ногузир) чашандай марг аст ва ҳатман, дар рӯзи қиёмат асрҳоятон пурра ба шумо дода мешавад. Касе (дар он рӯз) аз оташ наҷот дода ва ба ҷаннат дароварда шавад, воқеан ҳам, ў пирӯз гаштааст. Ва ҳаёти дунёчуз матоъи ғурур (ва мояи фиреб ҳўрдан) намебошад.

186. Шумо яқинан, дар молҳо ва нафсхоятон озмоиш мешавед ва аз қасоне, ки пеш аз шумо ба онҳо китоб дода шудааст ва аз онҳое, ки ширк овардаанд, озори бисёре мешунавед, ва(ле) агар сабр ва тақво намоед, ин (кор) аз корҳои муҳкам ва боазимат аст.

﴿لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكُتُبُ مَا قَالُوا وَقَتَلُهُمْ الْأَنْثِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَنَقُولُ ذُرُقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَالٍ لِلْعَيْدِ ﴿١٨٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ عَاهِدَ إِلَيْنَا أَلَا نُؤْمِنَ لِرَسُولِهِ حَتَّىٰ يَأْتِيَنَا بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ الظَّارُقُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رُسُلٌ مِّنْ قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ وَبِالَّذِي قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٨٣﴾ فَإِنْ كَذَّبُوكُمْ فَقَدْ كُذِّبَ رُسُلٌ مِّنْ قَبْلِكُمْ جَاءُوكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَالْزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّوْنَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَنْ رُحِّزَ عَنِ النَّارِ وَأَدْخَلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعٌ الْغُرُورِ ﴿١٨٥﴾ لَتُبَلُّوْنَ فِي أَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذَى كَثِيرًا وَإِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزِيمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾﴾

187. Ва он замонеро ба ёд овар, ки Худо аз аҳли Китоб паймон гирифт: Ҳатман онро барои мардум баён менамоед ва онро китмон наменамоед. Пас аз он он (аҳд)-ро ба пушташон партофтанд ва ба чои он баҳои ноҷизеро ҳариданд. Ва чӣ бад аст он чизе, ки онро ба чои аҳди Худо мекаранд!

188. Ҳаргиз онҳоеро, ки ба кардаҳои худ сархушӣ менамоянд ва дӯст медоранд, ки ба нокарда ситоиш шаванд, ҳаргиз онҳоро аз оташ наҷотёфта напиндор ва барои онҳо азоби дарнокест.

189. Ва мулк (ва фармонравои) осмонҳо ва замин аз они Ҳудост ва Худо бар ҳар чизе тавоност.

190. Албатта, дар оғариниши осмонҳо ва замин ва дигаргуншавии шабу рӯз оята (ва нишонаҳое) барои соҳибхирадон аст.

191. Барои онҳое, ки Ҳудоро истода, нишаста ва бар паҳлӯҳояшон зикр менамоянд ва дар оғариниши осмонҳо ва замин меандешанд (ва) мегӯянд: Парвардигоро, ин (ҳама)-ро бехуда наоғаридаӣ, пок астӣ Ту (аз ин ки чизеро бар бехуда биофарӣ). Пас моро аз азоби оташ нигаҳ дор!

192. Парвардигоро! Касеро Ту ба оташ дароварӣ, воқеан ҳам, ўро хор (ва расво) намудай ва золимонро ҳечёвар (ва мададгоре) набошад.

193. Парвардигоро! Мо дар ҳақиқат, мунодиеро шунидем, ки ба сӯи имон фаро меконд ва мегуфт: Ба Парвардигоратон имон оваред! Мо имон овардем. Парвардигоро, пас гуноҳони моро биомурз ва аз мо бадиҳоямонро маҳв гардон ва моро ҳамроҳи некон бимирон!

194. Парвардигоро ва он чиро, ки бо забони паёмбаронат барои мо ваъда намудай, ба мо ато қун ва моро дар рӯзи қиёмат хор нагардон! Ту ҳеч гоҳ ваъдаро хилоф намекунӣ!

﴿وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيقَاتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
لَتُبَيِّنَنَّهُ وَلِلنَّاسِ وَلَا تَكُنْ تُمُونَهُ وَفَنَبَذُوهُ وَرَأَءَ
ظُهُورِهِمْ وَأَشْتَرَوْا بِهِ شَمَانَا قَلِيلًا فَيُئْسَ مَا
يَشْتَرُونَ ﴾١٨٧﴾ لَا تَحْسِبَنَّ الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا
أَتَوْ وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحَمِّدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا فَلَا
تَحْسِبَنَّهُم بِمَفَازَةٍ مِّنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ عَذَابٌ
أَلِيمٌ ﴾١٨٨﴾ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ
عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾١٨٩﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ الْسَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَآخْتِلَافِ الْأَيَّلِ وَالنَّهَارِ لَا يَأْتِي لِأُولَئِ
الْأَلَيَّبِ ﴾١٩٠﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا
وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ
الْسَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا
بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴾١٩١﴾ رَبَّنَا
إِنَّكَ مَنْ تُدْخِلُ النَّارَ فَقَدْ أَخْرَيْتَهُ وَمَا
لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنصَارٍ ﴾١٩٢﴾ رَبَّنَا إِنَّنَا سَمِعْنَا
مُنَادِيًّا يُنَادِي لِلإِيمَنِ أَنْ ءَامِنُوا بِرَبِّكُمْ
فَإَمَانًا رَبَّنَا فَأَعْفِرُ لَنَا دُنُوبَنَا وَكَفَرْ عَنَّا
سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبَرَارِ ﴾١٩٣﴾ رَبَّنَا وَعَاهَتِنَا مَا
وَعَدَتِنَا عَلَى رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ
إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴾١٩٤﴾

195. Пас Парвардигорашибон низ дуъои онҳоро иҷобат намуд, ки Ман ҳаргиз ҳеч амали амалкунандаеро аз шумо, хоҳ мард бошад, хоҳ зан, зоеъ намегардонам, зоро ҳарду аз яқдигар мебошед. Пас қасоне, ки ҳичрат намудаанд ва аз диёри худ берун ронда шудаанд ва дар роҳи Ман озор дода шудаанд ва (дар ин роҳ) мубориза бурдаанд ва кушта шудаанд, албатта, бадиҳои онҳоро маҳв менамоям ва онҳоро ба боғҳои (бихиште) дохил мегардонам, ки аз зери дараҳтони он наҳрҳо (-и об) равонанд. Ин подош аз назди Худост ва дар назди Худо хуб подош аст.

196. Гаштугузори онҳое, ки кофир шудаанд, дар шаҳрҳо туро (аз талаби ҳак) фирефта насолад.

197. Он матоъ (ва баҳраи) андаке аст ва пас аз он маъво (-и абадӣ)-ашон ҷаҳаннам мебошад ва он оромгоҳи баде аст!

198. Вале онҳое, ки тақвои Парвардигорашибонро намудаанд, барояшон боғҳоест, ки аз зери дараҳтони он наҳрҳо (-и об) равон аст (ва онҳо) ҷовидона дар он ҳастанд. Он меҳмондориест аз назди Худо ва он чи дар назди Худо аст, барои некӯкорон бехтар аст.

199. Ва албатта, аз миёни аҳли Китоб ҳастанд одамоне, ки ба Худо ва ба он чи ба сӯи шумо ва ба сӯи онҳо нозил гардидааст, имон меоваранд, дар ҳоле ки барои Худо ҳошев ҳастанд (ва) ба оятҳои Худо баҳо (ва баҳраҳо)-и ноҷизеро намехаранд. Ачр (ва подош)-и онҳо дар назди Парвардигорашибон мебошад. Худо, бешак, тезҳисоб аст.

200. Эй қасоне, ки имон овардаед, сабр ва пойдорӣ намоед ва барои мубориза (дар роҳи ҳақ ҳамеша) омода бошед ва тақвои Худоро намоед, то раstagor гардед!

﴿فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ
عَمِيلٍ مِّنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى بَعْضُكُمْ
مِّنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ
دِيْرِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلٍ وَقُتِلُوا
لَا كَفَرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَا دُخَلَنَّهُمْ
جَنَّتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَرُ ثَوَابًا مِّنْ
عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُو حُسْنُ الشَّوَّابِ ﴾١٩٥﴾
﴿يَغْرِيَنَّكَ تَقْلُبُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي الْبَلَدِ
مَتَّعْ قَلِيلٌ ثُمَّ مَا وَنَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ
لَكِنِ الَّذِينَ آتَقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَنَّتٌ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَرُ خَلِدِينَ فِيهَا نُزُلًا
مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ ﴾١٩٦﴾
﴿وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا
أُنْزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِمْ خَشِعَنَ لِلَّهِ
لَا يَشْتَرُونَ بِإِيمَانِ اللَّهِ ثُمَّنَا قَلِيلًا أُولَئِكَ
لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ
الْحِسَابِ ﴾١٩٧﴾
﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ظَاهَرُوا أَصْبِرُوا
وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ ﴾١٩٨﴾